

MARILYN JORDAN

Hoinarul mărilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Dacă pescuiești pe cheiurile din Awakopu în timpul fluxului poți, fi sigur că vei prinde șprot, mai ales în partea rezervată pentru bărci, și nu exista nici un lucru care lui Shai, aroganta și eleganta pisică siameză să-i placă mai mult decât peștele. Așadar era un lucru extrem de obișnuit s-o vezi pe Janey Bowden mergând pe lângă șosea, urmată îndeaproape de pisică.

O dată, Janey îi auzise pe turiști comentând despre ele. Era dis-de-dimineată și de aceea vocile lor se auziseră foarte clar pe deasupra apei. Nu avea de ce să-i învinovățească, pentru că era sigură de faptul că aceștia nu-și dădeau seama că le poate auzi fiecare cuvânt și, oricum, Shai era o creatură perfectă și grațioasă, în timp ce ea era stângace și avea brațele și picioarele foarte lungi, iar părul ei era roșcat și zbârlit, însă o deranjase faptul că fusese comparată cu sperietoarea din „Vrăjitorul din Oz”.

După acest incident, începuse să-și strângă părul care-i cădea pe față și să-l lege cu o fundă, pieptănătură care, după părerea mamei sale, o făcea să arate mult mai îngrijită. Janey nu putea

spune că acest stil i se potrivea și nici nu știa ce ar putea face, cu o față osoasă și colțuroasă ca a ei. Chiar și ochii ei, de o frumoasă nuanță chihlimbarie, erau prea ascuțiți la colțuri, ceea ce făcea să le dispară farmecul oferit de genele dese și frumos curbate, negre care-i înconjurau.

Janey renunțase să se mai preocupe de înfățișarea ei, așa cum nu mai încerca să se potrivească idealului pe care mama ei îl avea despre cum ar trebui să fie o fată de optsprezece ani. Se gândise de multe ori la faptul că nu avea de ce să-și învinovătească părinții pentru că nu reușeau s-o înțeleagă. Pentru ei, ea era o enigmă.

Penelope, sora ei mai mare cu trei ani, care era frumoasă și deșteaptă, petrecuse deja doi ani încununați de succes la universitatea din Auckland. Avea de gând să devină avocat și avea toate șansele, fiind ambițioasă și găsind timp pentru a avea o viață socială plină, cu toate că învăța foarte mult. Când Penny era acasă, telefonul suna încontinuu. Era amuzantă, plină de viață, înțelegătoare și interesantă, iar Janey o iubea din tot sufletul, însă își dădea seama că nu va putea niciodată să fie ca ea.

În jur era liniște, ca de obicei, auzindu-se numai țipătul unui pescăruș care zbura deasupra mării. Janey iubea orele dimineții în care Awakopu era numai al ei, parcă încremenit și proaspăt sub razele reci ale soarelui care abia răsărise. Toate acestea nu durau mult, pentru că oamenii de aici se trezeau devreme. Peste puțin timp șoseaua se va umple de mașini și atmosfera va deveni gălăgioasă, va începe o nouă zi, însă pentru moment, totul era numai al ei.

Mulți turiști vizitau Awakopu pentru că era un loc minunat, puteau vedea monumente istorice, clima era subtropicală și propice pentru livezile imense de citrice și kiwi unde te puteai

plimba în voie și gusta fructele zemoase. Dacă te aventurai cu iahtul până aici, găseai și un loc bun pentru aprovizionare deoarece magazinele cu combustibil, apă și alimente se aflau chiar lângă port.

Magazinul încă nu se deschisese, însă din căsuța ce se afla lângă vechea casă Warren se auzea un cântec vechi de dragoste, ceea ce însemna că familia Phillips se trezise. Casa Warren era acum muzeu, iar minunatele grădini din spate fuseseră transformate într-un parc unde se puteau plimba turiștii admirând florile rare și statuetele din epoca victoriană. Era minunat, dar într-un fel prea pretențios pentru gusturile lui Janey; admira, desigur, grațioasele lebede ce pluteau pe lacul din parc, însă iubea ratele care înotau prin port și mâncau încântate pâinea pe care le-o aruncau turiștii. Poate că erau comune și vulgare, dar aveau vitalitate și energie!

Peste noapte ancorase încă un iaht în port, un mic vas de croazieră, cu o linie delicată care te făcea să-ți dorești să navighezi la bordul lui. Era ancorat la chei, deci se pare că venise pe întunerice și reușise să intre în bazin fără a avea lumină. Îți trebuie multă dibăcie pentru a face asta, își spuse Janey. Canalul de intrare era bine marcat, dar trebuia să fii un marinăr foarte experimentat pentru a putea naviga pe acolo noaptea. Acest lucru nu-l putea face decât Red Thomson care se lăuda că intrase în bazin chiar când era beat, adormit sau treaz. Spunea întotdeauna că barca lui își găsește singură drumul în susul canalului, fără a avea nevoie de ajutorul lui, iar Janey aproape că-l credea. Vasul lui mare de pescuit era deja pe mare, ceea ce însemna că mai târziu va aduce pește proaspăt, deoarece Red pescuia pentru a vinde, nu din plăcere.

Shai se urcase în vârful unui pilon și privea pescărușii cu un interes rece. Janey zâmbi în sinea ei, puse momeala pe cârligul undiței și întinse un plastic la marginea debarcaderului. Shai va fi mult mai fericită când va vedea cum primul șprot argintiu va fi prins în undiță. Cum acești pești erau mâncarea ei favorită, la vederea lor își pierdea aerul aristocratic și devenea o pisică obișnuită care dorea cu nerăbdare să mănânce.

Din nefericire, peștii nu aveau de gând să muște momeala. Janey aștepta răbdătoare, își mișca ușor picioarele lungi și ochii chihlimbarii străluceau sub sprâncenele negre în timp ce studia dealul împădurit de pe cealaltă parte a portului. O cuprinse un sentiment minunat de bună dispoziție datorită prospețimii aerului dimineții de vară, pe care-l respira. Închise ochii și își ridică fața spre soare.

Când îi deschise, Shai nu se mai afla pe pilon și nici în raza privirilor ei. Janey se ridică în picioare și studie îngrijorată împrejurimile, chemând-o. Nimic nu se compara cu insațiabila curiozitate de care dădea uneori dovadă Shai. Zări cu greu urmele lăbuțelor ei mici pe nisipul fin de lângă apă, urme care duceau chiar spre puntea iahtului care abia ancorase în bazin. Janey se îndreptă cu pași ușori spre marginea debarcaderului.

— Shai! strigă ea nu foarte tare în timp ce se apleca spre nivelul punții.

Nu auzi nici un răspuns.

— La naiba! mormăi ea și o strigă din nou, însă Shai nu se deranjă să răspundă. Janey se îndreptă și se gândi la ce putea fi mai rău. Nu dorea să trezească nici un proprietar de iaht ador-mit strigând după pisica ei curioasă, dar dacă n-o făcea, Shai era capabilă să-i trezească după noul ei obicei. Nu era nici un dubiu

că intrase în cala acelui iaht, pentru că lăsase urme ude pe toată puntea acestuia. Așezându-se pe marginea debarcaderului, Janey se întrebă ce ar putea face. Nu putea avea încredere în aroganta și neglijenta Shai, care făcea unele lucruri care, după părerea ei, nu erau rele, mai ales din cauză că niciodată nu era certată, dar o puneă într-o situație extrem de jenantă pe stăpâna ei.

Însă dilema ei se rezolvă repede. Se auzi o voce adâncă, masculină, care spuse ceva, ușa cabinei se deschise de perete și apărură Shai, frumoasă și liniștită în brațele puternice ale unui bărbat athletic și foarte atrăgător. În timp ce Janey îi privea, Shai își mângâie capul de bărbia lui și apoi sări grațios pe punte și miorlăi cu acel sunet dulce pe care numai siamezele de rasă pură îl pot produce.

— Ei bine! exclamă Janey. Ești... ești... o parșivă!

Bărbatul râse și sunetul acesta ușor zeflemitor străbătu aerul ajungând la ea.

— Piscile sunt animale cu foarte puțină moralitate. Obişnuieşte să te trezească trecând peste fața ta?

— Dumnezeule! zise Janey plină de vinovăție în timp ce o privea alarmată pe Shai care își spăla fața cu o totală nepăsare față de ceea ce făcuse mai înainte. Shai e extrem de curioasă.

— O trăsătură periculoasă, însă pe deplin feminină, declară el cu solemnitate. Avea niște gene neverosimil de lungi, înconjurându-i ochii cenușii-verzui plini de intensitate și pătrunzători, în care se citea mult amuzament în timp ce-o priveau jucăuși.

Janey fu cuprinsă de o senzație stranie care i se cuibări în stomac producându-i pe de-o parte plăcere și de cealaltă durere. După atâția ani petrecuți în Noua Zeelandă, devenise foarte obișnuită cu bărbați care, ca și ultima cucerire a lui Shai, nu pur-

tau cămașă, dar nici unul dintre aceștia nu o emoționase și n-o făcuse să fie conștientă de feminitatea ei așa cum o făcea acest bărbat. Îi era greu să-și dezlipească ochii de pe umerii lui lați și bronzăți sau de pe V-ul pe care-l forma părul lui creț pe pieptul musculos, în timp ce el îi zâmbea de pe puntea mare a iahtului. Devenise nervoasă și era intimidată, ca și când el n-ar fi fost o persoană înțelegătoare care nu se supăraseră pentru că fusese trezit atât de devreme și atât de brusc.

— Pentru ea nu e nimic rău, zise Janey cât putu de rece. Nimeni nu o poate face să aibă mai puțină încredere în ea.

— În timp ce dumneata pari total lipsită de echilibru. Cine ești?

— Janey Bowden.

El zâmbi, după care întinse mâinile ca s-o ajute să urce pe punte și când ea se aplecă pentru a le prinde, o trase lângă el, moment în care Janey suspină, însă el trecu acest lucru cu vederea.

— Eu sunt Theo Carrington și deoarece pisica dumitale m-a trezit, cred că ești datoră să-mi ții companie un timp.

— Voiam să pescuiesc, obiectă ea cu voce slabă.

Nu dorea să rămână pe această punte, atât de aproape de el, dar nici nu dorea să plece. Era un moment total nou pentru Janey, care nu fusese niciodată atrasă de sexul opus.

— Pentru pisica dumitale? El își întoarse capul spre Shai și după ce ea încuviință, continuă calm: Atunci nu trebuie s-o lași prea mult să aștepte. Stai o clipă.

Clipa se transformase în minut. Janey se plimbă pe punte admirând cu ochi plini de uimire iahtul silențios, cârma și velele acestuia. Avea sentimentul ciudat că fusese luată pe nepregătite de către un caracter mult mai puternic decât al ei și își spunea că

această situație nu-i place deloc. De asemenea, era îngrijorată de faptul că reacționase altfel decât până acum. Theo Carrington era un bărbat minunat și el știa asta deoarece avea multă încredere în sine și era prea sigur de el. Așa sunt oamenii care arată bine, își spuse necăjită Janey, știind că ea nu se compară cu ei. Însă era sigură că acest bărbat ar fi fost la fel de sigur pe sine și dacă nu ar fi fost atât de atrăgător. Totul ținea de caracterul persoanei și se părea că ea nu-l căpătase nici pe acesta. Ca întotdeauna când se gândea la propriile ei defecte, gândul îi zbura la sora ei, Penny. Aceasta, ca și Carrington, avea aceeași aură sofisticată și încredere deplină în propria persoană. Nu putea spune decât că Penny era minunată, și era sigură că nu trebuia să se gândească în acest fel la Theo Carrington.

Când el apărură din cabină ducea în mâini două căni de cafea și se îmbrăcase cu un tricou verde deschis. Janey acceptă cafeaua, refuză zahărul și privi printre gene cum el soarbe spuma neagră a cafelei.

Între ei se lăsase o tăcere stânjenitoare, ceea ce făcea ca sentimentele ciudate și inexplicabile pe care le avea Janey în prezența lui să devină mai puternice și mai greu de stăpânit.

Total dezorientată, îl întrebă primul lucru ce-i veni în minte.

— De unde veniți?

— De la Auckland.

— Ah! Ați navigat bine? Plecați mai departe?

El surâse și dinții albi contrastau puternic cu pielea măslinie a feței lui, care fusese bătută de soarele Noii Zeelande.

— Destul de bine. Și nu m-am gândit cât voi poposi aici.

Faptul că o tachina o făcu să roșească și pe sub genele lungi îi apărură lacrimi de rușine.

— Hei! exclamă el ridicându-i bărbia cu o mână, degetele lui fiind neașteptat de calde și puternice. Ești prea sensibilă și îți faci rău singură, Janey Bowden, zise el rece eliberându-i bărbia în timp ce ea își lăsa genele în jos pentru a-și ascunde ochii. Câți ani ai?

Această întrebare o făcu să se simtă mai stânjenită ca niciodată.

— Optsprezece, spuse ea cu timiditate, și adăugă plină de mândrie: numai.

— Numai optsprezece, zâmbi el ironic. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am trecut de această vârstă. Ce faci... muncești, ești în vacanță?

— Abia am terminat școala. De câteva zile nu mai sunt elevă.

— Și acum ce vei face?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu.

— N-ai nici o chemare?

Ea zâmbi forțat.

— Nu, n-am nici o chemare. Eu sunt singura din familie care nu are nici o vocație.

El o privi ridicând una din sprâncenele negre.

— Povestește-mi despre familia dumitale. Sunteți englezi, nu-i așa?

— Da, presupun. Oricum, din Anglia am venit. Ea ezită și-l privi plină de suspiciune. Nu părea genul de bărbat care găsește interesantă conversația cu o școlăriță. Oare câți ani avea? Probabil douăzeci și nouă sau treizeci, însă avea un aer de om care și-a trăit din plin toți acești ani. Realiză că el încă o mai privea cu aceeași răceală suspicioasă așteptând ca ea să vorbească din nou.

— Am venit aici în urmă cu șase ani, când tatăl meu s-a retras din armată. Sănătatea lui nu era prea bună și doctorul l-a sfătuit

să schimbe clima cu una mai caldă, iar sora lui din Auckland i-a dat ideea de a emigra în Noua Zeelandă. Cred că nici unul dintre noi nu regretă acest lucru.

— Care „noi“? întrebă el.

— Părinții mei, sora mea, Penny, care este mai mare decât mine cu trei ani, fratele meu Paul. Are treisprezece ani și nu știe prea bine ce i se întâmplă. În ultimele trei luni a crescut cu jumătate de cap, vocea i s-a îngroșat și i-au apărut primele fire de barbă.

Theo Carrington zâmbi și își frecă bărbia cu o mână.

— Va regreta acest lucru, remarcă el. Sora ta, Penny, ce face pentru a supraviețui?

— Este la universitatea din Auckland unde studiază dreptul.

Acest lucru îl surprinse și se încruntă.

— E o femeie deșteaptă, într-adevăr.

— Și frumoasă, de asemenea, zise Janey, iritată de tonul lui batjocoritor. În timpul liber este manechin.

Ochii lui gri-verzui străluciră.

— Detectez o oarecare invidie în tonul dumitale, comentă el. Nu te privești deloc în oglindă, Jane?

Toată lumea în spunea Janey de atât de mult timp încât prescurtarea numelui ei sună ciudat pe buzele lui. Iar acest compliment nu era absolut deloc sincer... era chiar descurajator. El credea probabil că este o tânără prostuță, dacă avea impresia că se va simți flătăță de acest compliment! Încruntându-se, întoarse capul și așeză cana pe punte.

— Am lucruri mai importante de făcut și n-am timp să mă studiez în oglindă, i-o întoarse ea răutăcioasă. Și acum trebuie să plec pentru că altfel se vor întreba cu toții ce s-a întâmplat cu mine. Mulțumesc pentru cafea.

Zâmbetul lui îi spunea că lua în batjocură supărarea ei, însă nu făcu nici un efort s-o rețină, spunându-i la revedere pe un ton politicos și cu un farmec firesc care o enervă.

* * *

— Janey! Strigătul mamei sale o aduse cu picioarele pe pământ și se simți rușinată pentru că visa cu ochii deschiși. Janey, unde e Paul?

— A plecat în port, cu tata.

— Ah! Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea, apoi mama ei apărură pe terasa umbroasă în timp ce-și îndepărta cu una din mâinile slabe o suviță blondă de păr care-i cădea pe frunte. Voiam să-l pun să tundă iarba de pe pajiștea din spate, zise ea agitată, dar presupun că ar fi de preferat s-o facă mai târziu, când va fi mai răcoare.

Janey fu de acord. După atâția ani, Joy încă nu putea suporta căldura verilor de aici, mai ales în momentele în care voia să facă prea multe lucruri deodată, ca acum, când dorea ca totul să strălucească și să fie pus la punct în vederea venirii acasă a lui Penny. Mai era destul timp până la Ajunul Crăciunului, dar Joy era o perfecționistă și credea că va dura mult mai mult până când totul va fi așa cum își dorește.

Janey avea un sentiment de iubire imensă pentru mama ei. Urcă scările și se adăposti la răcoarea terasei umbrite, pentru a înconjura umerii slabi ai mamei sale cu brațele.

— Stai jos și îți voi aduce un suc de lămâie, zise ea încercând să pară vioaie și competentă. N-ai dormit bine?

Joy zâmbi vag.

— Arăt chiar atât de obosită? S-a întâmplat ca în ultimul timp să am câteva nopți albe. Am atât de multe lucruri de făcut până la Crăciun și vreau ca această casă să strălucească de curățenie până atunci. Janey, ai de gând să mergi la petrecerea de Crăciun de la clubul Drama?

Era pe punctul de a refuza, însă în acel moment văzu privirea deznădăduită a mamei sale. Cu inima strânsă, realizează că n-ar trebui să-i mai provoace și ea necazuri mamei, care și așa nu se simțea bine.

— Oh, mamă! protestă ea fără răutate. Știi doar că nu-mi place să merg la petreceri.

— Draga mea, nu ai de unde să știi acest lucru pentru că nu ai vrut să mergi niciodată! Cum poți învăța să te porți în societate dacă refuzi întotdeauna să exersezi? Cum crezi că Penny reușește să fie atât de sociabilă? În nici un caz stând acasă și citind sau mergând să pescuiască aiurea prin mâl.

Janey zâmbi dezamăgită.

— Penny a fost născută cu toate atuurile pentru a se face plăcută în societate, spuse ea. Suntem total diferite, la fel de diferite ca un trandafir față de o floare de Nu-mă-uita.

— O floare de Nu-mă-uita are propriul ei farmec, i-o întoarse Joy cu repeziciune și galanterie.

— Probabil că am dat un exemplu prost, zâmbi Janey surprinsă de remarca neașteptată a mamei sale. Sunt la fel ca buruienile înalte care cresc pe marginea șoselei, lungi, deșirate și lipsite de frumusețe, nu foarte ornamentale și fără a putea fi folosite la ceva. Mamă, am de gând să câștig niște bani. Domnul Harvey vrea să culeg căpșuni. Crezi că aș putea?

— Oh, draga mea, murmură mama ei. Da, cred că da. Se uită în sus spre fiica ei, înaltă, slabă și greu de înțeles, înainte de a adăuga pe un ton de șantaj: Dacă mergi la petrecerea de la clubul Drama împreună cu tatăl tău și cu mine.

Janey râse.

— Bine, ai câștigat! Acum, îți voi aduce sucul de lămâie.

Când reapăru cu tava, tatăl ei și Paul ajunseseră acasă și, împreună cu ei, descoperi ea emoționându-se, era Theo Carrington, îmbrăcat în șort și cu o cămașă care era destul de potrivită pentru o vizită. Janey se aștepta la reacția obișnuită de dezaprobare a mamei sale în fața oricărui străin cu o ținută nu prea formală, dar spre suprinderea ei văzu că Joy era mai preocupată să-l studieze, așa cum făcuse și propria ei fiică în clipa în care-l văzuse pentru prima dată.

El părea stăpân pe situație, privind-o pe Janey pe jumătate amuzat și pe jumătate zeflemitor, privire care o irita mult, în timp ce mama ei se îndrepta spre el pentru a face prezentările.

— ...și Janey, pe care ați cunoscut-o, zise ea destul de distrată.

— Și pe Shai, de asemenea, încuviință el oprindu-se în loc pentru a mângâia siameza care se încolăcea printre picioarele lui.

— Shai nu are nici un pic de rușine, zise Joy înviorată. Este a lui Penny, cealaltă fiică a mea.

— Ah, da, viitorul avocat. Vocea lui era aproape solemnă, dar în ochii lui verzi se citea o oarecare urmă de amuzament.

Janey își spuse hotărâtă că nu-l place. Era indolent până la aroganță, mult prea sigur pe sine, lucru ce-l făcea să pară răutăcios și amuzat de tot ceea ce-l înconjura, crezându-se probabil superior tuturor. În ea clocotea acum o mândrie feroce care-o făcea să-și protejeze familia și pentru asta îi

aruncă o privire sălbatică prin care-i spunea să nu mai îndrăznească să comenteze ambițiile lui Penny sau orice altceva.

— Da, se descurcă atât de bine, declară Joy arătându-și mândria pentru realizările fiicei sale. Toată lumea e sigură că va avea un viitor strălucit.

— Să nu ai încredere în femeile deștepte, se confesă Ian Bowden, oarecum mulțumit de sine. Însă Penny se ține foarte bine pe picioarele ei. Întotdeauna a știut exact ce dorește și nu a lăsat niciodată pe nimeni să stea în calea ei. Și e nespus de frumoasă.

— Pare un adevărat model, i-o întoarse Theo, amabil.

Janey privi cum ospitalierul ei tată toarnă băuturi în pahare. Joy acceptă un gin cu lămâie, iar Theo bău rom cu gheață. S-au așezat cu toții pentru a schimba diverse amabilități menite s-o încredințeze pe mama ei că Theo era o persoană destul de respectabilă pentru a fi primită în această casă.

Era ușor de observat că Paul era impresionat enorm de acest blond înalt care era mai mult decât sofisticat în ceea ce privește relațiile sociale. Paul se așază cât de aproape putu de acesta și ochii lui căprui străluceau în timp ce-i studiau figura frumoasă și inteligentă. Discuția devenise plictisitoare. Janey hotărî că era timpul să plece și începu să se îndepărteze încet pentru a nu atrage atenția.

Dar se părea că Joy avea de gând s-o rețină acolo chiar și împotriva voinței ei, și s-o implice în conversația lor plictisitoare.

— Nu pleca, draga mea, zise ea zâmbitoare și adresându-i o privire plină de subînțeles. Domnul Carrington îți va scuza hainele de lucru.

Se simțea prost din cauza faptului că pantalonii ei de in erau prea scurți și prea strâmți pentru a se considera îmbrăcată decent și Janey spera ca aceștia să nu atragă deloc privirile, fiind vechi și ponosiți.

Privirile reci ale lui Carrington se opriră pentru o clipă pe picioarele ei lungi și bronzate, după care ridică o sprânceamă.

— Nu mă deranjează deloc, răpunse el și de această dată ironia din vocea lui era atât de evidentă încât Janey se întrebă supărată de ce părinții ei nu-și dădeau seama de acest lucru. El stătea liniștit acolo acceptându-le ospitalitatea și prietenia pe care i-o ofereau, timp în care nu făcea altceva în afară de a râde de ei! Cum puteau fi atât de orbi încât să nu vadă?

Janey mormăi încordată:

— Cred că e mai bine să mă duc să pregătesc prânzul, zise ea fără să-i pese că era dizgrațioasă și stângace.

Joy i-o întoarse plină de reproș:

— E gata deja, dragă. Vreți să luați prânzul cu noi, domnule Carrington? îl întrebă ea dând de înțeles că îi acceptase deja prezența.

El primi invitația plin de farmec și fără a ezita nici o clipă.

— Și cât de mult v-ați gândit să rămâneți aici? îl chestionă Joy.

Janey țină capul întors, însă putea simți cum el îi privește intens profilul.

— Încă nu m-am hotărât, zise el politicos. Dacă îmi place acest loc pot rămâne aici toată vara, dacă nu, pot pleca oricând.

— Într-adevăr? Joy realizează că nu mai are sens să continue interogatoriul, deoarece tonul lui o avertizase că nu trebuie să se bage în treburile lui.

Janey își mușcă buzele fără să-și dea seama ce face. Putea fi doar un cutreierător al mărilor, dar era un bărbat care avea o personalitate extrem de puternică și care-i impresiona cu farmecul lui pe toți cei ce-l întâlneau.

Capitolul 2

Chiar înainte de cină, Ian remarcă în timp ce stătea liniștit pe locul lui de lângă fereastră:

— Văd că Theo Carrington și-a mutat iahtul la vechiul chei al lui Harry Turner.

Joy ridică privirea din ziarul de seară și se uită spre el peste ochelari.

— Chiar așa, dragă? Mă întreb cât și-a planificat să rămână aici.

— Probabil că nici el nu știe încă. Păcat că duce o viață atât de dezordonată. Probabil că are anumite motive personale pentru care nu poate să stea liniștit într-un loc.

Janey își spuse că aceste cuvinte vor constitui de acum încolo teoria tatălui ei despre Carrington. Ca și ea, el nu putea înțelege de ce un bărbat care părea atât de puternic, un bărbat despre care puteai crede că știe cu exactitate spre ce colț de lume a pornit, era mulțumit să colinde din port în port, fără nici un țel, pe toate mărilor. Concluzia aceasta o trăseseră amândoi deoarece știa prea multe lucruri despre diferite țări pe care trebuia

neapărat să le vizitezi pentru a le cunoaște. Ceea ce te ducea cu gândul la faptul că ori avea mai mult de treizeci de ani și nu-și arăta vârsta, ori colindase lumea de la o vârstă fragedă. El nu spusese nimic despre toate aceste lucruri și nimeni nu se deranjase să-l întrebe.

* * *

— Janey, trebuie să stai dreaptă! oftă Joy în timp ce-o privea pe Janey care își îndreptă spatele cu un sentiment de vinovăție.

— Te rog, încearcă să-ți amintești asta, continuă mama ei. Strici croiala tuturor rochiilor stând tot timpul cocoșată. Ești gata?

Janey încuviință, bosumflată. Nu avea nici un chef să meargă la petrecerea de Crăciun de la clubul Drama, dar promisiunea era promisiune și nici măcar faptul că se simțea slăbită și nu se ținea bine pe picioare din cauza oboselii acumulate la culesul de căpșuni nu o puteau face să-și refuze mama în ultima clipă.

— Janey!

— Of... mamă! Se ridică și-i adresă mamei sale un zâmbet trist. Hai să fim realiste, draga mea, fiica ta cea mică nu se va transforma niciodată într-o lebădă, asta spre deosebire de Penny care s-a născut așa.

— Tot timpul încerci să te compari cu Penny, se plânse Joy. Știu că a avut mai mult noroc în viață, dar nu faci altceva decât să lași succesul ei să-ți zdruncine încrederea în tine, draga mea. Și asta, chiar dacă nu s-a născut știind tot ce trebuie să facă în viață și cum să se comporte în societate.

— Să nu crezi asta, interveni repede Paul care stătea pe canapea și privea cu atenție prin binoclu iahturile din port. Scumpa mea Penelope s-a născut știind exact ce vrea de la viață. Diferența dintre ea și Janey este că Penny e extrem de sigură de farmecele ei asupra sexului opus în timp ce biata și bătrâna Janey se gândește că toată lumea care o acceptă este extrem de binevoitoare.

Doamna Bowden îl privi îngrozită câteva clipe, după care spuse cu febrilitate:

— Cred că ar fi trebuit să depășești de mult vârsta la care încercai să captezi atenția celor din jur vorbind despre lucruri pe care nici măcar nu le înțelegei, Paul. Sper că nu ai stricat lentilele binoclului, nu-i așa?

— Nu, zise el nonșalant. Întotdeauna după ce studiez portul pun binoclul în cutia lui și tata nici măcar nu-și dă seama că l-am atins, așa că nu se plânge. Pot spune că domnul Carrington a fost luat de pe iaht de fiica lui Talbot, cea cu părul vopsit.

Ceea ce era o calomie directă la adresa lui Phyl Talbot care nu făcuse nimic altceva în afară de a-și vopsi câteva suvițe ale părului ei mătăsos. Cel puțin asta făcuse scumpul ei coafor din Auckland. Phyl Talbot făcea parte dintr-o familie veche, împrăștiată prin toate colțurile țării, majoritatea membrilor ei fiind bogați și cu toții posedând același aer sofisticat, mult asemănător celui pe care-l aborda Theo. Phyl locuia la câțiva kilometri de oraș, unde părinții ei aveau o mare proprietate și multe turme de vaci. Fusesse plecată în străinătate pentru a face liceul și acum era la universitatea din Auckland... pierzând timpul, după cum descoperise Penny, înainte de a găsi un bărbat bogat cu care să se mărite. Era foarte drăguță și finuță, elegantă,

și dacă Theo Carrington fusese admis repede de ea și de familia ei însemna că este destul de bogat pentru a-i deveni soț.

Privind-o pe mama ei, Janey își dădu seama că și aceasta se gândește la același lucru. Sprâncenele lui Joy erau ridicate și părea pierdută în gânduri. Când soțul ei își făcu apariția în cameră bombănind ca întotdeauna când era forțat să meargă undeva, îi povesti pe un ton destul de indiferent ceea ce văzuse Paul.

— Se poate observa încă de la prima întâlnire cu acest bărbat că este un aventurier fără căpătâi, i-o întoarse Ian. Ei bine, sunteți gata?

Soția și fiica lui schimbară câteva priviri pline de resemnare și Paul chicoti în timp ce-și lua chitara pentru a ieși din casă împreună cu ei.

* * *

După ce-l lăsară pe Paul acasă la unul dintre prietenii lui unde își va petrece toată noaptea, se îndreptară spre sala mare a clubului. Awakopu avea multe săli imense pentru baluri și diferite festivități, a căror arhitectură fusese aleasă cu grijă pentru a se potrivi cu restul clădirilor din oraș, construite cu mulți bani și cu mult bun-gust. Așadar, în ciuda faptului că această sală a clubului avea o vechime de treizeci de ani, arăta și acum la fel ca atunci și se potriveau de minune scopului comunitar pentru care fusese construită. Sala de bal a clubului Drama fusese decorată cu o mulțime de trandafiri și frunze de ferigă, ușile glisante ale terasei erau deschise larg

pentru a oferi o priveliște minunată asupra râului în care se oglindeau luminile albastrii ale felinarelor din grădina frumoasă plină de copaci luxurianți. Atmosfera era superbă și festivă. Din nefericire pentru Janey, se părea că fiecare femeie aflată în acea încăpăre se decisese să poarte o rochie cât mai elegantă.

„Micuța și biata orfană“, își zise ea nu fără a face haz de necaz în timp ce-și urma părinții prin holul mare de la intrare. Rochia verde părea să devină din ce în ce mai urâtă în comparație cu rochiile elegante de seară pe care le vedea peste tot în jurul ei, însă nu realiză cât de urât arată și cât de demodată era decât în momentul în care ochii ei triști îl întâlneau pe Theo Carrington.

Sperând cu disperare că el n-o va observa în decursul serii, era hotărâtă să găsească un colțisor liniștit unde să se ascundă, însă spre dezamăgirea ei, acesta privi chiar în acel moment prin mulțime și-i întâlni ochii, după care îi zâmbi. Ea îi întoarse zâmbetul, bucuroasă pentru că văzuse o urmă de căldură în ochii lui sclipitori.

După ce Phyl Talbot îi aruncă o privire plină de surprindere păru să se relaxeze imediat, își spuse Janey, pentru a reuși să înțeleagă tot misterul acestei situații și din cauză că-și dăduse seama că Janey nu se putea ridica la nivelul ei.

Era imposibil să porți o conversație din cauza orchestrei care cânta foarte tare. Lumea începuse să dansese. Janey trase cu coada ochiului și o văzu pe Phyl topindu-se în brațele lui Theo, ca și când acesta ar fi fost singurul loc în care dorea să se afle.

Din fericire, seara nu fusese un dezastru complet. După mai mult de o jumătate de oră în care o ascultase pe mama sa conversând cu unele dintre prietenele ei, Janey simți cum cineva o atinge pe umăr și se întoarse.

— Sam! exclamă ea cu o bucurie care aduse și mai multă frumusețe trăsăturilor ei. Sam, când ai ajuns aici? Credeam că-ți vei petrece vara săpând după minereuri feroase în vestul Australiei.

Sam era înalt și brunet, fiind de aceeași vârstă cu Janey. El era singurul bărbat, în afară de Paul și de tatăl ei, în prezența căruia nu se simțea stânjenită și asta se datora probabil faptului că el se purtase întotdeauna cu ea așa cum ar fi făcut-o fratele ei mai mare pe care nu-l avusese niciodată. Sam iubea pe toată lumea și toți cei din jur îl iubeau. Avea sânge maori, iugoslav și scoțian, și moștenise multe trăsături pe care le valorifica plin de grijă, astfel încât să nu-i șocheze pe cei din jur. Avea de gând să devină doctor și terminase deja primul an de pregătire pentru a intra la universitate.

Acum, marele Sam o sărută pe Janey pe frunte și spuse glumeț:

— Nu, am primit o slujbă la fabrica de gheață pentru toată perioada vacanței și am venit cât am putut de repede înapoi la favorita mea. Ascultă, Janey, te iubesc și îți sunt devotat, dar această rochie e șocantă. Nu crezi că ar fi cazul să ieși din crisalidă?

Janey se strâmbă.

— Desigur, ai dreptate, i-o întoarse ea tristă, dar te rog să fii băiat bun și să nu încerci să mă deprimi și mai tare.

El râse, îi salută pe doamna și pe domnul Bowden, după care o invită la dans remarcând:

— Știi... mi-a fost dor de tine, draga mea. O fată înaltă ca tine nu e, de obicei, o parteneră de dans atât de bună, însă tu ești minunată. Îți tremură puțin picioarele, dar pașii sunt corecți și mă ții foarte bine în brațe.

Ea râse cu poftă, fericită.

— Sam, ești un prost, zise ea fericită.

— „Este singurul vrăjitor de aici“, comentă el cu un aer amuzat, dar solemn. Voiam să spun, cine e tipul acela extrem de atrăgător de care încântătoarea domnișoară Talbot s-a lipit atât de tare încât poți spune că i-a intrat în piele? Mă face să mă simt un caraghios.

— E Theo Carrington, zise ea pe un ton ciudat.

— Ah? El ridică sprâncenele și o privi curios. Am primit un răspuns clar, pe un ton care la tine e neobișnuit. Crezi că poate fi o partidă? Dacă asta e la mijloc, dulceato, văd că ar fi mai bine să-ți dau câteva lecții despre realitățile vieții. Domnul Carrington arată ca un bărbat care joacă tare numai pentru propria plăcere.

— Nu sunt deloc surprinsă de cuvintele tale, zise Janey cu o voce forțat nepăsătoare și reușind să râdă. Cât despre prima ta observație îți pot spune că nu e deloc interesat de mine. Fii puțin mai realist, Sam!

— Oh, Dumnezeule, iar intervine complexul de inferioritate datorat înfățișării tale. El oftă. Poți să te superi, însă felul în care arăți acum ar putea face orice bărbat să fie entuziasmat, și în momentul în care veselia ți se citește pe față și ochii împrăștie scânteii, se poate observa că toți bărbații din jur te privesc încântați!

— Mulțumesc, spuse Janey impresionată de dorința lui evidentă de a o înveseli și fără a crede nici o iotă din vorbele lui.

El râse și începu s-o întrebe ce se mai întâmplase prin oraș.

Din acel moment seara începuse să devină mai plăcută. Sam era un tip popular și Janey reuși să ignore faptul că Phyl Talbot și Theo păreau încinși ca o casă în flăcări, și să se distreze împreună cu grupul de persoane pe care le atrăsese Sam.

La miezul nopții părinții ei plecară de la petrecere, foarte fericiți că Sam o va aduce acasă după ora unu noaptea. O dată cu plecarea celor mai în vârstă dintre oaspeții clubului, petrecerea capătă un alt aspect, tinerii erau mai puțin inhibați, mai spontani și mult mai puțin formali.

Și Theo o invită pe Janey la dans cu o expresie tolerantă și indiferentă care o irită.

Reuși cu timiditate să-și potrivească pașii cu ai lui, însă el era un foarte bun dansator și în câteva secunde Janey i se relaxă în brațe ca și când s-ar fi aflat în brațele lui Sam.

— Pari mult mai fericită acum, când prietenul tău s-a întors acasă, remarcă el pe tonul unui om care dorește să facă o conversație politicoasă.

Janey îl privi uimită.

— Sam?

— Așa îl cheamă? Sam și mai cum?

— Sam Partingale și nu este prietenul meu. Este... ei bine, presupun că ai putea spune că este un amic devotat al meu, chicoti ea. Din punctul meu de vedere pot spune că se poartă mai frumos decât un frate și nu-mi face probleme, așa cum s-ar întâmpla dacă am fi prieteni. Sam e un drăguț.

— Înțeleg, observă el rece. Și acest exemplar ciudat cu ce se ocupă?

— Face medicina. Abia a terminat primul an premergător facultății la universitatea din Auckland.

— Foarte interesant. El zâmbi privindu-i figura surprinsă, însă în ochii lui îngustați nu se putea citi nici o urmă de blândețe care s-o bucure. Scumpa mea inocentă, băiatul e topit după tine!

— Fleacuri!

— Vrei cumva să-mi crezi o impresie greșită? o întrebă el răutăcios. Nimeni nu poate fi atât de naiv ca tine, nu în zilele noastre când copiii de zece ani sunt deja maturi.

Furia și șocul pe care-l simți în urma comentariilor lui se citeau clar pe trăsăturile ei, luptându-se între ele pentru supremație. Furia câștigă. Nu putea spune despre el decât că este un străin care nu avea dreptul să comenteze astfel în legătură cu ea.

— Nu te supăra, i-o întoarse ea plină de ostilitate, dar dacă ai de gând să mă analizezi, aș prefera să-ți păstrezi descoperirile pe care le faci numai pentru tine. Am și eu sentimente.

— Dumnezeule, chiar ești un copil! Genul ăsta de replică o folosesc fetițele care se joacă în grădină cu păpușile. El îi vorbise cu cruzime, ca și când ar fi dorit neapărat s-o rănească.

Janey știa că nu putea să se apere de un astfel de atac și nu avea cum să dispară pur și simplu din fața lui. Spre rușinea și disperarea ei, lacrimile începură să-i curgă din ochii chihlimbarii și, suspinând destul de tare, își lăsă pleoapele în jos pentru a-și ascunde nesiguranța și durerea.

Theo spuse ceva în șoptă, apoi continuă cu voce tare.

— Nu plânge, Jane. Crede-mă, nici un bărbat nu merită lacrimile tale.

— Nu plâng după tine, i-o întoarce ea furioasă. Pur și simplu nu sunt obișnuită să fiu tratată atât de aspru și urăsc oamenii care mă iau peste picior.

— Nu te iau peste picior. Sunt supărat pe mine însumi. Și când sunt supărat îmi vărs nervii pe persoana care se află lângă mine.

— Nu e corect.

— Sunt sigur că nu te aștepti ca oamenii să fie corecți, ripostă el cu mult sarcasm.

— De ce nu?

— De ce nu! exclamă el ridicând una din sprâncene în timp ce-o privea. Crezi în dragostea adevărată dintre un bărbat și o femeie?

Janey roși imediat, dar refuză să se lase intimidată de faptul că o tachina.

— Da, cred, zise ea hotărâtă.

— E clar, atunci. Ce poate fi mai corect pentru un bărbat care iubește o femeie și crede că numai împreună cu ea poate atinge fericirea deplină? Orice prost ar trebui să știe că tot ce trebuie pentru a face o căsnicie fericită este atracția fizică, de la care trebuie să înceapă totul, și compatibilitatea. Asta, numai dacă ești genul care ține să găsească siguranța și fericirea într-o căsătorie.

— Dumneata se pare că nu asta cauți, zise ea pentru a evita subiectul, deoarece nu știa cum să se apere și cum să-și ascundă ideile romantice despre dragoste în fața cinismului lui.

Ea simți cum el dă din umeri și mușchii lui puternici se încordează și descoperi uimită că era străbătută de fiori. Mâna lui care o ținea pe a ei era relaxată, însă ea putea simți forța

degetelor lui bronzate. Dacă îl privea de la nivelul ei putea să-i vadă bărbia puternică și conturul minunat, ferm al buzelor lui. Un instinct feminin bine ascuns până acum o avertiza că aceste buze puteau spune multe despre caracterul lui, deoarece erau destul de subțiri pentru a-i confirma răutatea, iar buza de jos era extrem se senzuală și își imagina efectul sărutărilor lui Theo Carrington asupra ei.

Pentru ea aceasta era prima experiență în ceea ce privește dorința fizică și, fiind foarte încurcată, așteptă ca el să spună ceva pentru ca tensiunea ce-i cuprinsese nervii să dispară.

— Bineînțeles nu pentru a găsi siguranța, zise el rece. E greu să poți păstra o relație sigură mult timp. Chiar și în acest paradis, îmi imaginez că nu trebuie să cauți mult timp pentru a găsi căsnicii cu probleme și multe altele care se desfășoară în continuare pentru copiii rezultați din ele, sau numai în virtutea inerției.

— Ei bine, sigur că există asemenea cazuri, fu ea de acord încercând din răspuseri să fie obiectivă. Dar există și multe căsnicii fericite.

— Acest lucru depinde de ce înseamnă pentru tine fericirea. Tonul lui devenea din ce în ce mai tăios în timp ce vorbea. Ai fi fericită dacă ai avea o căsnicie susținută numai de momente de pasiune, sau pentru că ai început să te obișnuiești cu respectiva persoană și ți-ar fi greu să rămâi singură? Bărbații sunt comozi, Jane. Te încântă pentru a te încătușa și te forțează să înveți să-i iubești. Pentru ei viața e mult mai simplă.

— E chiar atât de rău? Îl privi în ochi și-l găsi privind-o cu un zâmbet ironic care o scoase din sărite. Vreau să spun... pot exista mai multe feluri în care poți fi fericit, sunt sigură de asta.

— Și e mult mai bine decât să fii nefericit, nu-i așa? Ți-ar plăcea o asemenea căsnicie, Jane?

— Nu.

— Așa credeam și eu. El îi zâmbi din nou. Ți-ai dori să trăiești extazul unei aventuri de dragoste pasionate pe care s-o continui printr-o căsătorie?

— Nu chiar. Vreau să spun că acest lucru nu se poate. Nu poți trăi în fericire la nesfârșit, dar sunt sigură că viața de zi cu zi în compania cuiva implică anumite responsabilități și te poate uni la fel de mult... la fel de mult ca orice altceva, reuși ea să termine fraza lamentabil, după care râse. Dumnezeu, ce proastă sunt! Nu am nici un pic de experiență în acest domeniu și vorbesc aiurea. Tu ai?

— Experiență în căsnicie? Nu, n-am fost niciodată căsătorit. El părea amuzat și puțin răutăcios, ca și când ar fi avut impresia că ea dorise să-l descoasă, și în momentul în care vorbi din nou o făcu pentru a schimba complet subiectul.

— Ești o dansatoare bună, Jane.

— Îmi place să dansez, murmură ea. Mai ales în compania ta, își spuse ea numai pentru sine, mai ales în brațele tale, Theo.

* * *

În mod incredibil, vremea continua să fie frumoasă. Temperatura era destul de ridicată și fermierii din împrejurimi se agitau și erau din ce în ce mai bronzăți de razele soarelui ce strălucea pe un cer fără nori. Janey realizează că slăbise, pentru că șortul ei aproape că-i cădea de pe talie, și cheltui o sumă astronomică din venitul ei pentru a-și cumpăra haine noi: o rochie

lungă de seară, un costum de baie și o pereche de sandale bleu foarte elegante, cu tocuri înalte care-i dădeau senzația că talpa ei este micuță și care o făceau la fel de înaltă ca Sam.

— Tocuri înalte, draga mea? zise mama ei privind-o uimită când ea le probă cu un aer triumfător. Tocurile înalte te fac și mai înaltă.

— Ea este înaltă, interveni Paul. Are aproape doi metri.

— Nu e chiar așa, îl contrazise Janey, încercând să-l lovească peste umăr. Am un metru opzeci, dacă vrei să știi cu exactitate.

— Eu voi avea doi metri.

Nimeni nu putea nega acest lucru. Paul creștea foarte repede, lucru de care mama lui se plângea foarte des, deoarece era nevoită să-i cumpere mereu alte haine, însă se putea spune că va mai trece un timp până când va ajunge la înălțimea de doi metri.

— Voi fi la fel de înalt ca domnul Carrington, continuă el. Și el are tot doi metri. Janey, vrei să vii cu noi diseară? Mergem să navigăm în afara portului, departe de pontonul lui Luke.

Încordarea nervoasă pe care i-o produse faptul că auzise numele lui Theo o făcu pe Janey să ezite o clipă.

— Cred că da, spuse ea repede. Când plecați?

— La ora nouă. Mamă, când vine Penny acasă?

Doamna Bowden, care curăța fasole, își ridică ochii spre el.

— În prima zi după Crăciun, dragul meu. Mai sunt numai câteva zile. De ce?

— L-am întâlnit astăzi pe Geoff MacDonald prin oraș și m-a întrebat de ea.

— Ah! Vocea doamnei Bowden era tristă când se întoarse spre Janey. Ah, dragă, murmură ea ca pentru sine, speram...

Cu toții speraseră că dragostea pe care Geoff i-o purta lui Penny se stinsese pe parcursul timpului cât ea fusese plecată din oraș. Bietul Geoff, era atât de onest, de devotat și de stabil, o iubea nespus pe Penny de mai bine de șase ani, încă de când o văzuse prima dată. Ea avea atunci cincisprezece ani și era încă elevă, iar el era deja administratorul fermei tatălui său. Penny fusese încântată de dovezile lui de afecțiune, dar era deja prea sofisticată, încât nu se potrivea deloc cu o persoană practică, așa cum era Geoff.

— E atât de serios, se plânsese ea atunci cu vocea ei cristalină. Și, mai târziu, el dorise să se însoare cu ea; dorința ei de a pleca la universitate l-a supărat foarte rău, deoarece își putea da seama că dorința ei de a deveni avocat era imensă și că exista probabilitatea să nu se mai întoarcă niciodată.

Janey își putea aduce aminte de clipele despărțirii lor. Geoff era furios din cauza supărării, iar Penny sfidătoare și hotărâtă.

— Crede că sunt proprietatea lui, îi spusese ea lui Janey într-unul din rarele momente în care se confesa, dar va trebui să realizeze că nu este deloc așa. În viață poți obține mult mai mult decât să ajungi soția unui fermier dintr-un oraș plictisitor ca Awakopu. Vreau să fiu cineva, să fac multe lucruri și să călătoresc. Dacă m-aș căsători cu Geoff, m-aș simți ca o prizonieră pentru că este foarte posesiv și are idei învechite despre locul pe care trebuie să-l ocupe o femeie în familie.

Din nefericire, se părea că Geoff nu-și dăduse seama de aceste lucruri. În fiecare vacanță pe care Penny și-o petrecea acasă, el o invita în diverse locuri sperând că prin perseverență va reuși să-și atingă scopurile cu toate că altă dată dăduse greș. Janey nu credea că are prea multe șanse, dar cum el părea mulțumit de

situația în care se afla, nimeni nu putea face nimic în legătură cu asta, mai ales din cauza lui Penny care părea încântată să iasă cu el. Probabil că pentru ea, Geoff era o schimbare relaxantă față de cei cu care ieșea când se afla la Auckland, își spuse Janey simțindu-se prost pentru că gândindu-se la toate acestea simțea o oarecare gelozie pentru viața socială pe care o ducea sora ei. Nu era vina lui Penny că era atât de atrăgătoare și posedea un magnetism care o făcea foarte populară printre bărbați.

Oricum, lucrurile păreau să stea și de această dată la fel cu credinciosul Geoff care o va urma pe Penny ca un cățeluș pe tot parcursul verii. Gânditoare, Janey luă o tuberoză din vază și-i mirosi parfumul senzual. Era greu să le cultivi în această climă, însă cu ajutorul mamei sale care le replanta mereu și avea mare grijă de ele, se dezvoltaseră foarte frumos. Dar erau foarte departe de a avea un parfum exotic. Când o așeză la loc văzu cu coada ochiului cum Paul se strâmba și îl privi cercetător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Mă doare stomacul. El părea supărat și mirat de acest lucru, în același timp încercând să pară nepăsător în momentul în care mama lor aducea cu grijă măsuța cu micul dejun în cameră.

— De când ai durerea asta? întrebă Joy în timp ce-și așeza palma pe fruntea lui.

— Abia a început. Nu te agita, mamă!

Însă era destul de palid și nu arăta deloc bine, din cauza asta nu mai protestă în momentul în care mama lui îl trimise să facă un duș cu apă cât mai rece și apoi să se întindă în pat. Oftând, Janey luă locul mamei sale la curățatul fasolei verzi.

Abia terminase când mama ei veni înapoi.

— Cum se simte?

— A adormit. Cred că a făcut prea multe lucruri deodată. Căldura asta! Dacă ne-am fi aflat în februarie nu ar mai fi fost atât de cald. Sunt foarte sigură că după ce va trage un somn bun nu se va mai simți atât de rău.

— Crezi că mai există vreo speranță ca el să meargă diseară la concursul de pescuit?

Joy scutură din cap.

— Nu, draga mea, nicidecum. Dacă tu dorești să mergi, va trebui să te duci singură.

Janey ezită, după care își dădu seama că ar trezi suspiciuni dacă ar refuza să meargă fără fratele ei.

— Bine, murmură ea. Probabil că Theo nu va mai vrea să meargă.

— Nu văd de ce. Ești la fel de bună ca și Paul când e vorba de pescuit.

Cu siguranță, Theo nu păru supărat de faptul că va trebui să meargă fără Paul. Când ajunse la ei acasă, cu puțin timp înainte de ora nouă, păru destul de îngrijorat din cauza lui Paul și puse întrebări pline de amabilitate în legătură cu starea sănătății lui, după care se grăbi să coboare împreună cu Janey până în port pentru a porni pe mare.

Încă mai era lumină, dar soarele își pierduse aproape toată puterea și începuse să coboare spre apele albastre. În aer pluteau multe miresme exotice, venind din grădinile cu copaci jacaranda care se aflau în spatele casei Warren, unde tufe de liliac albastru înfloriseră deja. Cineva dădea o petrecere pe unul dintre iahturile aflate în port, se auzeau râsete și muzică, iar în momentul în care Theo porni motorul iahtului său, o fată în cos-

tum de baie, cu un pahar în mână, se aplecă peste parapetul punții iahtului cu petrecăreți și îi trimise un sărut. Pe care el îl întoarse, observă Janey stupefiată.

El trebuie să-i fi văzut privirea dezaprobatoare pentru că începu brusc să râdă și dinții albi îi străluciră în contrast cu pielea măslinie, iar ea capitulă în fața atitudinii lui. Așa cum stătea pe punte cu silueta profilându-i-se pe cerul albastru, semăna perfect cu un pirat. Inima ei începu să bată ciudat. Pentru a ascunde orice sentiment pe care figura ei expresivă ar fi putut să i-l dezvăluie, se întoarse cu spatele și privi apele verzui-maronii ale râului care se vărsa în mare.

După ce au ieșit din port, vântul începu să bată cu putere și aerul se răcori dintr-o dată. Era imposibil să porți o discuție din cauza zgomotului pe care-l făcea motorul, așa că Janey rămase tăcută privind cum Theo manevra iahtul pentru a ieși cu bine din canal. Red Thompson se apropie de ei cu barca lui de pescuit, mare și greoaie, iar pe Janey n-o surprinse deloc faptul că acesta opri brusc și începu să le facă semne de pe punte cu o eșarfă roșie.

— Salut, tânără Bowden, zise el cu amabilitate. Salut, Theo.

— Bună seara, Red, îi răspunse Theo, ținând cu putere cârma pentru ca nu cumva din cauza curenților, iahtul să se lovească de barca mare de pescuit. Ai avut o zi bună?

— Mda, nu prea rea. Sunt prea mulți marinari proști care se învârtesc pe-aici în tot felul de bărci cu motor pentru ca peștii să mai îndrăznească să se ridice la suprafață. Ochii lui albaștri începură să cerceteze cu mare atenție vasul lor. Mergeți la pescuit?

— Da.

— Am auzit că dincolo de debarcaderul lui Luke puteți prinde o mulțime de pești.

Theo zâmbi.

— Chiar spre acel loc ne îndreptăm și noi.

— Așa credeam și eu. Aveți grijă. Mai multe iahturi s-au avântat până acolo pentru a începe încă de pe acum petrecerea de Crăciun. Fac multe valuri și se agită peste tot ca niște marinari beți. Red râse zgomotos în timp ce termina de răsucit o țigară, după care scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor pentru a și-o aprinde. Și dacă veți dori să pescuiți împreună cu mine cât e ziua de lungă, anunțați-mă și vă voi lua.

— Așa vom face, îi promise Theo. Mulțumesc, Red.

— La revedere.

Janey nu era surprinsă că Theo avea relații de prietenie cu Red, care era cunoscut drept un bărbat singuratic, sălbatic și bețiv. Inadaptarea lui Red în societate și faptul că nu-i agrea pe majoritatea membrilor acesteia nu-l făcuseră să nu aibă un oarecare respect pentru câțiva dintre membrii rasei umane, cu toate că acest respect al lui se manifesta într-un mod destul de ciudat și părea adresat numai bărbaților. Se părea că Theo atinsese standardele lui Red. Cu siguranță, își spusese Janey, nimeni nu ar putea spune despre Theo că este efeminat!

Se întâlneau cu bărcile despre care fuseseră avertizați că se plimbau peste tot, chiar înainte de a ajunge la debarcaderul lui Luke de unde se forma canalul pe care aveau de gând să pescuiască. Din fericire, motoarele puteau fi auzite înainte ca bărcile să apară în raza vizuală; de asemenea se

auzea și muzica pop emisă de un post de radio dat la maximum care speria pescărușii, făcându-i să se rotească agitați prin aer.

— Idioți! exclamă Theo îngustând ochii supărat.

Cele două bărci erau legate una de cealaltă, așadar mergeau una lângă alta pe canal. În timp ce-i priveau, Theo și Janey observă cum un bărbat sare din barca mai mare în cea mai mică, ținând în mână un pahar aparent plin. Această acrobație fu aclamată de toți cei aflați în bărci, însă acestea începură să se clatine, iar cei doi bărbați care le conduceau îl priviră pe cel de-al treilea care făcuse saltul, ca pentru a-l întreba ce fusese în mintea lui.

Și asta a fost tot. Bărcile nu s-au putut redresa și au pornit împreună spre una din marginile canalului în timp ce motoarele li se afundau în mâl producând imense valuri de apă murdară. Răsetele încetară, apoi se auzi un țipăt când barca cea mare se răsturnă și se afundă pe jumătate în apă.

Theo conduse repede iahtul pe canal și opri motorul chiar în apropierea malului opus celui în care se cufundaseră bărcile. Un alt iaht venea din susul canaului și încetini în timp ce se îndrepta spre locul accidentului; echipajul lui făcea acum manevrele de oprire și reuși să se apropie destul de mult de cele două bărci eșuate pe bancul de nisip.

Cu ajutorul iahtului mare și al echipajului acestuia reușiră să scoată barca mare din bancul de nisip și, astfel, să elibereze canalul. Se întâmplase ceva cu motorul acesteia, care acum nu mai voia să pornească, însă o altă barcă ce pornise pe canal o remorcă până în oraș, iar după o oră, șeful poliției din Awakopu și paza de coastă ajunseră la locul accidentului pentru a constata ce se întâmplase.

Iar Theo spuse laconic:

— Acum totul este în regulă. Hai să plecăm de aici, Jane.

Janey, care se străduise din răspuțeri să nu plângă ca un copil isteric, încuviință și plecară mai departe, mulțumiți că părăsesc scena.

Se făcuse întuneric și numai luna plină și stelele mari le dădeau puțină lumină pentru a merge mai departe.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă, zise blând Theo. Vom merge altă dată la pescuit.

* * *

Au plecat toți trei la pescuit în seara următoare și au prins atât de mult pește încât nu aveau cum să-l mănânce pe tot și neștiind ce să facă, doamna Bowden îl congelă și îl puse la păstrare în frigider. Toată lumea era acum extrem de ocupată. Janey petrecea din ce în ce mai multe ore la culesul căpșunilor pentru că acestea trebuiau vândute de Crăciun, iar Theo era ocupat pentru că ajuta la ultimul cosit. Chiar și Paul muncea, livrând legume. Vremea rămăsese la fel de frumoasă și călduroasă, iar zgomotul aspersoarelor folosite pentru irigarea grădinilor și gazoanelor devenise unul obișnuit pe tot parcursul zilei.

Cumpărăturile de Crăciun fuseseră făcute și casa devenise un loc al secretelor și al surprizelor. În curând va ajunge și Penny acasă, chiar în ziua de Crăciun, și deși această zi se serba vara în emisfera sudică, avea totuși ceva special, își spuse Janey. Doamna Bowden tânjea după serbările din mijlocul iernii cu ninsoare și sănii, dar acesta nu era și cazul lui Janey și al lui Paul.

Un singur lucru o deranja pe Janey, dar se liniști în momentul în care doamna Bowden începu să murmure:

— Gata, am terminat. Am trimis toate felicitările de Crăciun, am cumpărat toate cadourile și toate pregătirile au mers mai repede decât speram. Theo va veni la noi chiar înainte de masa de Crăciun. L-am invitat și la cină, dar m-a refuzat. Mă întreb dacă era deja invitat la familia Talbot.

— Tot ce se poate. Janey nu dorea să admită că este dezamăgită nici măcar pentru ea însăși. Se pare că el și Phyl au ieșit de multe ori împreună.

— Așa am auzit și eu, răspunse vag doamna Bowden. Se pare că începe să se instaleze aici, ca și când ar dori să rămână. Cred că e mare păcat că nu și-a găsit un serviciu stabil. Modul lui de viață nu are cum să-i facă bine.

— Ce crezi că va face? întrebă Janey. Nu pot să mi-l imaginez în spatele unei teighele sau mulțumit de faptul că o să conducă un camion.

— Dumnezeu, Janey, este un bărbat cu educație! exclamă mama ei privind-o scandalizată. Din ceea ce ne-a spus astă-seară, tatăl tău și-a dat seama că este un contabil foarte bun.

Ochii lui Janey se măriră de surpriză. Un contabil! Într-un fel, Theo nu se potrivea deloc cu imaginea unui contabil care-și petrece toată ziua într-un birou; nu era un tip meticulos și precis, nu avea darul acurateței și nici o mare atracție pentru lumea abstractă a finanțelor. Theo era... foarte real, foarte tangibil. Avea mâini foarte puternice și calde, iar ochii îi erau obișnuiți să privească zărilor albastre. Era sigură că nu era potrivit deloc pentru a face jonglerii financiare, a face deducții, a calcula balanțe, profitul și pierderile.

— Se pare că nu-i plac afacerile, remarcă ea încercând să pară dezinteresată. Oricum, el mi-a spus că avea numai douăzeci de ani când a plecat să cutreiere mările.

— Ah? Atunci cred că și-a făcut studiile pe undeva prin lume în timpul călătoriilor lui, zise doamna Bowden ca și când ar fi avut impresia că pentru asta îi era suficient să învețe pe puntea iahtului Toroa și apoi să-și pescuiască diploma din apă.

Janey surâse.

— Tot ce se poate.

Nu și-l putea imagina deloc în spatele biroului de contabilitate, nu mai mult decât l-ar fi văzut la volanul unui camion timp de mai mulți ani. Era ciudat faptul că era extrem de greu de caracterizat deoarece părea un tip care ascunde multe lucruri despre propria persoană și în schimb dorește să afle cât mai multe despre cei din jurul lui. Și asta pentru că Theo și-a găsit drumul în viață de unul singur.

Sam trecu pe la ei în acea seară și se arătă nerăbdător să-i spună cât de interesantă și entuziasmantă e munca la fabrica de gheață. Ca întotdeauna, se purtă politicos cu doamna și domnul Bowden, însă o privi cu recunoștință pe Janey atunci când îl scoase pe terasă. Nu era un tip care nu-și putea desprinde ochii de la televizor, îi spuse el când stăteau pe terasa răcoroasă.

— Mamei și tatălui meu le plac foarte mult programele din ajunul Crăciunului, zise Janey amuzată, dar nici mie nu-mi prea place să mă uit la televizor. Stai jos, Sam.

El se lăsă într-unul din fotoliile adânci, acceptând berea pe care i-o oferise ea și rămânând tăcut un timp. Apoi spuse privind în jur:

— Locul acesta e drăguț. Numai voi ați reușit să-l faceți să arate atât de bine. Casa nu avea prea multe îmbunătățiri în momentul în care ați cumpărat-o.

— Îmi aduc aminte, zise Janey gânditoare. Toate camerele erau mici și întunecoase, neexistând nici măcar o fereastră să poți admira priveliștea portului și împrejurimile. Și iarba din grădină era foarte înaltă. Ea privi în jur, surprinsă de faptul că această casă arăta cu totul altfel față de neglijența cu care fusese întreținută înainte de-a ajunge ei aici, în urmă cu șase ani, când în grădină nu era decât iarba înaltă și câțiva copaci bătrâni. Acum pajiștea era deasă și verde, grădina era plină de straturi cu flori și casa devenise confortabilă și aerisită, chiar grațioasă datorită obloanelor și multelor îmbunătățiri ce-i fuseseră aduse și care îi redaseră simetria.

— Cred că pentru mama a fost foarte greu, mormăi ea, să locuiască aici în timp ce tâmplarii și zidarii făceau toate aceste îmbunătățiri. Ea n-a lăsat niciodată să se vadă că o deranjează această situație, dar cred că așa a fost.

— Hm.

Se lăsă din nou liniștea, după care Sam începu să vorbească despre slujba lui din timpul verii.

Se făcuse destul de întuneric și parfumul iasomiei devenea din ce în ce mai puternic și mai exotic în aerul liniștit, în timp ce ei discutau cu ușurință sau se cufundau în tăcere, așa cum fac doi prieteni vechi.

— La naiba! exclamă Sam. Trebuie să plec, Janey. Hei, ce zici, vrei să mergi împreună cu mine la o petrecere în aer liber de revelion? E organizată de clubul proprietarilor de iahturi... vor fi acolo Karen, Mark și întreg grupul lor de prieteni.

— Bine, zise Janey. În ultima vreme am muncit cu toții din greu și, din această cauză, nu i-am mai văzut de foarte mult timp.

— Acest an va fi probabil ultimul când vom mai fi cu toții aici de Crăciun, zise Sam gânditor. La anul probabil că vom avea locuri de muncă și e posibil să nu ne mai putem întoarce aici de sărbători. Ai idee cum îți vei umple zilele până la Crăciunul următor, Janey?

— Nu, răspunse ea, morocănoasă. Nici una.

— Nu contează. Poate că ai nevoie de mai mult timp pentru a cerceta ofertele și a te hotărî în ce direcție s-o apuci. Trebuie neapărat să plec acum. La revedere!

— La revedere, îi răspunse ea rezemându-se de balustrada terasei în timp ce el începuse să alerge de-a lungul pajiștii.

Probabil că numai frumuseșea liniștită a nopții care o înconjura și o impresiona atât de tare era de vină și pentru că trezise în ea noi dorințe și renăștea tensiunea bine îngropată în sufletul ei. În timp ce vorbeau, soarele apusese și acum întunericul era profund și liniștea adâncă, auzindu-se numai lătratul îndepărtat al unui câine, un sunet singuratic, dar nu nefericit. Simțea o nemăsurată dorință să facă... să facă ce? Janey oftă și apoi aproape sări în sus din cauza sperieturii provocate de vocea adâncă și amuzată care murmură:

— Am așteptat să mă observi, dar, la fel ca Julieta, ești cuprinsă de visare.

Punându-și mâna pe piept pentru a-și potoli bătăile inimii, ea râse ușor.

— Julieta are nevoie de lună plină pentru a putea vedea. Și tu, Theo, nu te compari deloc cu Romeo.

— Nu, sunt cu zece ani mai în vârstă decât el, i-o întoarse Theo în timp ce se îndrepta spre scări. Câți ani avea Julieta?

— Paisprezece, cincisprezece, nu-mi amintesc prea bine.

El se opri, culese un boboc de gardenie din tufișul mare care se afla chiar lângă trepte și îl prinse cu ușurință în părul ei.

— Avea o fire pasională și era mult mai tânără ca tine, Jane. Crezi că ai putea iubi la fel de complet ca ea, acum, când ai optsprezece ani?

— Nu știu, spuse ea uimită de intimitatea acestei conversații și de faptul că el se apropiase foarte mult de ea și nu avea de gând să se îndepărteze. Ceva o făcu să continue. Ea era foarte matură pentru vârsta ei, dar mă îndoiesc de faptul că ceea ce simțea pentru Romeo era numai dragoste.

— Atracție fizică? De ce?

Ea era bucuroasă că el nu-i putea vedea obrajii roșii pe care de atâtea ori și-i ascunsese cu multă grijă de privirile lui și încercă să evite rostirea unor cuvinte care ar face-o să roșească și mai mult.

— Dar e foarte clar. Nu se cunoșteau prea bine unul pe altul. Sunt sigură că trebuie să cunoști foarte bine o persoană ca să te poți îndrăgosti de ea.

— Probabil că ai dreptate, zise el pe un ton rece. Cât timp crezi că îți trebuie pentru a cunoaște bine un bărbat, pentru ca mai apoi să-l iubești? Trei minute? Trei zile? Sau trei ani?

Tonul lui zeflemitor o enervă și o tulbură în același timp. Îi răspunse repede și fără să se gândească:

— Nu cred că timpul este la fel de important ca puterea de a-l înțelege pe celălalt. Dar eu nu știu nimic despre aceste lucruri. Nu am fost niciodată îndrăgostită.

— Nu?

El râse ușor și-i mângâie blând obrazul cu un deget.

— N-ai făcut nici o pasiune pentru vreun coleg de școală? N-ai țipat niciodată când ai văzut o vedetă pop?

— Nu e genul meu. Atingerea ușoară a mâinii lui o făcu să tremure, ca și când se făcuse dintr-o dată frig. I se păru foarte important să nu-i arate cât de mult o afecta apropierea lui. Prefăcându-se foarte preocupată de pisica ei, se aplecă și o ridică grijulie pe Shai pentru ca apoi s-o lipească de obrazul ei ca și când ar fi dorit s-o încălzească.

— Foarte ciudat, zise el gânditor. Nu te cred, Jane. Dar marele Sam care tocmai a plecat?

— Sam? Ce-i cu el?

Vocea lui avea un ton plictisit.

— Sunteți doar niște prieteni foarte buni? Nu e foarte original.

— Acesta e purul adevăr, zise ea hotărâtă. Era foarte important pentru ea să-l convingă de asta fără a ezita, de aceea continuă: Ne cunoaștem destul de bine pentru a nu simți nici un fel de atracție.

— Ei bine, asta infirmă teoria ta asupra a ceea ce simțea Julieta pentru Romeo, nu-i așa? remarcă el calm în timp ce o apropia și mai mult, ca și când ar fi avut dreptul s-o strângă în brațe. Dacă faptul de a cunoaște o persoană foarte bine pentru a te putea îndrăgosti de ea este adevărat, înseamnă că tu și cu Sam ar trebui să fiți iubiți și nu doar amici, iar pulsul tău nu s-ar accelera atât de mult în momentul în care un străin ca mine te strânge în brațe.

Degetul lui îi găsi vena de pe gât cu precizie și el reuși să simtă foarte bine bătăile repezi ale inimii ei. Brațul lui puternic care-i înconjura spatele se relaxă și ea încercă să se îndepărteze pentru a-și reveni, însă mușchii lui se încordară repede și ea nu

mai reuși să se miște. Simți cum i se pune un nod în gât și era gata să-și piardă respirația. Își trecu nervoasă limba peste buze și nu reuși să vadă decât silueta lui neagră care se profila pe cerul plin de stele. Era lipită de pieptul lui și putea să simtă puterea pe care o emana trupul lui, parfumul lui masculin și discret, dându-și seama că trebuia să lupte cu ea însăși pentru a-și potoli dorința de a se lipi și mai mult de mușchii lui și să accepte faptul că nu i s-ar fi putut împotrivi.

Însă el părea amuzat de acest joc cu o tânără naivă care probabil că-l atrăsese puțin, pentru că, după câteva clipe, în momentul în care inima ei bătea atât de tare încât începuse s-o doară, o eliberă din îmbrățișare și spuse pe un ton zeflemitor:

— Asta ar trebui să fie o lecție pentru tine, Jane. Să aprinzi întotdeauna o lumină în momentul în care realizezi că vei rămâne singură cu un bărbat într-o noapte de vară. Iasomiile și gardeniile emană un parfum prea erotic și oricine poate fi influențat de ele.

Bravând, ea încercă să-i răspundă pe un ton liniștit și indiferent.

— Mulțumesc pentru că m-ai avertizat. Voi ține minte.

Probabil că vocea lui se auzise peste sonorul televizorului sau poate că emisiunea la care se uitau părinții ei se terminase; oricare ar fi fost motivul, doamna Bowden își făcu apariția pe terasă câteva clipe mai târziu și aprinse luminile. Fiica ei stătea reze-mată de balustradă și ținea în mână o gardenie, iar Theo Carrington se apleca s-o ridice pe Shai.

— Am avut impresia că ți-am auzit vocea, zise Joy. Intrați, dragii mei. Roua cade din belșug, chiar și în această perioadă a anului.

Capitolul 3

Penny veni acasă în cea de-a doua zi de Crăciun. Era cea mai fierbinte după-amiază din acest sezon și norocul ei a fost că o aduseseră prietenii ei care mergeau cu mașina spre nord. Însă Penny era proaspătă și frumoasă ca întotdeauna, își tunsese părul galben pai după ultima modă, purta o rochie subțire de bumbac care se mula perfect pe trupul ei superb și machiajul era neatins.

Nu era corect, își spuse Janey cu resemnare. Când toată lumea își face vânt cu evantaiul și se tamponează cu batiste înmuiate în apă rece pentru a se înviora, Penny arăta proaspătă, iar pielea ei aurie era uscată și catifelată. Însă Janey își salută sora cu multă căldură, fără răutate și aceasta, la rândul ei, sărută zgomotos pe toată lumea, chiar și pe Shai, care nu prea înghițea astfel de manifestări. Era destul de ciudat faptul că Shai nu o plăcea prea mult pe Penny.

Apoi aceasta făcu un tur al grădinii și al casei, exclamând tot timpul, ca și când lipsise ani întregi și nu trecuseră decât două luni de când nu-i mai vizitase.

— E încântător să fii din nou acasă, oftă ea mângâind cu degete drăgăstoase trunchiul cenușiu și neted al copacului din fața casei. Janey, am impresia că ai mai crescut. Sunt sigură că ascunzi multe secrete în ochii aceia de pisică. Ce pui la cale?

Janey începu să roșească și realizează că sora ei o privește cu mare atenție.

— Nimic, zise ea liniștită. Știi doar că toți ne maturizăm cu timpul.

— Da, știu. Penny zâmbea suspicioasă. Cine te-a ajutat să te maturizezi într-un timp atât de scurt?

— Nimeni.

Sora ei mai mare râse și atenția i se îndreptă spre altceva, iar Janey profită de ocazie și dispăru din raza privirilor ei cercetătoare. Îi era destul de ușor să se prefacă în fața părinților ei și să mimeze faptul că totul era ca și până acum, dar Penny era mult prea versată ca să nu-și dea seama că totul s-a schimbat. Din noaptea în care Theo se amuzase flirtând cu ea, Janey fusese nevoită să se privească altfel pe ea însăși și întreaga ei viață, deoarece i se întâmplau lucruri ciudate. Theo o făcuse să depășească stadiul de adolescență și să intre în lumea uimitoare și îngrozitoare a sentimentelor. Janey își spusese întotdeauna că la vârsta de optsprezece ani este prea tânără pentru a se îndrăgosti. Acum nu mai era sigură de asta și era foarte supărată pe el pentru că-i stricase liniștea.

Avea acum sentimentul ciudat că pusese capăt unei perioade din viața ei și știa că venirea lui Penny va face ca lucrurile să nu mai fie la fel ca înainte.

Senzația aceasta care o făcea să se simtă rău persistă. Apoi, înainte de masă, Theo își făcu apariția și când Janey văzu privirile

pe care i le arunca lui Penny și felul cum îl studia ea, realiză care fusese cauza presimțirilor sale. Desigur, sora ei îl va găsi interesant! Ce femeie nu l-ar găsi interesant? Și același lucru era valabil și pentru Theo. Penny nu era numai o femeie frumoasă, cu un corp minunat, era inteligentă, avea o personalitate puternică și o vivacitate înnăscută. Janey își dădu seama că era invidioasă și-i era rușine pentru asta.

După cină, Janey și Paul începură să joace scrabble pe podeaua de lângă canapea, în timp ce adulții discutau. Janey era hotărâtă să mormăie o scuză și să se ducă în dormitorul ei, dar știa că dacă se va întinde în pat ar sta cu urechile ciulite pentru a auzi vocea adâncă și senzuală a lui Theo și tonurile înalte ale vocii lui Penny, care părea foarte bine dispusă. Rămăsese cu Paul pentru că dorea să evite unele comentarii și fusese o idee bună, însă niciodată Janey nu-și dorise ca o seară să se termine cât mai repede. Într-un târziu, când Theo plecă, începură să cânte colinde și apoi, înainte de a merge la culcare, își agățară ciorapii de cămin, așa cum făceau întotdeauna de Crăciun.

Însă în timp ce Janey se dezbrăca în micuțul ei dormitor în care se afla un pat îngust deasupra căruia era atârnată o reproducere după Modigliani, auzi o bătaie în ușă. Când răspunse, Penny intră, îmbrăcată într-o pijama subțire care i se potrivea atât de bine încât dădea senzația că nu are nimic pe ea. Culoarea aurie a acesteia era foarte apropiată de culoarea pielii ei și la prima vedere părea dezbrăcată.

Începu să râdă cu poftă când văzu privirea scandalizată și uimită a lui Janey.

— Scumpo, sprâncenele tale mai au un pic și îți ating părul, o tachină Penny. Pot să mă așez?

— Da, sigur. Janey își îmbracă repede cămașa de noapte din bumbac și rămase în picioare, privind-o grav pe sora ei și între-bându-se ce motiv avusese aceasta să-i facă o vizită.

Dar Penny nu avea de gând să-i divulge atât de repede secretul. În loc să vorbească începu să privească în jur, după care se încruntă.

— De ce nu te muți în camera mea? Este mult mai mare și ai putea să dormi mai bine. Nu voi mai locui niciodată în ea.

Janey surâse slab.

— Îmi place micuța mea cameră.

— Arată ca o celulă, i-o întoarse sora ei. Probabil că ți se potrivește. Semenii cu o călugăriță, îmbrăcată în această cămașă de noapte albă, lungă și dreaptă, și cu părul desfăcut pe umeri, dar călugărițele au ochii limpezi în timp ce în ai tăi se ascunde ceva. Ea zâmbi în timp ce privea figura alarmată a lui Janey. Călugărițele nu au buze umede, arzătoare și dornice de sărutări, așa cum sunt alte tale în acest moment. Cineva te-a sărutat. E-n regulă, prostuțo, nu voi mai spune la nimeni. Nu ne-am făcut niciodată prea multe confidențe una alteia și eu am urât faptul de a fi obligată să spun cuiva cum m-am făcut de râs în decursul primei mele relații amoroase.

Ea se așeză grațios pe colțul patului lui Janey, începând să-și studieze concentrată manichiura îngrijită, și spuse:

— Dacă vrei să știi, cred că am cules destule informații despre minunatul aventurier care ne-a vizitat în această seară.

— Theo? întrebă grijulie Janey.

— Mda. Theo. Domnul Theo Carrington, care este înalt, blond, atrăgător, foarte, foarte deștept, foarte sigur pe sine și un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Râse încântată. Și când

mă gândesc că aveam impresia că mă voi plictisi în aceste zile de vacanță! Fii fată bună, Janey, și spune-mi totul despre el.

Așadar, ea începu să-i povestească surorii sale tot ceea ce știa despre Theo, adică aproape nimic, cu o voce pe care încercase cu disperare s-o facă să pară calmă și normală.

— Un bărbat misterios, nu? Penny începu să bată ușor cu degetele în tăblia patului în timp ce surâdea visătoare. E foarte bine, chiar foarte bine. Dar tu ce crezi despre el, Janey?

— Eu? Janey încercă să găsească un refugiu în această uimire prefăcută.

— Da, tu. Ai un fel remarcabil de a culege esențialul despre caracterul unui om. Este surprinzător deoarece ești atât de inocentă, dar ai o calitate folositoare.

Janey oftă, pretinzând că se gândește. Penny nu ar accepta decât adevărul, însă ea nu putea să-i destăinuiească adevăratele sentimente și nu dorea nici să-i spună prea multe lucruri bune despre el. Oricum, nu-i va spune întreg adevărul.

— Cred că e un bărbat periculos, zise ea într-un târziu. A fost foarte amabil cu Paul și cu mine, atât de drăguț cu părinții noștri pe cât ai fi dorit și tu, dar mi-a creat impresia că nu a făcut decât să se amuze pe seama lor. El... cred că ar călca în picioare orice regulă, dacă ar considera că acest lucru e necesar.

— Un aventurier în adevăratul sens al cuvântului, murmură Penny mai mult pentru sine. Ochii ei albaștri începură să studieze cu atenție ovalul feței surorii sale, bărbia ascuțită și buzele pasionate, ochii ciudați de culoarea chihlimbarului străjuți de gene și sprâncene negre. În ce fel te afectează prezența lui? o chestionă sora ei.

Janey oftă din nou, încercând să treacă la fel de bine peste acest moment.

— Ei bine... e bătrân pentru mine, spuse ea după o clipă. Vreau să spun că e foarte drăguț și are un zâmbet minunat, dar are peste treizeci de ani.

Râzând ușor și aparent convinsă că Janey nu părea deloc impresionată de acest bărbat, Penny se ridică în picioare.

— Vei descoperi faptul că această vârstă nu ți se va mai părea atât de înaintată peste câțiva ani, remarcă ea bine dispusă. Mie, în momentul de față, mi se pare vârsta ideală pentru un bărbat. Mi-am putut da seama că este interesat de mine și el s-ar putea să fie tot ce-mi trebuie pentru ca aceste zile de vacanță să nu fie plictisitoare.

După plecarea surorii sale, Janey stinse lumina și se îndreptă spre ușile franțuzești ale terasei, pe care le deschise pentru a ieși la aer. Vara dormea întotdeauna cu ușile larg deschise și singura barieră dintre ea și întunericul de afară era ușa de plasă care împiedica intrarea fluturilor de noapte, a liliecilor, a licuricilor și a tântarilor. Jos, în port, se puteau vedea iahturile legănându-se ușor pe apele ce păreau să aibă consistența uleiului și micuțele lor felinare rotunde sau pătrate alcătuiau un joc frumos de lumini în întunericul negru de afară.

Theo se afla pe Toroa; își dădea seama de acest lucru pentru că știa bine unde se află iahtul lui, putându-l distinge chiar și pe întuneric. Janey se întreba ce îl ținea treaz în majoritatea nopților în care luminile de pe punte și din cabină se stingeau mult după miezul nopții. Privea cum luminile celorlalte iahturi se stingeau rând pe rând, în timp ce Theo rămânea treaz în fiecare noapte până la ora unu sau două.

Era multă liniște. O ciocârlie cânta din eucaliptul de lângă casă și o bufniță de lângă port parcă răspundea chemărilor ei. Din depărtare se putea auzi clopotul bisericii care-și chema enoriașii la slujba de la miezul nopții.

Mușcându-și buzele pentru a-și reține lacrimile care-i apăruseră în ochi și erau gata să curgă pe obraji, Janey se vârî în pat.

* * *

În Noua Zeelandă, majoritatea familiilor își deschideau cadourile de Crăciun înainte de micul dejun, deoarece aproape toți plecau după masă în vacanța anuală sau la plajă. Era un lucru tradițional în această țară și poate singurul pe care Ian Bowden îl dezaproba total deoarece aproape toate magazinele se închideau și fabricile își opreau activitatea pentru trei săptămâni.

Acum se obișnuise cu acest lucru, însă refuza să adopte obiceiul, de aceea familia Bowden își deschidea cadourile abia după prânz. Desigur, nu vor avea cum să prânzească devreme. Temperatura crescuse foarte mult încă de dimineață și chiar dacă ar fi dorit să mănânce le-ar fi fost imposibil din cauza căldurii, cu toate că sufrageria lor era cea mai răcoroasă încăpere din casă.

Devenise un fel de tradiție pentru întreaga familie să meargă la biserică pentru slujba de dimineață și apoi, mai târziu în cursul dimineții, să-și primească prietenii. Una dintre primele îmbunătățiri care fusseră aduse proprietății fusese construirea unei piscine și a unei terase mari și umbroase chiar alături de ea, amândouă devenind în scurt timp apreciate de către toți prietenii lor, care abia așteptau să vină pe la ei.

Ziua de Crăciun nu făcea nici o excepție. Pe măsură ce soarele urca pe cer, Janey începea să care băuturi pentru adulți, să aibă grijă de copiii veseli și plini de energie care alergau zglo-bii peste tot, să zâmbească și iar să zâmbească, să încerce să n-o mai privească pe Penny care se distra de minune avându-l pe

Theo lângă ea. Parcă strălucea, își spuse tristă sora ei mai mică în timp ce simțea cum lumea din jurul ei se prăbușește. Penny îi îndrăgea pe toți din jurul ei și toată lumea pe ea. Pe Janey o durea într-un mod tare ciudat faptul că vedea cum părul blond al lui Theo aproape se întâlnea cu cel auriu al surorii ei, în timp ce se apleca pentru a-i spune ceva, dar își dăduse seama de mai mult timp că asta se va întâmpla. Nici chiar Phyl Talbot și toată averea ei nu putea sta în calea lui Penny. Toate celelalte femei se străduiseră să fie elegante și cu toate că Penny purta o rochie lungă și simplă de muselină crem cu mici broderii de un roz pal, croită după un model provincial, pusă pe ea, această rochie căpăta distincție.

Janey oftă și se strădui să zâmbescă din nou unei prietene a mamei sale care se afla pe marginea piscinei, apoi luă o tavă cu cocteiluri reci și începu să se plimbe printre invitați. Joy avea o reputație considerabilă pentru sandvișurile pe care le pregătea și cele de astăzi nu făceau excepție. Se plimbase până acum și cu tava plină de sandvișuri cu pateu și cu șuncă asortate cu ridichi, roșii, castraveți, măslina și ardei gras care păreau să prindă viață deoarece legumele verzi și roșii contrastau cu pateul și micuțele măslina negre care completau peisajul fiind presărate printre feliuțele subțiri de ardei gras.

Toată lumea era foarte bine dispusă și se relaxase după goana pentru cadouri de dinaintea Crăciunului și după haosul din timpul pregătirilor, toți fiind fericiți să petreacă o zi minunată sub cerul de un albastru intens pe care strălucea soarele fierbinte de vară.

Janey începu să se simtă teribil de izolată, ca și când lumea plină de farmec din jurul ei era un teritoriu pe care ea nu va putea să intre niciodată.

— Arăți ca o castelană a cărei oglindă s-a spart, îi șopti Theo la ureche. Te-am urmărit și am impresia că n-ai de gând să lași pe nimeni altcineva să muncească. Vino cu mine.

Toată ființa ei părea să dorească plină de ardoare să se supună comenzii lui prompte, dar toți anii în care părinții ei o bătuseră la cap pentru a o obișnui cu bunele maniere o făcură să ezite.

— E-n regulă, zise el în timp ce-i lua ușor tava din mână și o așeza în brațele întinse ale unui băiețel. Am vorbit cu mama ta și a fost de acord cu faptul că ar fi mai bine să vii cu mine.

Ea începu să zâmbească și-l lăsă s-o conducă pe aleea de lângă casă.

— Unde mergem? îl întrebă ea după ce făcură câțiva pași.

— Așteaptă și ai să vezi.

Totul devenise misterios când el o conduse până la spălătorie. Apoi misterul se rezolvă pentru că văzu într-o cutie de carton trei pui mici care se zvârcoleau în timp ce eleganta Shai se învârtea cu aerul ei aristocratic pe lângă cutie, mirosindu-i și întinzându-se spre ei.

— Cățeluși? strigă Janey privind uimită prin cameră deoarece n-o vedea pe mama lor. Theo, de unde au apărut?

— Cineva i-a abandonat, o anunță el. I-am găsit pe nisipul de lângă debarcader într-un sac vechi de cârpă.

— Oh! Tristetea îi făcea vocea să tremure, căzu în genunchi lângă cutie și începu să studieze grămada mișcătoare de blănițe neagre. Oh, cum au putut să fie atât de cruzi? Bieții micuți! Theo, cum îi vom hrăni?

El îi aruncă un zâmbet care avea o oarecare urmă de ironie în el.

— Sunt destul de mari pentru a bea lapte dintr-un biberon, dar mă tem că va fi o treabă destul de complicată. Îi pot duce de unde i-am luat.

— Nu! exclamă ea ridicându-se în picioare pentru a-l privi în timp ce strângea protectoare la piept unul dintre pui. Nu-mi va fi greu, te asigur, Theo. Și toți merită să trăiască după ce au trecut printr-o experiență atât de oribilă ca tentativa de a-i ucide. Pur și simplu, oamenii nu gândesc. În afară de asta, adăugă ea ca pentru a-l face să fie sigur că puii vor fi îngrijiți cum trebuie, mă va ajuta și Paul.

Unul dintre degetele lui mari începu să mângâie blana neagră a puilui aflat în brațele ei, după care surâse blând.

— Amândoi aveți inimi mari și bune. De fapt, toți membrii acestei familii sunt așa. Mama ta a promis că le va fi foarte bine. Crezi că le vei putea găsi un adăpost atunci când vor crește?

Mâna lui se plimba acum pe gâtul ei și o făcea să simtă că-i arde pielea. Clipind des, îi răspunse fericită.

— Ei bine, Paul va păstra unul dintre ei. Bătrânul nostru câine a murit în urmă cu câteva luni și el a fost prea supărat din această cauză pentru a dori să-l înlocuiască, însă pot spune că în momentul când va privi acești pui se va vindeca. Și tu dorești unul, nu-i așa? Va rămâne numai unul. Pentru acesta din urmă cred că voi putea găsi o familie bună care să-l adopte.

— Un câine nu va fi niciodată fericit pe Toroa.

— Ba da, va fi, spuse ea hotărâtă. Alți oameni călătoresc împreună cu animalele lor la bord. De ce n-ai face-o și tu? În acest fel vei avea companie.

— Arăt eu ca un om care suferă de singurătate?

Ea reuși să râdă, după care începu să se gândească la sine cu un oarecare amuzament datorat faptului că devenise o actriță destul de bună.

— Nu, pari destul de mulțumit de modul tău de viață, dar refuz să cred că asta e tot ce-ți dorești. Femeile știu că un bărbat nu e niciodată mulțumit de sine. Ar trebui să ai mult mai multe împliniri ca să te consideri pe deplin împăcat cu propria ta existență.

Theo se strâmbă, fiind foarte sigur pe sine și pe puterea lui de atracție care părea și mai mare în această cămăruță mică.

— O asemenea sinceritate merită o recompensă, murmură el în timp ce se apleca pentru a o săruta cu fermitate pe buze.

Când se îndreaptă, îi privi fața speriată și oarecum șocată, după care începu să râdă ușor.

— Revino-ți, Jane; a fost nedrept din partea mea, sunt de acord, deoarece nu te puteai apăra de mine din cauză că aveai cățelușul în brațe, dar n-am putut rezista.

— Ah, nu m-am supărat, zise ea fericită în momentul când așeza cățelușul în cutie, alături de frații lui, pentru ca el să nu poată observa cât de puternic i se înroșiseră obraji. Când se ridică adăugă: știi doar că nu e prima dată când mă săruți.

— M-ai fi putut păcăli, o tachină el cu răutate. Ironia străluci pentru o clipă în ochii lui îngustați, apoi aceștia devin mai blânzi și începu să râdă. Ai multe de învățat, însă nu trebuie să te simți rușinată din această cauză, draga mea. Cineva — o persoană foarte norocoasă — va petrece momente foarte plăcute învățându-te cum să faci dragoste.

— Credeam că acest lucru vine de la sine, spuse ea înainte de a se gândi că ar fi mai bine să tacă.

Când îl auzi râzând, roși din nou puternic, dar zâmbi încercând să-și ascundă rușinea pe care-o simțea pentru ceea ce spusese.

— Chiar așa? surâse el rezemându-se de ușă cu brațele încrucișate pe piept în timp ce o studia cu interes.

Janey își spuse, plină de resentimente, că o privea de parcă ar fi fost cea mai interesantă insectă de pe pământ, o specie nou apărută, și încercă să pară calmă și îndrăzneță, ca și cum o astfel de conversație era foarte obișnuită pentru ea și nu una complet nouă.

— Ei bine, totuși e un instinct primar, i-o întoarse ea, încurcată.

— Sexul da. Nu te-au învățat la școală care este diferența dintre împerechere și a face dragoste?

El avea un ton ironic și părea foarte sigur pe sine. Lui Janey îi trecu prin minte faptul că lui îi făcea plăcere s-o șocheze și încercă să dea impresia că nu este deloc impresionată de cuvintele lui.

— Sigur că da, răspunse ea făcând mari eforturi pentru a rămâne calmă și indiferentă, cu toate că obrații i se înroșiseră puternic. Știi doar că acum se predau ore de relații umane, așa cum se predă și biologia.

— Ce curriculum impresionant! o ironiză el, însă în ochii lui nu se mai vedea nici o urmă de amuzament în timp ce-i studia fața și pielea fină a umerilor care erau foarte puțin acoperiți de bretelele subțiri ale rochiei de vară, pentru ca apoi privirile lui să se îndrepte spre sânii ei mici.

Janey simți cum i se pune un nod în gât și realizează că nu mai poate respira. Nu protestă absolut deloc în momentul când mâinile lui îi atinseră umerii și începură să urce spre gâtul ei pentru a-l mângâia cu o blândețe extraordinară. În ochii lui adânci se aprinse un foc puternic și strălucitor, ca și când ar fi

trăit o emoție intensă, și când își aplecă puțin capul pentru a atinge cu buzele lui moi zona vulnerabilă de la baza gâtului ei, acolo unde pulsul îi bătea repede trădându-i sentimentele, ea nu simți nici o teamă, ci numai o pasiune care-i făcu sângele să clo-cotească și respirația să se accelereze.

Buzele lui erau fierbinți și blânde, iar sărutările lor îi făceau tot trupul să tremure. Ea ar fi dorit să-și plimbe mâinile pe umerii lui mari, să se lipească de trupul lui musculos și să-i simtă buzele peste ale ei, dar nu făcu nici o mișcare, îngrijorată de faptul că astfel ar putea să împrăstie vraja sărutărilor lui blânde care-i mângâiau gâtul cu multă tandrețe.

Când Theo se îndepărtă, Janey își întoarse fața pentru ca el să nu poată vedea pasiunea pe care reușise să i-o stârnească și imensa dorință ca sărutările lui să nu se oprească, dar degetele lui puternice îi prinseră bărbia și o forțară să-și întoarcă fața pentru a-i studia expresia plină de ardore.

Oricum, el nu putea s-o facă să deschidă și ochii. Își dădea seama de expresia pe care ar fi găsit-o pe fața lui: arogantă, plină de siguranță și ironie combinată cu un amuzament deranjant, așa că refuză să-l privească, ținându-și în continuare ochii ațintiți asupra nasturilor cămășii lui.

— Întotdeauna când te sărută cineva ești atât de rigidă? o întreabă el.

Janey își mușcă buzele nedorind să-i răspundă, apoi reuși să se relaxeze și să zâmbească nervos.

— Da, când sunt luată prin surprindere, i-o întoarse ea pe un ton dulce.

Theo chicoti și o eliberă, îndreptându-se spre cătei, așa că în clipa următoare, când Penny intră în cameră, el stătea destul de

bosumflat lângă mașina de spălat în timp ce Janey puneă înapoi în cutie unul dintre cățelușii care reușiseră să sară peste marginea acesteia, sperind-o astfel pe Shai.

— Va trebui să le facem un adăpost mai decent, zise ea îngrijorată. Micul incident luase sfârșit; Theo își reluase expresia ironică și buzele lui surâdeau ca și cum totul se întâmplase contrar raționamentelor lui și nu se va mai repeta niciodată.

Expresia uimită a surorii ei nu făcu decât s-o convingă și mai mult că cea mai înțeleaptă hotărâre pe care o putea lua era de a uita totul și de a nu se mai gândi niciodată la ce simțise astăzi. Penny părea minunată, cu toate că viclenia se citea pe fața ei și o răni faptul că Theo o privea cu admirație, spunându-și că acest lucru ar fi trebuit să fie o lecție pentru ea.

— De ce tot acest mister? Întrebă Penny. Ah... căței! Ce ființe micițe și firave.

Explicațiile care urma să îi ofere lui Janey destul timp pentru a-și redobândi calmul.

Spre surprinderea ei, Penny privea gânditoare căței și ochii ei frumoși erau visători.

— Ar trebui să scapi de ei, remarcă ea aproape în șoaptă.

— Nu, Penny!

Amuzată, aceasta ridică mâinile ca pentru a se apăra, după care îi zâmbi lui Theo.

— Bine, bine, eu sunt singurul membru al acestei familii care are simț practic, uitaseși asta? Știu foarte bine că faceți toate aceste lucruri din cauza extremei voastre sensibilități și că nu am cum să te conving pe tine sau pe Paul că nu întotdeauna e bine să te lași condus de sentimente. Și mama face la fel, adăugă ea

după o clipă de gândire. Te rog numai să nu mă implici și pe mine în îngrijirea lor, Janey. Nu mi se potrivește rolul de infirmieră.

Ai fi putut spune că Penny împrăștiă în jurul ei numai frumusețe și veselie, lucru ce o deprima enorm pe Janey. Reuși să-și stăpânească un oftat în momentul când ea îl luă de braț pe Theo pentru a-l conduce afară. Avea numai o singură consolare. Dacă Penny avea impresia că va fi capabilă să-l joace pe degete pe Theo, așa cum făcuse cu majoritatea bărbaților din împrejurimi, în special cu bietul Geoff MacDonald, în curând își va da seama că greșește enorm. Geoff fusese foarte dezamăgit deoarece nu-i plăcuse deloc apariția în scenă a lui Theo și interesul enorm pe care Penny îl manifesta pentru acesta. Lăsând aceste gânduri la o parte, Janey își reaminti că au o mulțime de invitați care necesită atenție.

Ridicându-se în picioare, rămase acolo pentru a privi puii care acum dormeau liniștiți, cuibăriți lângă blana moale a lui Shai care torcea, apoi zâmbi ușurată și-i lăsă să viseze mai departe.

Sam își făcuse și el apariția, masiv, bronzat și vesel ca de obicei, așa că Janey avea acum un partener, nu atât de impozant ca Theo, dar mult mai liniștit și mai sigur. Sam nu se juca atunci când era vorba de sentimentele ei și știa cum s-o facă să râdă. Sam era drăguț, își spuse ea amărâtă, după care se întrebă de ce nu simțea pentru el nimic în afară de o afecțiune frățească, deoarece una dintre invitatele de cincisprezece ani îi șoptise plină de invidie lui Janey:

— E super, nu-i așa?

Ea nu se putea gândi la el în acest fel, dar când îl privi mai cu atenție realizează că Sam era un băiat foarte atrăgător. Și în asta consta diferența. El era puțin mai mult decât un băiețel, în timp ce Theo era un bărbat adevărat.

În preajma prânzului, oaspeții începură să plece urându-le „Crăciun fericit“, iar apa foarte albastră a piscinei începu să se liniștească și deveni curând o oglindă.

Sam îl ajută pe Paul și pe Janey să hrănească puii cu laptele cald care fusese turnat în trei biberoane adunate de pe la vecini și prieteni, apoi plecă și el promițând că va suna mai pe seară.

Theo rămăsese la ei și Penny remarcă mirată:

— Oare în ochii lui Sam se putea citi mai mult decât o simplă afecțiune frățească, Janey? În momentul în care aceasta se înroși și mormăi o negare, Penny începu să râdă cu poftă.

— Visele tale se împlinesc? o tachină sora ei mai mare, după care continuă pe un ton foarte serios. Într-o zi va deveni un bărbat tare chipeș și-mi imaginez că va fi genul de soț care ți se va potrivi perfect, pentru că e extrem de responsabil și stabil. Ar trebui să te gândești mult mai serios la viitorul tău și să lași visele adolescenței în seama celor care încă nu și-au terminat școala. Viitorul tău depinde numai de ceea ce vei alege să faci în continuare.

Evitând privirea ironică și amuzată a lui Theo, Janey i-o întoarse cu asprime surorii sale:

— Dumnezeule, ce cuvinte frumoase! Nu faci decât să mă critici și să mă compari cu acele femei din epoca victoriană care țipau în momentul când vedeau un păianjen și care îmbrăcau în huse gen pantalon picioarele pianinelor!

— Chiar așa făceau? întrebă Paul cu ochii măriți de interes. De ce? Urmă un cor de râsete, dar când acestea se terminară brusc, Penny se întoarse la subiectul pe care-l abordase, cu o insistență surprinzătoare.

— Janey, ești o romantică înnăscută și în această epocă, la vârsta pe care-o ai, acesta e un lucru foarte periculos. Și ai o inimă prea mare. Uită-te la acești cățeluși! Theo a știut exact cui trebuie să-i aducă!

— Atunci înseamnă că și Theo are o inimă la fel de mare, zise Janey pe un ton blând, în timp ce ochii ei chihlimbarii începeau să strălucească de emoție și să devină două flăcări. Altfel nu i-ar fi cules de pe plajă pentru a-i aduce cu el tocmai până aici.

Theo ridică din sprâncenele negre și-i răspunse calm:

— Am o inimă foarte mare, acesta este adevărul. Poți spune că uneori se topește mai repede ca untul. Refuz să cred că există oameni care n-ar fi procedat ca mine în acest caz.

Râsetele lui Penny arătau clar că nu credea nici o iotă. În timp ce ei schimbau priviri galeșe și păreau să se simtă extrem de bine unul în compania celuilalt, Janey realizează cât de mult se potriveau. Trăiseră amândoi în aceeași lume, atât sora ei deșteaptă și plină de talente, cât și cutreierătorul mărilor, o lume în care râsul și prezența de spirit erau folosite pentru a exprima unele sentimente foarte bine ascunse sub o fațadă bine alcătuită pentru a nu dezvălui nimic. Penny arătase foarte clar cât de interesată este de Theo, însă o făcuse într-un mod care nu ar fi putut stânjeni pe nimeni. Și Theo...? Ei bine, își spuse ea, Theo avea un autocontrol perfect și o prea mare încredere în sine, iar expresia lui enigmatică nu lăsa să iasă la iveală sentimentele, însă era prea impresionat de frumusețea și inteligența lui Penny ca să poată ascunde acest lucru.

* * *

— Este cel mai fascinant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, zise Penny veselă în timp ce-și punea mâinile sub cap și se întindea în scaunul mare în formă de coadă de păun, tapițat pentru a semăna perfect cu aceasta, tot coloritul lui accentuând și mai mult trăsăturile ei perfecte și delicate. Pentru o clipă rămase liniștită, dar imediat după aceea entuziasmul făcu să strălucească ochii ei adânci, albaștri.

— Chiar așa? întrebă Janey cu o voce pe care reuși s-o păstreze calmă. Nu dorea ca Penny să-i facă anumite confidențe; cu toate că, de obicei, sora ei mai mare nu ar fi discutat niciodată despre relațiile ei sentimentale. În mod normal ar fi păstrat o tăcere deplină, și mama ei care era foarte interesată de tot ce se întâmplă ar fi trebuit să deducă totul numai din diferitele dispoziții sentimentale în care ar fi observat-o pe fiica ei mai mare. Faptul că discuta despre Theo și că dintre toți o alesese pe Janey pentru a face comentarii, nu putea fi decât un semn rău. Nu putea să-și dea seama de ce, dar îngrijorarea ciudată care pusese stăpânire pe Janey o făcu să se încordeze.

— Da, așa este. Știi de ce?

Janey întoarse capul pentru ca sora ei să nu-i poată vedea fața și închise ochii.

— Nu.

— Sigur că nu știi, spuse Penny cu indulgență. Dacă vei mai sta mult timp la soare poate că te vei coace. Theo Carrington e fascinant pentru că e total lipsit de sentimente. Îi plac animalele, în special cele tinere, și oamenii bătrâni, dar, nu știu cum, pe

parcursul vieții lui a căpătat o teribilă rezistență în fața femeilor, iar acest lucru se vede. Ea se întinse ușor și își aranjă picioarele zvelte pentru a fi cât mai bine expuse la soare.

Janey stătea întinsă pe pătură și cu toate că soarele dogorea, era prea obosită pentru a se așeza sub umbra copacului mare de jacaranda din curte.

— Cum de ți-ai dat seama? murmură ea.

— Pe de-o parte din intuiție și pe de alta din experiență, i-o întoarse Penny. Știi doar că nu mi-am pierdut deloc timpul în Auckland. E un bărbat superb, nu-i așa? Are o imensă putere de atracție, care nu are absolut nimic de-a face cu felul în care arată pentru că este de natură sexuală, lucru care ar face orice femeie din preajma lui să simtă o pasiune pe care n-a mai cunoscut-o până atunci. Aș putea spune că Theo a avut o viață plină de aventuri și de dragoste, iar acestea nu au fost pe măsura așteptărilor lui, de multe ori provocându-i neazuri.

Janey întoarse capul pentru a o privi plină de curiozitate pe sora ei. În vocea lui Penny exista un ton dezaprobat care se amesteca într-o oarecare măsură cu ciuda. Avea impresia că Penny nu mai era atât de încrezătoare ca la început, pentru că-și dăduse seama că uimitorul Theo nu era atât de ușor de abordat și de împlânzit pe cât dorise ea să fie.

— E un bărbat care te intrigă, concluzionează Penny mai mult pentru sine. E arogant și are tot timpul întipărit pe față acel zâmbet ironic, însă nu are scăpare deoarece apreciază cu siguranță farmecele feminine, cu toate că știe să-și ascundă foarte bine sentimentele. Cred că aceste zile de vacanță vor deveni foarte, foarte interesante.

Însă orice fel de planuri pentru următoarea zi își făcuse Penny ca să-l subjuge pe Theo, într-un fel sau altul, acestea păreau să nu dea nici un rezultat pentru că el nu-și făcuse apariția și nu-l văzura decât când era la volanul mașinii lui care cobora și urca dealul. Într-un fel, Janey simțea o imensă ușurare. Inexplicabila ei dorință de a-l avea lângă ea nu reușise să dispară o dată cu absența lui, dar se mai domolise. Penny nu mai spusese nimic în legătură cu planurile care-l priveau pe Theo, dar ieși de mai multe ori împreună cu Geoff MacDonald și nimeni n-ar fi reușit să-și dea seama dacă era sau nu fericită de ceea ce se întâmpla în viața ei. Janey observă că micuțul felinar din cabina de pe Toroa încă mai rămânea aprins până dimineața.

Între timp, vremea continua să fie caniculară și uscată. Sistemul de irigare funcționa încontinuu pentru ca toate grădinile să fie menținute verzi și proaspete. Janey hotărâse că era suficient de bronzată și începuse să-și ungă brațele și picioarele cu cremă de protecție ori de câte ori ieșea la soare. O urmărea pe mama ei cu privi pline de îngrijorare, deoarece Joy găsea această căldură insuportabilă, mai ales în după-amiezile târzii când soarele care cobora spre apus era parcă mai puternic și aerul devenea greu de respirat.

Paul era fericit. Își făcuse un grafic mare pe care-l agățase în holul de la intrare și nota temperatura aerului la fiecare trei ore; asemenea lui Janey, el nu găsea căldura insuportabilă și privea plin de satisfacție orice nouă creștere a temperaturii.

În Awakopu veniseră și mai mulți turiști care se plâneau acum din cauza căldurii, cum ar fi făcut și dacă ar fi fost frig sau dacă ar fi plouat încontinuu.

— Nu sunt niciodată mulțumiți, mormăi Ian Bowden după ce fusese nevoit să stea un timp la coada de la frizerie unde mulți turiști așteptau să fie tunși pe motiv că era prea cald. Anul trecut au avut parte de ploaie între Crăciun și Anul Nou, iar atunci ne-au învinovățit pe noi pentru asta. Acum, când vremea e atât de frumoasă, se vaită la fel.

— Căldura asta e îngrijorătoare, abia rosti Joy așezându-se lângă broderia mare la care lucrase în ultimii zece ani.

Soțul ei o privi uimit și apoi se încruntă.

— Nu te simți bine, draga mea?

— Cred că anul acesta m-am acomodat cu clima de aici și suport mai bine căldura, zise Joy. Ian, hai să mergem jos, la Sandy Bay. Dacă acolo bate briza, cred că ar trebui să ne răcorim și am putea admira orhideele care anul acesta sunt superbe.

În final pleacă cu toții la plajă, în afară de Penny care voia să se spele pe cap. Sandy Bay era o plajă mică cu nisip alb-auriu, înconjurată de stânci mari, vulcanice și împrejmuțată de copaci cu coroana bogată sub care creșteau sute de orhidee. Joy avusese dreptate; anul acesta florile crescuseră mari, în mii de nuanțe colorate magnific, și se întindeau spre cer, iar apa care curgea printre ele părea să le învioreze.

Drumul spre această plajă trecea peste o proprietate privată și de aceea trebuia să fii bun prieten cu proprietarul pentru a avea acces pe drumul îngust care-i străbătea pământurile. Din fericire, acesta și cu Ian erau parteneri de golf. Din cauza locului izolat în care se afla, plaja era pustie în momentul în care familia Bowden își parcă mașina la umbra unuia dintre copacii mari de acolo. Theo Carrington își făcu repede apariția din spatele unei stânci mari, purtând numai o pereche de pantaloni scurți.

— Bună ziua! strigă el în timp ce-și lua cămașa care era agățată de creanga unui copac și o punea pe el. Ce mai fac puii?

— Cresc repede! îi strigă Paul plin de entuziasm. Acum li s-au deschis ochii și am găsit o mamă pentru ei. Căteaua familiei Sinclair i-a adoptat și îi supraveghează împreună cu Shai. Îți pot spune cu siguranță, Theo, că sunt labradori!

— Chiar așa? zise Theo care acum nu mai era deloc amuzat. De fapt, știam asta. Am găsit persoana care i-a abandonat.

— Ah! exclamă Janey fără să se poată abține deoarece în acest moment expresia de pe fața lui Theo era înfiorător de crudă.

— Cine e? îl chestionă repede Paul.

— Nu vă interesează pe voi, spuse Theo și-l bătu pe umăr pentru a-l împiedica să protesteze. Poți fi sigur că așa ceva nu se va mai întâmpla.

Paul deschise gura pentru a mai spune ceva, probabil pentru a-l întreba pe Theo ce făcuse pentru a împiedica încă o încercare de acest fel, însă îl privi cu atenție pe eroul lui și apoi închise gura și rămase hotărât să nu mai scoată nici un cuvânt. Janey se înfioră. Ea personal s-ar fi îngrozit dacă Theo ar fi privit-o vreodată în acest fel și îi era oarecum milă de oricine ar fi fost cel care abandonase puii.

Apoi el se întoarse și se uită direct la ea în timp ce un zâmbet ironic începea să înmoaie contururile aspre ale buzelor lui.

— Arăți foarte bine, zise el lăsându-și privirea să se plimbe cu nerușinare pe picioarele ei lungi și peste trupul ei subțire îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurți de in și un sutien minuscul. Însă n-ar trebui să porți o pălărie?

— Nu are nevoie de așa ceva, interveni Paul. S-a dat cu o chestie care are rolul de a opri razele ultraviolete care vor s-o atingă. Poate că nu se vede, dar e unsuroasă.

Janey se strâmbă și încercă să ascundă faptul că se simțea prost și că stomacul începuse s-o doară. Theo se apropiase prea tare și o copleșea cu masculinitatea lui puternică; când îi puse un braț pe umeri și porniră împreună prin iarba înaltă și verde pentru a ajunge la locul în care-i așteptau părinții, Janey simți cum sângele începe să-i clocotească și să curgă prin vene cu o viteză mult mai mare.

— Nu ești deloc unsuroasă, îi zâmbi el cu răceală. De fapt, dacă aș avea o dispoziție poetică aș putea spune că pielea ta este ca o mătase fierbinte.

Paul aruncă o piatră plată în mare și expresia lui se umplu de satisfacție după ce o urmări.

— Am lovit apa de patru ori. Îvinge-mă și acum, Janey.

Chiar la timp, își spuse ea, conștientă de faptul că se înroșise din cauza complimentului pe care-l primise și bucuroasă că astfel putea scăpa de brațul lui Theo în momentul în care se apleca pentru a lua o piatră.

— De două ori! exclamă Paul după aruncarea ei. Poți mai mult decât atât, Janey; mai încearcă.

Însă Janey nu se putea concentra și abandona concursul în momentul în care Theo luă o piatră și bătut apa de foarte multe ori, Paul nereușind să numere decât opt bătăi, cea mai bună aruncare a lui de până acum.

— Cred că te-ai maturizat, zise Paul pentru a o consola. Cu siguranță. O dată ce fetele încep să se dezvolte nu mai pot face aruncări bune și am impresia că asta se întâmplă din cauză că echilibrul lor nu mai este atât de stabil, sau cine știe din ce cauză.

Janey îl privi pe Theo și-i întâlni ochii plini de amuzament și figura zâmbitoare. De aceea, i-o întoarse brusc fratelui său:

— Paul, tu crezi că tot ce zboară se mănâncă. De exemplu, nu cred că sunt multe speranțe ca tu să devii medic.

El se strâmbă.

— Încercam numai să fiu politician, dar dacă nu-ți convine, n-am să mai încerc niciodată să te consolez. Theo, mergi să înoți?

— Da.

— Bine. Mă voi întrece cu tine până la geamandură și înapoi. Paul începu să alerge de-a latul plajei pentru a ajunge la apă și să împrăstie cu călcâiele nisipul fin, în timp ce silueta lui maronie strălucea în soare.

— Dumnezeule, spuse Theo urmărindu-l. Câtă energie!

Janey simțea cum o părălesc puterile deoarece Theo își pusese din nou brațul pe umerii ei ca și când locul lui ar fi fost acolo. Încercând cu disperare să ignore senzațiile minunate pe care i le trezea apropierea lui, începu să vorbească:

— Sper că știi să înoți. Paul înoată foarte bine și va fi foarte încântat dacă te învinge.

— Știi să înot, spuse el destul de amuzat. Mă îndoiesc de faptul că ar putea să mă învingă.

— Întotdeauna ești atât de sigur pe tine?

El chicoti.

— De ce mă întrebi? Te enervează acest lucru?

— Nu, nu prea, răspunse ea cu sinceritate. De fapt, cred că te invidiez.

— De unde ai căpătat acest complex de inferioritate? La început am crezut că totul se datorează felului în care se comportă părinții tăi cu tine, însă acum îmi este foarte clar că ei te iubesc mult.

Lui Janey nu-i păcea deloc tonul calm și analitic al vocii lui și încercă să se îndepărteze de el, însă brațul lui era ferm și se părea că nu are de gând s-o elibereze, deoarece cu cât încerca să se îndepărteze, cu atât brațul lui o strângea și mai tare.

— Hei! exclamă ea în timp ce-l privea uimită.

Privirea lui răutăcioasă îi studia expresia mirată și se opri pentru câteva clipe, cu insistență, pe buzele ei catifelate.

— Asta ar trebui să fie o lecție pentru tine, îi șopti el. Sunt încântat că îți place.

Aroganța lui rece o enervă.

— Nu-mi place, îl contrazise ea. Nu-mi place să râdă cineva de mine.

— Cine râde de tine? Iar începi... te subestimezi din nou. În timp ce o conducea spre părinții ei, o întrebă: Ți se pare atât de ciudat faptul că-mi face plăcere să te îmbrățișez? Ești atrăgătoare, ai un corp frumos și o piele pe care îmi vine mereu s-o sărut, toate acestea sunt motive destul de întemeiate pentru mine ca să te găesc fermecătoare. Să știi că sora ta nu e singura femeie atrăgătoare din familia Bowden.

Janey ridică plină de mândrie capul în fața ironiei ultimului lui comentariu, însă era prea târziu pentru a riposta, deoarece părinții ei erau acum foarte aproape. În acel moment Theo își lăsă brațul să cadă foarte natural și apoi îi salută. Conștientă de faptul că obrații îi erau roșii, Janey întâlni privirea surprinsă a mamei sale, cu niște ochi în care spera să nu se poată citi decât un total dezinteres. Dacă Theo va mai rămâne mult timp aici, își spuse ea în timp ce asculta conversația lui atentă cu părinții ei care acum păreau să nu mai aibă nici o suspiciune în ceea ce-l privește, va trebui să devină o foarte bună actriță pentru ca nimeni să nu afle ce se petrece în inima ei!

Capitolul 4

Janey se afla în apă când zgomotul unui motor de mașină o făcu să privească în acea direcție pentru a vedea cine-și mai făcea apariția pe plajă. Însă era mașina lor care pleca și toată familia îi făcea cu mâna de la ferestre în timp ce se îndepărtau.

Simțindu-se ca o persoană rămasă singură pe lume și trădată de propria familie, rămase în apa caldă în timp ce Theo se arunca în valuri de pe o stâncă și folosindu-se de brațele lui puternice pentru a înainta repede spre locul în care se afla ea. Se lăsase o liniște deplină după ce zgomotul pe care-l făcuse motorul mașinii se pierduse în depărtare. Golful era destul de mare și de aceea apa era liniștită și nu se formau valuri mari și briza abia dacă adia. Singurul sunet care se putea auzi din când în când era tipățul vreunui pescăruș care trecea pe deasupra apei în căutarea hranei. Întorcându-se pentru a nu-l mai vedea pe bărbatul care înota pe lângă ea ca un delfin, Janey privi dealurile arămii care înconjurau ferma în spatele căreia se distingeau clar coasta întinsă care se îndrepta spre sud. Pământul era uscat și fierbinte.

Fermierii suferiseră deja pagube însemnate din cauza temperaturilor ridicate. Unii dintre ei își făcuseră planuri pentru a merge cu vitele mai spre sud, unde ploile căzuseră cu o oarecare regularitate; alții sperau că hrana pentru animale le va ajunge până când vor trece căldurile și va reveni ploaia care-i va ajuta să strângă alte provizii de fân. Spre interiorul insulei nu era chiar atât de rău, însă regiunile de coastă erau expuse la vânturi puternice și uscate care nu ajutau deloc culturile și, pentru fermieri, un astfel de sezon aducea numai necazuri.

— Părinții tăi au plecat în vizită la familia Sinclair, zise Theo care se afla acum în spatele ei. Le-am spus că te voi conduce eu până acasă deoarece păreai să te simți foarte bine în apa răcoroasă.

— Sunt în elementul meu, i-o întoarse ea cu o voce încordată. Mulțumesc.

Văzu cu coada ochiului figura lui aspră și sprâncenele negre încrunțate, după care îi întoarse spatele și începu să înoate prin apa liniștită.

În familia Bowden, nu numai Paul era un bun înotător. Probabil pentru că Theo nu se așteptase la o astfel de mișcare din partea ei, nu se clinti pentru a o urma și atunci când porni pe urmele ei, Janey se afla destul de departe, înotând repede și cu ușurință, la fel ca o persoană care practica în mod curent acest sport.

Desigur, își dădea seama că el o urmărește, dar ceva o făcea să-și folosească toată energia pentru a merge din ce în ce mai departe. Atinse nisipul cu picioarele și înainte de a ajunge în fugă până la primul copac, Theo o prinse și o întoarse cu fața la el, iar figura lui era plină de entuziasmul unui vânător care-și satisfăcuse orgoliul prinzându-și prada și ochii îi străluceau de mânie... și de încă ceva.

— Ce înseamnă asta? întrebă el ridicându-i mâinile și lipindu-i încheieturile de scoarța aspră a copacului din spatele ei.

— Nimic! strigă Janey, adăugând apoi cu o furie destul de falsă. Ar fi fost mai bine să mă întrebi! Poate că aş fi vrut să merg şi eu în vizită la familia Sinclair.

El zâmbi răvăşitor, arătându-şi dinţii albi.

— De ce? Părinţii tăi au spus că nu ai nimic în comun cu ei, aşa că nu te mai purta ca un copil de patru ani care are un acces de furie!

Nu putea suporta faptul că era acuzată a avea comportamentul unui copil, în timp ce ea simţea cum îi fierbe sângele în vine din cauza pasiunii de adult pe care-o simţea. El n-o mai strângea atât de tare de încheieturile mâinilor. Acum, într-un moment de relaxare, Janey încercă să scape repede de apropierea lui, fără a se gândi la consecinţe şi prefăcându-se că vrea să se agate de pielea umedă a umerilor lui puternici, trecu pe lângă el. Însă, spre disperarea ei, el întinse un picior şi o făcu să se prăbuşească în iarbă.

— Ce dracu'...! exclamă el când ea se împinse în piciorul lui, uitând pentru o clipă că nu avea nici o putere asupra lui şi că de fapt nu se juca acum cu Paul care se lăsa mereu trântit la pământ.

Theo nu era Paul. În loc să cadă, el se așeză lângă ea, ca un înger răzbunător, şi-i zâmbi într-un fel care-o făcu să-şi dea seama cât de proastă fusese şi că se făcuse de râs. Strânse din dinţi şi încercă să plece de lângă el, dar braţele lui puternice o culcară pe iarbă, dedesubtul lui, iar pe fundalul frunzelor verzi de deasupra lor nu putu vedea decât chipul lui, după care îi simţi violenţa sărutului.

Numai că nu era un sărut, era un asalt menit să-i ardă neîncetat buzele, până când, fără a mai putea suporta, ţipă de durere şi îşi arcui corpul pentru a scăpa de greutatea trupului lui.

— Ah, nu, mormăi el pasionat, tu ai cerut asta şi îţi jur că vei primi ceea ce meriţi!

Își ridică o mână și-i prinse părul legat într-o coadă, strângând-o cu și mai multă putere în brațe în timp ce ea se zbătea să scape. Ochii lui înflăcărați și surâsul acela răvășitor îl transformau într-un adevărat dușman al ei. Lui Janey începu să i se facă frică în clipa când realizează că trezise la viață un demon care până acum stătuse liniștit sub înfățișarea calmă, stăpânită și umană a lui Theo.

— Te rog... îl imploră ea, înspăimântată de flăcările pe care le aruncau ochii lui.

— Te rog, o îngână el și o sărută din nou, folosindu-și toată experiența pentru a o face să uite asaltul precedent. Buzele lui o sărutau cu putere și posesiv, dar cruzimea dispăruse și când Janey simți că se relaxează într-o încântătoare și neașteptată pasiune, închise ochii și își dori din tot sufletul ca el să continue.

Îi putea simți căldura trupului prin materialul subțire din care era confecționat costumul ei de baie, obrații lui pe care mai era încă picături din apa mării îi mângâiau fața și tensiunea creștea, făcându-se simțită și din partea lui. Probabil, își spuse ea amestecată, în timp ce buzele lui îi atingeau fiecare geană și se îndreptau acum spre gâtul ei, probabil că încă mai era furios. Nu avea importanță. Prefera de o mie de ori să fie sărutată de Theo, chiar și când acesta era mânios, decât să fie sărutată de oricine altcineva.

Ca un răspuns la gândurile care-i invadaseră creierul, el își lăsă toată greutatea asupra ei, presându-i corpul în solul nisipos și moale. Și atunci ea realizează că tensiunea pe care o simțea venind din trupul lui nu era furie, ci pasiune, iar acest lucru o făcu să deschidă ochii plini de uimire și de o oarecare urmă de teamă.

El îi zâmbi cu buzele care înainte o speriaseră atât de mult și apoi îi spuse blând:

— Prea târziu, Jane. Provocarea aduce cu ea și recompensa potrivită.

— Theo... eu...

El îi opri protestul acoperindu-i buzele cu ale lui în timp ce cu o mână îi mângâia încet sânii. Când vorbi din nou era aproape amețit, ca și când cuvintele lui nu puteau exprima nimic în comparație cu senzațiile pe care le simțea.

— Chiar și o provocare inocentă e periculoasă, Jane. E timpul ca cineva să te învețe asta. Acum taci din gură.

Pierdută într-o lume a senzațiilor unde inocența ei n-o putea ajuta cu nimic, nu putea face nimic mai mult decât să creadă în el, de aceea, în momentul în care el îi îndepărtă de pe umeri bretelele sutienului, nu reuși să spună nimic și nu se putu împotrivi nici când buzele lui se îndepărtară de gâtul ei pentru a-i săruta tot restul corpului.

După un timp destul de lung, când ei i se părea că va muri din cauza dorinței neîmplinite, el șopti:

— Nu, Jane. Nu, draga mea.

Ea deschise încet ochii și întâlni strălucirile blânde ale ochilor lui foarte apropiați de ai ei. I se părea că se contopise cu el, era pierdută în vocea lui, în parfumul și prezența lui, și totuși, în timp ce stătea întinsă lângă el i se părea că se află foarte departe, deoarece el nu acceptase faptul că i se oferise fără nici un pic de rezervă.

— Theo? șopti ea în timp ce mângâia mușchii puternici ai spatelui lui.

— Jane, m-ai amețit la fel ca un vin tare, dar n-am de gând să mă pierd complet în această beție. El zâmbi cu oarecare urmă de ironie după care-i ridică bărbia pentru a o săruta scurt. Așa că nu mă privi cu ochii aceștia de chihlimbar fierbinte ca și când te-aș fi jignit de moarte.

— Cred că asta ai făcut, șopti ea.

— Ce dulce e iubirea, nu-i așa? Mă îndoiesc, fetițo. Este o imensă diferență între prostia tandră numită iubire și ceea ce am împărtășit noi acum, adică pur și simplu dorință.

Janey simțea cum o cuprind mii de frisoane. El încă o mai ținea în brațe, strâns lipită de trupul lui, dar ea tremura, iar el îi spuse aspru:

— Nu, Jane. Am deja impresia că am trecut printr-un iad, ca toți bărbații, dar prefer să mă distrez și să nu plătesc un preț prea mare pentru asta. Lacrimile tale ar fi un preț prea mare, crede-mă.

— Te-ai distrat? Pentru ea era incredibil faptul că el putuse să spună asta, că putuse fi atât de grosolan, Theo, care până acum se dovedise a fi un bărbat inteligent și mult deasupra celorlalți.

— Jane, uită-te la mine! El se ridică și o trase și pe ea, apoi așteptă ca ea să-și așeze bretelele sutienului, pentru a continua pe un ton ciudat. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cât de lipsită de experiență ești. Jane, mă ascuți?

În clipele care trecuseră ea reușise să-și recapete controlul și o dată cu acesta își făcu apariția și o mândrie pe care n-o cunoscuse până atunci, o mândrie care n-o lăsa să recunoască faptul că se îndrăgostise până peste cap de el și că felul în care o sărutase și o mângâiasse nu însemna decât că și el avea aceleași sentimente pentru ea. Era sigură că nu e adevărat! El era un bărbat complex și experimentat, iar ea avusese nenorocul de a-i trezi instinctele primare cu marea ei prostie, și de aceea trebuia să suporte consecințele. În orice caz, își spuse ea supărată, avusese bunul-simț să se îndrăgostească de un bărbat cu o oarecare

onorabilitate. Dacă nu ar fi avut nici un scrupul, ar fi putut s-o aibă fără a întâmpina nici o rezistență din partea ei... așadar avea unele principii morale

Îi răspunse calm:

— Da, te ascult, dar nu trebuie să-mi explici nimic. Poate că sunt ignorantă, dar nu sunt proastă, iar mama mi-a adus la cunoștință mai multe lucruri ce mi se pot întâmpla în viață. Ținând în continuare capul ridicat cu mândrie, încercă să-și ascundă obraji roșii, după care continuă cu o voce tremurătoare: Trebuie să recunosc că nu mi-am dat seama... vreau să spun... că ar fi fost foarte ușor.... să uit tot ceea ce m-a învățat mama.

Termină fraza râzând nervos și fu răsplătită prin dispariția privirii lui pline de compasiune care i se părea oribilă și care fusese înlocuită de ironie și de încă ceva... ceva ce nu putea distinge.

— Ei bine, totul s-a lămurit atunci, zise el supărat în timp ce se ridica în picioare și întindea o mână pentru a o trage după el. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră și se fixară, ai ei fiind la fel de voalați ca ai lui, apoi el zâmbi și o sărută pe obraz, după care spuse:

— În câțiva ani, Jane, vei reuși să ametești un bărbat fără ca acesta să-și mai poată reveni din beție. Până atunci — și asta numai dacă nu vrei să capeți o oarecare experiență — ar fi bine să nu mai provoci pe nimeni. Puțini bărbați ar putea rezista.

Umiliința profundă pe care-o simțea o determină să vorbească plină de răutate:

— Și alții nu s-ar putea stăpâni atât de bine ca tine. Îți mulțumesc, Theo.

Ca și cum ar fi fost sincronizați, se întoarseră și porniră spre mașina lui, parcată sub copaci. Umerii lor erau foarte aproape; Janey avea însă senzația că mica distanță care-i despărțea era mai mare decât cea de la Pământ la Lună, deoarece lui Theo nu-i păsa deloc de ea.

* * *

Janey stătea liniștită lângă Sam, privind cu ochii pe jumătate închiși luminile de pe stradă, care treceau repede pe lângă ei. Era târziu, trecuse de ora două noaptea și părinții ei erau de mult în pat, fără îndoială, după o discuție despre doamna Turner și dezvăluirea surprinzătoare pe care o făcuse aceasta. Theo Carrington era celebrul scriitor Theo Brady!

Ce bombă! Femeia aceea plănuiise totul dinainte și lucrurile ieșiseră așa cum își dorise. Theo Brady scrisese romane de succes, care nu avuseseră niciodată nevoie de publicitate și erau autobiografice într-o oarecare măsură. Janey, care le citise pe toate, era acum convinsă că toate erau bazate pe întâmplări adevărate. Se făcuse deja un scenariu după prima lui carte, care urma să fie ecranizată și a cărei acțiune se desfășura în sud-estul Asiei; se auzise, de asemenea, că și după cel de-al doilea roman al lui se va face un film. Nu era nici o îndoială că autorul, Theo Brady, scrisese cu sinceritate despre toate aventurile și experiențele lui, își spusese Janey gândindu-se la felul lui de a fi. El se comportase politicos cu doamna Turner, însă fusese destul de rigid în fața așa-zisei inteligențe a ei, iar când o invitase la dans pe Janey, mâna lui se încleștase de a ei provocându-i durere și ochii lui aveau străluciri reci, chiar sălbatic.

După un timp o întrebă cu asprime:

- Ți-ai înghițit limba?
- Nu, răspunse ea politicoasă. Mi-e teamă că nu prea știu cum să abordez un autor de romane celebre. Îmi pare rău.
- El zâmbi atunci și dădu din cap amuzat.
- Oare detectez o notă de supărare în tonul tău politicos?
- Dumnezeule, nul zise ea exasperată. De ce aș fi supărată pe tine?
- Poate ai fi vrut ca eu să fiu cel care îți dezvăluie acest rușinos secret și nu o altă persoană.

Ea era rănită; cel puțin aceasta fusese prima reacție în momentul în care aflase că el este Theo Brady, dar bunul-simț îi spusese că nu exista nici un motiv pentru care el ar fi trebuit să-i spună mai multe despre sine. Ea nu însemna nimic pentru el. Așa că spuse calmă:

- Nu cred. N-aveai de ce s-o faci. Sunt problemele tale.
- Adevărat, o asigură el pe un ton plin de sarcasm. De aceea prefer să călătoresc sub numele meu adevărat. Oamenii au tendința să intre nepoftiți în viața unui autor celebru. Habar n-am de ce; cred că-și imaginează că dacă intru în contact cu ei am deja pregătită o agendă în care fac anumite însemnări și că, astfel, îi voi menționa imediat în următoarea carte.

Ea chicoti, îngrijorată de starea ei care devenea exuberantă din cauza faptului că îi dădea unele explicații pentru felul în care se purtase.

- Credeam că acum sunt la modă înregistrările audio.
- El o privi de sus și ochii lui erau foarte strălucitori și greu de înțeles, în timp ce buzele zâmbeau tăios.
- Sunt foarte folositoare, dar eu prefer să fac însemnări într-o agendă. Ești foarte frumoasă în seara asta. Penny mi-a spus că ea te-a făcut să te schimbi atât de mult.

— Da, ea a fost de vină. Mă bucur că-ți place, spuse Janey, ascunzând cât reuși de bine tristețea provocată de brutalitatea cu care-i vorbise.

— Aprecierea mea nu e absolut deloc necesară. Îmi imaginez că vrei să-l impresionezi pe tânărul Samuel și dacă ne luăm după privirile răutăcioase pe care mi le aruncă, cred că ai reușit.

După ce râse de o idee atât de stranie, ea ezită și se pierdu complet. După tot ceea ce se întâmplase simți că trebuie să-și păstreze fărâma de mândrie care-i mai rămăsese și, de aceea, îl lăsă să creadă că încerca să-l atragă pe Sam. Așa că, nu făcu decât să ofteze și simți cum brațul lui se încordează pe talia ei.

— Atunci, hai să-i oferim un spectacol frumos pentru a-i trezi gelozia, ce zici? îi sugeră el încet în timp ce-și lipea obrazul de fruntea ei și o strângea și mai tare în brațe.

Janey se enervă și-i aruncă o privire plină de răutate în timp ce el o privea cu ochii strălucitori plini de blândețe, însă, după câteva secunde petrecute în brațele lui, furia ei dispăru complet. Luminile nu mai aveau acum aceeași intensitate și orchestra începu să cânte un blues sentimental. Janey deveni încordată în momentul în care una din mâinile lui Theo se plimbă ușor pe umărul ei rotund, coborând apoi spre talie pentru a o lipi și mai mult de trupul lui athletic, cu o mișcare extrem de senzuală și mai mult decât provocatoare.

— Theo..., începu ea, îngrijorată de faptul că i-ar putea observa cineva și fiindu-i frică de propriul ei răspuns la mângâierea lui seducătoare.

— Taci, murmură el, însă în momentul în care ea se îndepărtă de trupul lui, el îi zâmbi cu răutate prin întunericul aproape complet care-i înconjura. Lașo!

— Poate că ai dreptate, i-o întoarse ea supărată, dar eu încă mai am capul pe umeri!

— Ah, nu, pentru că dacă ai fi judecat câtuși de puțin nu ai fi dansat cu mine. Ești la fel de nechibzuită ca și frumoasa ta soră.

Ceva din tonul vocii lui o făcu să ridice capul și să-l privească plină de asprime. Cercetând în zadar figura lui lipsită de expresie, respiră adânc, dar înainte să se poată face complet de râs cerându-i să-i explice care a fost sensul constatărilor lui enigmatice, luminile se aprinseră în timp ce melodia se termina și el o conduse până la marginea ringului de dans, unde o lăsă în compania lui Sam și a grupului lor de prieteni, privind-o plin de ironie, lucru care o făcu să tremure de rușine, abia reușind să-și oprească lacrimile.

Acum toți aflaseră că el este Theo Brady. Toată lumea făcea speculații, cu toții erau fascinați de acest bărbat, făceau presupuneri în legătură cu marea lui avere și asupra felului în care el căpătase toate experiențele necesare pentru a scrie romane de succes. Janey nu-i mai putea suporta și era fericită că măcar Sam rămăsese oarecum indiferent și nu făcuse prea multe comentarii pe această temă.

Însă bucuria ei fusese destul de prematură pentru că în momentul în care el își conducea vechea mașină pe ultimul deal înainte de-a ajunge în centrul orașului, Sam deschise brusc subiectul:

— Ce scuză și-a găsit Carrington pentru faptul că nu ne-a spus cine este cu adevărat?

— Nici una, spuse ea cu destulă indiferență.

— Mie mi s-a părut că a avut multe de spus în timp ce ați dansat împreună.

Ea se mișcă ușor și își lipi umerii de spătarul scaunului pe care stătea.

— Dorea numai să aibă puțină intimitate. Și pe el îl cheamă Theo Carrington, Brady fiind numai un pseudonim.

— Ei bine, eu cred că n-ar fi trebuit să se folosească de un pseudonim. Totuși — era clar că Sam încearcă să fie obiectiv — presupun că un tip care scrie asemenea cărți trebuie să aibă o oarecare intimitate.

— Ah, nu începe și tu, îl imploră ea, plictisită de toate cometarile pe care le auzise în acea seară și de bârfele care începuseră deja să circule.

— Nici n-aveam de gând, zise Sam care părea destul de încordat. Dar îți este suficient să-l privești numai o dată ca să-ți dai seama că e un aventurier, Jay. Se vede de la o poștă.

— Știu. Ea spera că tonul ei este indiferent și reușise să-l păcălească pe Sam. De ce ești atât de îngrijorat, Sam? Ți-e teamă că m-aș putea îndrăgosti de el?

Era o întrebare destul de periculoasă, pentru că Sam era inteligent și avea intuiție în ceea ce privește relațiile dintre oameni. Pentru o clipă ea crezu că el îi știe secretul și se pregătea să-l audă compătimind-o. Însă după câteva momente de ezitare, el continuă fără să bănuiască nimic:

— Nu, cred că te fascinează numai pentru că este un tip foarte interesant. Acesta e un avantaj pentru el, deoarece astfel poate strânge mult material pentru romanele lui. Se pare că are un efect foarte puternic asupra lui Penny. M-aș putea încumeta să spun că sora ta a întâlnit pentru prima dată în viața ei un bărbat care n-a căzut de prima dată în genunchi la picioarele ei și nu știe exact cum să procedeze în această situație.

— Penny nu e proastă, spuse Janey îngrijorată. Vreau să spun că e cu siguranță foarte atrasă de Theo, dar și acesta e foarte impresionat de ea. Cine n-ar fi?

— Janey cea loială! Într-o oarecare măsură ai dreptate. Totuși, pentru unii bărbați este prea greu de înțeles și deloc ușor de abordat. El zâmbi în fața expresiei ei uimite. E adevărat. Este ca un trandafir puțin parfumat, ca noile specii recent create pentru a fi la modă și pe care oricine le admiră, dar dacă-i întrebi pe acești admiratori ce fel de flori au în grădină îți vor spune că toți preferă soiurile simple și vechi. Forma lor nu este atât de perfectă, dar parfumul este minunat și culoarea mai intensă și mai caldă.

Șocul provocat de cuvintele lui o făcu pe Janey să rămână fără replică pentru o clipă. Această descriere a lui Penny era surprinzătoare, însă simțea, o oarecare satisfacție pentru faptul că mai existau încă bărbați care nu erau amețiți de farmecele iubitei ei surori. Apoi își reaminti de grija cu care Penny îi aranjase părul și de parfumul pe care i-l dăruise aceasta, spunându-și că era răutăcioasă și făcându-i-se rușine de ceea ce simțea.

— Nu o placi? întrebă ea o clipă mai târziu.

— Ba da, foarte mult. Însă, spre deosebire de tine, eu nu cred că este perfectă. Dacă nu ai de gând să rămâi în umbra ei pentru tot restul vieții, Janey, te sfătuiesc să n-o mai consideri mai presus de toți și de toate, și să-ți dai seama că tu ești o persoană care merită tot ceea ce merită și ea.

Părea exasperat de tentativa lui, așteptându-se la o răbufnire din partea lui Janey, dar aceasta, cu toate că era surprinsă și oarecum șocată de cuvintele lui, simțea cum afecțiunea pentru el căpăta cu totul și cu totul alte dimensiuni. El era un scump și nu

facea decât să încerce să-i dea mai multă încredere în sine. Chiar dacă mergea pe o cale greșită, ea îi aprecia încercarea și când ajunseră la ușa casei ei, Sam o sărută și ea îi răspunse fără să-și dea seama că în acest fel se putea da de gol că fusese sărutată de un expert.

Buzele lui erau blânde, dar nu aveau nimic din farmecul mângâierilor lui Theo. După aceea, Janey descoperi îngrozită că are lacrimi în ochi. Probabil din cauza faptului că-și dăduse seama că răspunsese numai acestei îmbrățișări și nu bărbatului care se afla în fața ei. Ei bine, acum realizase că numai Theo era capabil să-i trezească dorința, cu toate că știa prea bine că ea este numai o jucărie pentru el.

— Pe cine sărutai? o întrebă Sam cu blândețe în momentul în care ea întoarse capul pentru a nu-l mai vedea. Știu că nu eu eram cel la care te gândeai.

— Îmi pare rău, șopti ea.

— De ce? El o eliberă din îmbrățișare și făcu un pas înapoi. Janey, nu-ți mai cere scuze tot timpul, nu există nici un motiv anume pentru care ți-am pus o astfel de întrebare și, cu siguranță, nu există nici un motiv pentru care ar trebui neapărat să-mi răspunzi. Noapte bună.

— Noapte bună, Sam. Dintr-un impuls necunoscut, ea se apropie de el și-l sărută pe obraz, lucru răsplătit printr-un surâs și o privire de ansamblu asupra ei, după care el îi întoarse spatele și plecă. Zgomotul motorului se îndepărta o dată cu mașina care cobora încet drumul. Grijiu ca de obicei, Sam nu făcuse mai mult zgomot decât era necesar, pentru a nu trezi strada adormită.

Lui Janey nu-i era somn deloc. Luând-o în brațe pe Shai care apăruse ca o umbră din întunericul care o înconjură, porni ușor pe pajiștea cu iarbă udă pentru a ajunge lângă arborele de jacaranda.

Liniștea era deplină, nu bătea nici măcar vântul și nu se auzea nici un zgomot. Parfumul puternic al reginei nopții înmiresma toată grădina. Deasupra ei stelele străluceau asemenea unor diamante pe un cer de catifea neagră, și se putea vedea cărarea formată de Calea Lactee care despărțea cele două emisfere. Spre sud se vedeau cele patru stele mari, care împreună cu cea mică formau Crucea Sudului. Cerul era minunat și părea solemn. Janey se eliberă de grijile pe care i le provocau complicatele ei emoții și începu să se gândească la faptul că omenirea era numai o parte infimă a acestui univers necunoscut.

Sufletul ei se liniști încetul cu încetul. Nu-și dădu seama cât timp rămăsese acolo, în întunericul parfumat, privind cerul în timp ce Shai se cuibărise la pieptul ei încălzind-o. I se păruse că trecuseră ore întregi; însă ar fi putut să fie vorba numai de zece minute. Într-un târziu căscă de două ori, se ridică, coborî din copac și se îndreptă încet spre terasa camerei ale cărei uși erau deschise.

În momentul în care trecu de unul dintre colțurile casei văzu două siluete strâns îmbrățișate și realizează că acolo erau Penny și cu Theo; acesta din urmă sărutând-o pe sora ei cu ceea ce părea o pasiune devoratoare.

Janey se opri și se lipi de peretele alb al casei, însă Shai sări plină de grație din brațele ei și urcă pe terasă mieunând bucuroasă. Penny râse și își dădu capul pe spate în așa fel încât părul ei auriu să mângâie brațul lui Theo și să strălucească în lumina lunii.

— Vino sus, Janey, șopti ea. Te-am văzut!

Era foarte mulțumită că nu exista nici o lumină în afară de cea a stelelor. În acest fel nimeni nu putea vedea figura ei tristă și

decepcionată. Janey urcă scările cu picioarele tremurându-i de parcă ar fi cărat în spate o greutate imensă, și ajunse pe terasă unde se aștepta să-i vadă pe cei doi strâns îmbrățișați.

Însă aceștia nu se mai aflau aproape unul de altul. Penny o luase în brațe pe Shai care acum se zbătea pentru a fi eliberată și a se urca pe umărul lui Theo care o lăsă să-i mângâie obrazul cu una din urechile ei catifelate, după care se întoarse spre Janey.

— Ce faci? o întrebă Penny cu o voce fericită. Părea bucuroasă de această întrerupere. Janey își putea da seama de această reacție numai datorită faptului că își reamintea foarte bine senzațiile pe care i le creaseră buzele senzuale ale lui Theo.

— Am privit stelele, răspunse ea încercând să pară calmă și deloc afectată. Îmi pare rău că v-am întrerupt, dar nu știam că sunteți aici.

Amândoi începură să râdă, după care el o întrebă:

— Te-ai distrat bine în seara asta?

Își dorea să fie oriunde în altă parte numai acolo nu! Mânia punea încet încet stăpânire pe întreaga ei ființă, o mânie care izbucnise la tonul lui ironic și aroganta presupunere în legătură cu faptul că ea s-ar mai fi putut simți bine din clipa în care constatase că el urmărea să facă dragoste cu amândouă surorile Bowden, fără nici un pic de rușine. Din atitudinea lui Penny se putea vedea clar că Theo nu-i spusese nimic despre felul în care fusese fermecat de sora ei mai tânără și mai naivă; fără îndoială avea impresia că nici Janey nu va spune nimic din cauza timidității. Probabil că astfel spera să adune cât mai mult material pentru următorul lui roman! Ei bine, dacă avea noroc ar fi putut afla că Penny era mai mult decât capabilă să-l înfrunte și că nu va mai avea niciodată șansa să pună mâna pe Janey!

Furia o făcu să ridice capul cu mândrie și în momentul în care-i răspunse tonul ei era sarcastic.

— Da, mulțumesc, foarte bine. A fost o seară în care am învățat multe.

Penny chicoti.

— Adevărat. Cred că pentru toți a fost la fel. Acum te duci la culcare?

Janey căscă. Punând repede mâna la gură pentru a ascunde uriașul căscat, spuse:

— Da. Sunt fericită că nu va trebui să ne trezim devreme. Noapte bună, Theo. Noapte bună, Penny.

— Noapte bună, puiule.

Aceasta fusese Penny. Theo îi deschisese ușa care ducea spre dormitorul ei ca și când ar fi știut foarte bine că acolo doarme ea în fiecare seară și în momentul în care trecea pe lângă el, întinse o mână și îi îndreptă o suviță de păr care-i cădea pe față. Atingerea mâinii lui o făcu să respire atât de greu, încât avu senzația că o lovide.

Ochii lui strălucitori o făcură să-și piardă firea. Spunându-i bosumflată noapte bună, trecu printre perdele și draperii, rămânând în spatele acestora cu mâinile încleștate în jurul trupului până când auzi cum vocile lor se pierd în depărtare și reuși să se liniștească. Într-un târziu, când reuși să adoarmă, o făcu cu hotărârea ca de acum încolo să nu mai aibă nimic de-a face cu el și de a încerca să-și vindece inima rănită. Era un bărbat prea dificil, un tip care avea cunoștințe vaste despre orice și, mai ales, despre relațiile dintre cele două sexe, pentru ea nefiind nimic altceva decât o continuă amenințare a liniștii sufletești. Reamintindu-și mereu că el era de fapt Theo Brady, cunoscutul

autor de romane pline de succes, va reuși să-și vindece inima rănită. Oricum, își spuse ea îngrijorată, atracția fizică fusese cunoscută de mulți oameni și ea nu era nici pe departe prima fată care se lăsase prinsă în capcana unui pirat crud și atrăgător.

Și clipa în care îl văzuse împreună cu Penny fusese una de agonie a spiritului ei, simțind că un lucru fragil și frumos fusese destrămat, nemaiputând fi refăcut niciodată. El avea o atitudine destul de distantă și nu se apropia cu ușurință de femei, însă avea și puterea de a face noi cuceriri și a-i răni pe cei din jurul lui.

— Pari foarte sobră, spuse voioasă Penny a doua zi. Oare din cauză că ai dormit destul de puțin?

— Nu. Stăteam pe gânduri.

Penny râse în timp ce-i întindea ceașca de cafea.

— Îmi amintesc foarte bine de clipele lungi de reverie din adolescență. Ai aflat ce vei face cu viitorul tău?

— Nu. Presupun că nu voi afla niciodată mai mult decât știu acum. Nu sunt bună de nimic. Janey vorbise fără răutate, dar își păstrase pleoapele aproape închise pentru ca ochii ei să nu fie văzuți.

— Prostii, spuse brusc Penny. Știi, Janey? Mă gândesc că poate abordezi toate ideile despre muncă dintr-un unghi greșit. Așadar, nu ai fost strălucită la școală, dar te-ai descurcat foarte bine. Dacă îmi amintesc exact, te-ai remarcat la engleză, istorie și muzică, unde ai avut rezultate bune tot timpul. Gândindu-te la toate acestea ar trebui să alegi unul dintre aceste domenii și să te axezi pe el.

— Eu vreau să citesc, să navighez, să am grijă de grădină și să dezleg cuvinte încrucișate, spuse repede Janey. Și să lustruiesc argintăria...

Își reprimă zâmbetul în fața expresiei amuzate de pe fața surorii sale, care părea destul de surprinsă de aceste dorințe, însă Penny nu era o persoană care se descuraja ușor.

— Ei bine, e un început, spuse ea cu o fermitate în fața căreia nu puteai comenta. Știu că îți place muzica. Colecția ta de discuri e destul de mare și variată. Te-ai gândit că ai putea face și altceva, ceva neobișnuit, departe de aici?

— Să navighez cu un iaht până la insule.

— Vorbeam despre o slujbă, prostuțo.

Janey scutură din cap.

— Nu. Cel puțin... îmi place să cred că lucrul pe care-l voi face va fi folositor.

Sora ei o privi plină de interes.

— Cred că știi ce vrei să spui, zise aceasta după o clipă. Întotdeauna ai fost o persoană serioasă, Janey. Cred că știi foarte bine că una dintre problemele tale este lipsa de încredere în tine, și cealaltă că nu ai înclinații pentru un anumit lucru. De ce nu mergi la Auckland pentru a face niște cursuri de specializare? După aceea vei avea cunoștințele necesare pentru a face ceva în viață. Dacă vei învăța să bați la mașină sau vreun program de calculator vei găsi destule posturi de muncă. Ea râse spontan. Vei putea călători împreună cu Theo pe Toroa, ca secretara lui!

Janey zâmbi gândindu-se la această perspectivă care i se părea minunată, și încercă să-și ascundă emoția.

— Probabil că ai dreptate. Dacă voi face asta voi avea o calificare, cu toate că nu voi lucra niciodată închisă într-un birou.

— O grămadă de oameni lucrează cu plăcere în birouri, îi spuse Penny uimită. Bea cafeaua, este foarte bună, și după aceea vom merge să-i implorăm pe părinții noștri să fie de acord.

Părinții lor nu se împotrivesc prea mult și începură să pună la punct niște lucruri.

— Va trebui ca măcar în primul an să stai cu mătușa Catherine, hotărî Joy. Ți va face plăcere să stai împreună cu ea și vă veți înțelege de minune.

Janey îl auzi pe tatăl ei spunând că este de acord, și pe sora ei vorbind cu simpatie despre această rudă a lor care părea o femeie minunată, și nu ezită nici o clipă să confirme faptul că i-ar face plăcere să petreacă un an într-o companie atât de încântătoare.

— Sunteți siguri că mă va primi?

— Da. I-a făcut mare plăcere faptul că a petrecut un an împreună cu Penny și între noi a rămas stabilit, încă de atunci, că în momentul în care te vei duce și tu la Auckland vei sta și tu acolo, îi răspunse Ian.

Însă mama ei o întrebă mirată:

— Janey, ești sigură că vrei să te duci acolo? Știi foarte bine că nu ești nevoită să faci asta.

Janey realizează că Joy observase ceva și rămase în gardă, deoarece mama ei nu punea foarte des astfel de întrebări și nu vorbea cu o asemenea grijă. În acel moment, simpatia și mila pe care le simțise în tonul mamei sale erau mai mult decât putea suporta mândra ei, și așa rănită. Până atunci fusese impulsivă de entuziasmul lui Penny și nu-și dăduse seama exact dacă dorea cu adevărat să facă acest lucru; acum, însă, se angajă cu toată voința s-o facă.

— Da, desigur, răspunse ea privind și fix mama cu ochii chihlimbarii în care nu se putea citi nimic și cu buzele curbate într-un zâmbet. Așa cum a spus Penny, astfel pot câpăta o calificare.

— Atunci va trebui să căutăm niște haine decente. Nu va avea nici un rost să-ți cheltuiești toți banii de buzunar în momentul în care ajungi acolo.

Dacă mama ei simțise că Janey nu era complet împăcată cu plecarea la Auckland, nu spuse nimic și nu făcu nici un gest aparte, nici în zilele următoare când toți contribuiau la realizarea unei garderobe care să i se potrivească. Vremea toridă, uscată, aducea cu ea o stare de nervozitate care părea să-i fi afectat pe toți, cu toate că atmosfera din jur era de vacanță. Janey nu-l văzu prea des pe Sam după trecerea sărbătorilor; mama lui afirmase că slujba de la fabrica de gheață îl obosea extrem de tare și el n-o mai găsea deloc plăcută. Paul plecase într-o tabără și lăsase o gaură foarte mare și neacoperită în treburile gospodăriei, dintre care lui îi reveneau foarte multe. Și Penny părea... schimbată într-un fel; nu mai era amabilă și uneori era chiar răutăcioasă. Se întâlnise de câteva ori cu Geoff MacDonald înainte de a anunța pe toată lumea că se despărțise definitiv de el.

Janey, căreia îi părea rău pentru el, își spuse că aici ajungi dacă îți pui toate speranțele într-un om. Mai învățase o lecție. Dacă încerci să-l cucerești pe Theo Carrington mergeai pe un drum de suferință și tristețe care te ducea spre disperare, fiind un drum pe care ea nu dorea să meargă, așa că își ocupă tot timpul cu pregătirile pentru plecare și încercă să nu se mai gândească la el.

Theo venea acum foarte rar pe la ei, ceea ce explica într-un fel proasta dispoziție a lui Penny. Se părea că acesta se întâlnise de mai multe ori cu Phyl Talbot; bârfa din oraș se împrăștia extrem de repede, mai ales când se știa că cineva este interesat în mod special de aceste evenimente. Era trist să-ți dai seama că

toată lumea aflase cât de interesată e Penny de Theo și nu era nici o îndoială că i se dădeau toate aceste informații despre el numai pentru a o face să se simtă prost și pentru ca toți să-i poată studia reacțiile. Janey simțea că n-ar fi putut suporta toate astea, dar în ciuda faptului că toate prietenele mamei sale bârfeau cu lux de amănunte în fața ei și o priveau cu coada ochiului, Penny zâmbea și refuza să le lase să vadă ce este în sufletul ei.

Janey descoperi că-l urăște pe Theo pentru faptul că-o umilea pe sora ei și mai puțin pentru că o sărutase și o strânsese în brațe pe Penny la atât de scurt timp după ce trezise cu nerușinare dorințele ei.

Era vrednic de dispreț, hotărî ea, dându-și seama cât de adevărate erau cuvintele scrise de el în romanele în care eroul principal își părăsea iubita plină de pasiune aruncându-i cuvinte aspre și fără a mai privi înapoi!

Gândindu-se la toate acestea, descoperi abia mai târziu că mama ei discutasese deja cu cineva de la Institutul Tehnic și aranjase ca ea să fie primită la un interviu; făcuse și mai mult: vorbise cu Theo pentru ca el să-o conducă la Auckland și să-o aducă înapoi două zile mai târziu.

— Dar, mamă...! protestă Janey a cărei voce tremura din cauza uimirii.

— Draga mea, așa e cel mai bine, spuse Joy aranjându-și o suviță de păr în cocul ei frumos și privind-o cu ochi obosiți. Tatăl tău nu poate suporta canicula din Auckland care încinge tot orașul în acest anotimp, și, ca să fiu sinceră, dragă, și eu o găsesc la fel de insuportabilă. Mătușa Catherine te va însoți la interviu și te va aștepta până când termini, iar cum Theo tot trebuie să facă un drum până acolo mi se pare că este cel mai bun aranjament.

În momentul în care Janey se hotărâse să protesteze și să-i spună mamei sale că nu are de gând să plece nicaieri împreună cu Theo, o privi pe aceasta cu mai multă atenție și observă cât de obosită este. De aceea ezită și apoi renunță la împotrivirea ei.

Încruntarea mamei dispăru și ridurile din jurul ochilor acesteia se topiră în timp ce Joy atingea obrazul fiicei sale cu degete tremurânde.

— Așa te vreau.

— Când va avea loc interviul?

— Poimâine. Theo vrea să plecați mâine dimineață, destul de devreme, pentru a parcurge cât mai mult din drum înainte să se încălzească prea tare, așa că veți ajunge acolo în primele ore ale dimineții.

Totul părea în regulă, în afară de faptul că acum trebuia să meargă la culcare și că nu-i era somn deloc. Într-un târziu, Janey se hotărî să ia o pastilă din somniferele mamei sale.

În momentul în care se întorcea în dormitor auzi pe cineva plângând. Plânsul era ușor, însă îngrozitor de amar și se auzea dinspre camera lui Penny. Janey ezită, întrebându-se ce ar trebui să facă. Dacă sora ei ar fi aflat c-o auzise exista riscul ca aceasta să se simtă umilită, dar Janey știa foarte bine că nu putea pleca pur și simplu, lăsând-o pe Penny să plângă singură în întuneric, așa că deschise ușa de la dormitorul surorii sale și intră.

— Eu sunt, șopti Janey închizând ușor ușa în urma sa. Vrei să-ți aduc ceva de băut... sau altceva?

— Pleacă! se auzi o șoptă aspră. Lasă-mă în pace, Janey.

— Nu pot. Janey se așază pe marginea patului, fiindu-i frică să se apropie mai mult de sora ei, însă foarte hotărâtă să nu plece. Vrei... vrei să discutăm despre ceea ce te supără?

— Nu, zise Penny dezolată, însă suspinele ei încetaseră definitiv și după ce mai făcu o mișcare, începu să-și sufle nasul cu putere.

Janey spera că Penny va găsi puterea să-și descarce inima îndurerată pe umărul ei; apoi suspiciunea care încolțise de mult timp în mintea ei o făcu să se considere o proastă pentru că se afla aici și era pregătită să sufere și mai mult când o va auzi pe Penny vorbindu-i despre Theo. Deoarece era sigură că aceasta plângea din cauză că el o neglija.

— Ei bine, îmi pare rău, i-o întoarse Janey, trezită la realitate. O mână slabă o cuprinse pe cea a lui Janey și o strânse cu simpatie.

— Ești o drăguță, spuse sora ei cu voce tremurândă. Însă, în aceste momente în care mândria mea e foarte rănită, prefer să găsesc singură modalitatea de a-mi reveni. Nu-ți face griji din cauza mea, Janey.

— Nu fi proastă!

După câteva clipe de liniște profundă, Penny continuă:

— Am descoperit că mândria rănită te poate face să nu mai ai deloc încredere în tine. Îmi trebuia o lecție ca aceasta pentru a realiza că nu sunt irezistibilă. Peste câteva săptămâni îi voi mulțumi din suflet lui Theo.

Ea pronunță numele lui cu un accent cald și plin de dorință, care o îndureră profund pe Janey. Menținându-și vocea joasă, murmură:

— Acum te simți bine?

— Da. Vocea lui Penny se pierdu după rostirea acestui cuvânt, dar după ce își suflă nasul, tonul ei părea mult mai puternic. Are prea multă experiență pentru ca eu să-i fiu pe plac, Janey. E prea

cinic și prea îngâmfat. Mă întreb doar ce l-a făcut să ajungă să se poarte astfel? A crezut... a fost sigur că eu sunt una dintre numeroasele femei care îl doresc și atunci m-a îmbrățișat și m-a sărutat așa cum ar fi făcut de obicei... atunci când ne-ai văzut tu. Însă probabil că și-a dat seama că eu nu sunt pe măsura așteptărilor lui, așa că a făcut cel mai bun lucru posibil.

— Te-a părăsit pur și simplu? întrebă Janey indignată.

— Mda. E crud, dar acesta e Theo. Cel puțin nu mi-a dat speranțe false. După o lungă pauză, Penny concluzionează: Când ne-am revăzut, mi-a dat de înțeles prin comportamentul lui că pentru el nu se întâmplase nimic. Așa am făcut și eu. A fost o despărțire civilizată.

Însă în tonul ei forțat nu se simțea decât durere și asprime, Janey realizând că sora ei își făcuse speranțe mari în legătură cu el și acum suferea din cauză că toate îi fuseseră spulberate. Poți să mi te alături mie, se gândi Janey cu tristețe. Theo Carrington era responsabil de foarte multe lucruri. Cu toate că el era înrăit de viața pe care o dusesse și de experiențele prin care trecuse, după cum spusese și Penny, abordarea acestor incidente fusese una destul de corectă din partea lui. Janey știa foarte bine că nimeni n-ar fi putut fi mulțumit de această situație, însă rănilor se vindecă repede.

— Îmi pare rău, repetă ea simțind că nu are cuvinte prin care să se exprime.

— Și mie mi-a părut foarte rău atunci, dar am trecut peste asta. Îți mulțumesc lui Dumnezeu că n-am avut timpul necesar să mă îndrăgostesc. A fost o simplă atracție fizică, atâta tot. Este ca un bărbat din perioada elizabetană, de genul celor care cântau un sonet pentru amantele lor și le iubeau, după care plecau pen-

tru a omorî în duel o duzină de spadasini, chiar înainte de micul dejun, și asta numai pentru a nu-și pierde îndemânarea.

Janey chicoti ușor în timp ce realiza cât adevăr există în observațiile pe care le făcea sora ei. Penny avea o viziune clară asupra lucrurilor. Însă dacă vreo femeie ar fi reușit să spargă carapacea dură cu care își înconjurase el inima, l-ar fi putut transforma într-un iubit pasionat și plin de dorință. Janey se gândi că dacă ar fi în stare să-l judece pe acest bărbat, ar fi putut spune că femeia care-i va fi pereche nu ar putea să-și mai păstreze sufletul și pentru sine! O dată ce Theo își va oferi inima, nu va mai exista cale de întoarcere și el va cere un mare devotament din partea ei.

Gândul acesta era destul de frumos. Fără să-și dea seama, Janey își duse o mână la gât, probabil pentru a încerca să-și oprească puternicele bătăi ale inimii.

— Du-te la culcare, îi ordonă Penny. Țiți promit că nu voi mai fi tristă. Noapte bună.

— Noapte bună, șopti Janey.

Se afla la jumătatea drumului spre ușă când vocea stinsă și tristă a surorii sale o făcu să se oprească.

— Mai toată lumea s-a făcut de râs măcar o dată în viață, spuse ea. Totul s-a terminat. Și când mă gândesc cum m-am purtat cu bietul Geoff în toți acești ani, cum l-am lăsat să-și facă speranțe, păstrându-l numai pentru cazul în care voi avea nevoie de el. Cred că am meritat o asemenea lecție. Îmi pare bine că m-am despărțit de Theo. Acum are posibilitatea de a se îndrăgosti de o fată care i se potrivește, pentru că noi n-am fi putut avea o viață liniștită împreună.

Capitolul 5

Când îl văzu pe Theo în dimineata următoare, avu impresia că răsărise soarele după multe zile ploioase și întunecate. Era un miracol, dar ajutată de dragostea ei reuși să întâlnească privirile reci din ochii lui cenușii-verzui fără să roșească. Cele câteva ore pe care le va petrece în compania lui vor fi un paradis și un iad în același timp, dar va îndura durerea pentru a nu se lipsi de această plăcere.

Probabil că zâmbetul ei arăta multe din sentimentele pe care le avea, mai mult decât ar fi trebuit să arate, pentru că privirea lui deveni îngrijorată și o studia cu o răceală greu de suportat.

Din fericire, mama ei apăru din bucătărie.

— Ah, Theo, vrei o cafea înainte de plecare? îl întrebă ea, aparent neobservând tensiunea crescândă dintre fata ei și bărbatul pe care ea îl adusese aici în această dimineată.

— Nu, mulțumesc, Joy, prefer să plec imediat. Privirea lui ascuțită rămase un timp fixată asupra buzelor lui Janey, după care se transformă în cea obișnuită. Ești gata, Jane?

— Da.

Mama ei o sărută pe obraz.

— La revedere, draga mea. Sună-mă mâine seară ca să ne spui cum a decurs interviul, da? Nu uita să-i transmiți toată dragostea noastră Catherinei. Ești sigură că-ți vor ajunge banii?

Theo răspunse repede:

— Dacă nu-i vor ajunge îi voi putea împrumuta suficienți bani pentru a acoperi toate cheltuielile.

Nici măcar acest lucru nu o supără pe Joy.

— Sunt sigură de asta, mormăi ea.

Cu toate că trilurile păsărilor nu se mai auzeau atât de tare, încă nu se luminase complet, însă în timp ce se urcau în mașină soarele urcă peste linia dealurilor din est, transformând părul lui Theo într-o aureolă.

Așadar, vorbi cu timiditate:

— Îți mulțumesc că te-ai oferit să mă duci la Auckland. L-ai salvat pe tata de la o călătorie plictisitoare. El urăște acest oraș.

Zâmbetul lui era ironic.

— Nu m-am oferit eu. Hai să spunem că mama ta a fost atât de încântată de această idee încât ar fi fost foarte nepoliticos din partea mea să refuz.

Janey își dădu destul de greu seama de semnificația remarcii lui. Însă în acel moment, sentimentele o făcură să găsească destul curaj pentru a-i răspunde.

— Ai de gând să te porți astfel tot drumul?

— Astfel? Cum adică? Întrebă el cu o voce moale.

— Sarcastic. Pentru că dacă vei face asta, eu nu voi mai purta nici o conversație.

Râsul lui vesel îi încălzi inima.

— Nu, Jane, mă voi purta frumos cu tine, dar asta nu înseamnă că ești obligată să faci conversație. Când ai ceva de spus, spune. Găsesc tăcerea ta la fel de plăcută ca și conversația pe care o faci, și nu voiam să par sarcastic! Ai un fel frumos și plăcut de a fi tăcută.

— Sper că acesta e un compliment, zise ea neîncrezătoare și refuzând să răspundă tonului lui adânc și blând. Când dorea, putea fi extrem de fermecător și el știa foarte bine asta, reflectă ea cu o oarecare părere de rău. Farmecul putea fi folosit în multe scopuri și era cea mai bună armă pentru a trece prin armura unei persoane, iar Theo îl utiliza fără scrupule.

Se părea că este hotărât să facă această călătorie cât mai plăcută, pentru că după zece minute el începu să-i spună glume ca s-o facă să râdă și ea îi răspunse la fel, iar în momentul în care razele aurii ale soarelui scaldară peisajul, Janey se relaxă fără a se mai simți amenințată de prezența lui.

Lăsară în urmă orașul Whangarei și acum traversau câmpiile fertile din ținutul Ruakaka pentru a merge mai apoi spre așezarea scoțienilor numită Waipu, renumită prin marea clădire de piatră din centru, în care se amenajase un muzeu de istorie, în fața căruia se construise un obelisc în memoria celor care luptaseră în războaiele mondiale, după care mașina se îndreptă spre serpentinele de pe dealurile Brynderwyn.

— Când eram mică îmi spuneam că aceste dealuri sunt granița dintre noi și restul lumii, remarcă Janey în timp ce privea fascinată larga întindere a mării albastre-argintii care se deschidea spre est.

— Între lumea poveștilor și cea reală. Care e lumea ta minunată?

— Oh, ținuturile din nord.

Ea oftă și întoarse capul spre fereastra din spate pentru a vedea vârfurile vulcanilor care înconjurau orașul Whangarei și mergeau spre insulele Hen și Chicken care formau un triunghi împreună cu insula Sail Rock și lăsau impresia că sunt niște diamante strălucitoare presărate în mijlocul mării.

— Noi am venit aici în februarie, zise ea întorcându-se spre el. În Anglia era foarte rece și clima din Auckland era atât de umedă încât părea foarte obositoare. Mătușa Catherine ne-a condus până la Awakopu și pe parcursul drumului spre nord atmosfera devenise mai caldă și aerul mult mai uscat. Am trecut peste aceste dealuri și aici am văzut panorama pe care noi am lăsat-o acum în urmă, insulele albastre-verzui, centrala electrică vopsită în alb și roșu și flăcările continue de la rafinărie. În Whangarei orhideele înfloriseră peste tot și casele erau curate și luxoase, ca și când ne-am fi aflat în grădinile paradisului. Atunci m-am îndrăgostit de ținuturile din nord.

— Ai văzut și alte regiuni din Noua Zeelandă?

— Ah, da. Întotdeauna ne-am petrecut vacanțele făcând excursii. Nu mă înțelege greșit, îmi plac și celelalte regiuni, dar cred că partea de nord are ceva deosebit.

— Toată această țară este deosebită, spuse el. Ținutul Otago, care se află în centrul insulei, este superb pentru că acolo sunt multe râuri și livezi imense de portocali. Dar trebuie să fiu de acord cu tine în ceea ce privește nordul tău iubit. Nu crezi că-ți va fi greu să te adaptezi la viața într-un mare oraș?

Ea îl privi oftând.

— Trebuie să mă adaptez. N-am vrut să merg acolo, însă dacă rămâneam acasă nu aveam nici un viitor.

— Ce ți-ar plăcea să faci?

— Asta e problema. Nu-mi place nimic. Numai... Ea se opri și își mușcă buzele.

— Numai? interveni el.

Ea simți privirea lui aspră.

— Mi-ar plăcea să fac ceea ce faci tu, se bâlbâi ea.

Janey își imaginase că el îi va vorbi cu asprime pentru că respirația lui se accelerase, dar când îi auzi vocea aceasta era calmă și oarecum zeflemitoare.

— Este o ofertă? Pentru că dacă e așa, ar trebui să ai grijă cui îi faci această propunere, Jane. Dacă eram cu câțiva ani mai tânăr — sau cu câțiva ani mai bătrân — te-aș fi luat imediat cu mine.

Jenată și speriată de moarte, ea vorbi repede, cu bruschete:

— Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun! Voiam să spun... că mi-ar plăcea să călătoresc pe un iaht făcând parte din echipaj, poate pe un iaht de croazieră care străbate întinsele mări albastre.

El râse și-i atinse fața plimbându-și ușor degetele pe obrazul ei fierbinte.

— Biata Janey, a roșit din nou. Spune-mi, dacă iubești marea atât de mult, de ce mergi la un interviu pentru a vedea dacă te acomodezi cu o carieră de birou?

— Pentru că nu am nici o posibilitate, spuse ea încercând să ascundă senzațiile provocate de mângâierea lui blândă, care o făcuse să-i clocotească sângele în vine. Așa cum a spus Penny, trebuie să am o calificare.

— Acesta e un mod destul de rațional de a vedea lucrurile și sora ta e destul de practică, admise el pe un ton lipsit de expresie. Tu, din nefericire, nu ești deloc practică, nu-i așa?

— Nu, presupun că nu sunt.

— Romantica și idealista Jane! Ai reușit să eviți până acum chiar și întâlnirile în societate. De ce ai cedat tocmai acum? Credeam că ai mai mult curaj.

Probabil că dacă nu s-ar fi făcut de râs mai devreme, sau dacă vocea lui ar fi fost altfel decât plină de amuzament, dacă nu ar fi știut în ce fel o tratase pe Penny... i-ar fi răspuns cu totul altfel și i-ar fi destăinuit tot ce ar fi avut de gând să facă în viață.

— Totul este altfel pentru tine, spuse ea plină de resentimente și fără a-l privi. Tu ești bărbat și nimeni nu-și face griji pentru tine. Pentru femei e cu totul altceva.

— Alte femei au reușit.

— Știu, știu. Nu face asta, Theo! Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să mă maturizez și ar fi mult mai ușor dacă aș reuși s-o fac acum. În afară de asta, va trebui să muncesc pentru a câștiga banii necesari pentru tot ce vreau să fac cu adevărat!

— De exemplu?

— Ah, multe lucruri. Nu mă mai întreba, Theo.

— Foarte bine, n-o voi face, dar se pare că ești hotărâtă să-ți irosești viața ca mulți alți oameni, făcând o meserie pe care n-o îndrăgești, în timp ce aștepti să apară un bărbat cu care să te căsătorești.

Disprețul din vocea lui o îndureră și mai tare. Fără a face o pauză pentru a se gândi la consecințele remarcii ei, continuă cu bruschete:

— Ce naiba crezi că aș putea să fac?

— Ah, nu. Eu nu iau hotărâri pentru alții. El își luă ochii de la drum și îi fixă pe ai ei, observând că erau plini de furie și de o urmă de disperare, după care zâmbi și strâmbă din buze cu ironie. Viața nu e ușoară, Jane. Însă îți voi da un mic sfat pe care cred că-l vei considera destul de bun. Dacă îți dorești un lucru

suficient de mult și îți concentrezi toată energia pentru a duce la îndeplinire acest vis, vei putea să-l transpui în realitate. Tu singură ești cea care hotărăște dacă merită sau nu să încerci. Mulți oameni și-au realizat visurile, dar unii dintre ei și-au dat seama că nu asta își doreau cu adevărat.

— Ești cinic! Janey își privi mâinile încordate, împreunate în poală. Reușind să-și relaxeze mușchii, degetele ei bronzate luară o înfățișare mai grațioasă, și continuă calmă: Așa ai ajuns unde ești acum, Theo? Trecând cu cruzime peste tot și peste toate pentru a-ți atinge scopurile?

— Da. Se pare că nu ești de acord cu asta. Te-au învins propriile tale ambiții?

— Nu. Ea încercă să gândească pentru a pune în ordine ideile bizare care o copleșeau.

Cum i-ar fi putut spune că această cruzime o înfricoșă, nu ambițiile? Privirea ei se îndreptă spre mâinile lui puternice care stăpâneau volanul. Mâini în care puteai avea încredere, își spuse ea visătoare, însă mâini care te puteau face să suferi, la fel cum te puteau și mângâia. El fusese foarte crud în ceea ce-o privea pe Penny, îndepărtând-o cu ușurință din viața lui în momentul în care realizase că nu e genul de femeie care să abordeze o relație cu ușurință. Nu se purtase urât cu ea, dar se arătase hotărât să refuze să facă unele compromisuri.

— Nu, repetă ea cu o voce mai puternică. Dar trebuie să fii foarte sigur, foarte sigur pe tine însuși pentru a realiza tot ce-ți dorești în viață.

— Și tu nu ești.

— Nu, nu sunt.

Theo oftă.

— Ești tânără și părinții tăi te-au tratat întotdeauna ca pe un copil care nu se ține bine pe picioare. Nici faptul că ai crescut în umbra surorii tale nu te-a ajutat deloc să capeți o oarecare încredere în tine. Chiar și această încercare e făcută la îndemnul lui Penny. Depinde numai de tine să decizi dacă vei continua să trăiești în umbra ei sau dacă vei alege să-ți urmezi propriul drum în viață. A fi independent înseamnă a fi singur, dar poți găsi destule satisfacții în asta. Ți-e foame?

Cuvintele lui marcau încheierea acestei conversații care se sfârșise total nesatisfăcător pentru Janey.

Mătușa Catherine se ocupa de grădină când ajunseră acolo. Scoțându-și mănușile se îndreptă spre ei și îl cercetă mai întâi pe bărbatul bronzat și bine făcut, după care privirile ei se îndreptară spre Janey, care roșise și își coborâse genele pentru a nu i se vedea ochii plini de străluciri aurii.

— Draga mea, spune bătrâna femeie zâmbind și sărutând-o cu dragoste. Și domnul Carrington. Dacă vreți să intrați vom lua prânzul împreună.

Catherine Singer era văduvă și avea doi băieți mari, amândoi lucrând în aviația Noii Zeelande, o avere destul de considerabilă și o curiozitate insatiabilă. Avea o inimă bună și o activitate socială bogată deoarece avea simțul organizării și se trezise astfel în fruntea unei fundații care-i ajuta pe copiii refugiaților din întreaga lume. Acest lucru o făcea să călătorească mult, dar Catherine avea multă energie și putere, ceea ce o ajuta să se îngrijească de frumoasa ei grădină chiar și într-o zi dintre cele mai toride care încingea Aucklandul.

Locuia într-o casă din oraș, o clădire mică și elegantă, construită în așa fel încât Janey avusese întotdeauna impresia că e o

casă din povești. Arhitectul îi dăduse o înfățișare de basm, neobișnuită, însă suprinzător de potrivită cu luxoasele case care o înconjurau.

— Cred că e mai răcoare afară decât înăuntru, remarcă mătușa ei în timp ce-i conducea spre casă. În fiecare vară mă întreb de ce nu am instalat aer condiționat, însă căldura aceasta insuportabilă durează atât de puțin încât nu-ți mai amintești de ea.

Arătându-i lui Janey unde se află baia din dormitorul principal, îi ordonă să se spele și îl conduse pe Theo spre cealaltă baie. Peste zece minute, Janey ieși din baie răcorită și cu machiajul refăcut, și o auzi pe Catherine discutând cu Theo pe terasă.

Păreau a se înțelege foarte bine. În timp ce accepta paharul de sherry pe care i-l pregătise Theo, Janey își dorea să fi moștenit ceva din prestața mătușii sale. Și din cea a lui Theo, dacă s-ar fi putut. El părea că se simte ca acasă, în timp ce Janey era stingherită. După câteva clipe își dădu seama de ce avea această senzație: el și cu Catherine erau la fel, doi oameni complecși și plini de hotărâre, care aveau ochi destul de experimentați pentru a pătrunde mai departe de suprafața lucrurilor. Exista o singură diferență: Catherine privea totul într-un mod plăcut, în timp ce Theo se amuza de defectele pe care le găsea la cei pe care-i cerceta cu minuțiozitate.

— Ești foarte tăcută, Jane, comentă Catherine. Te doare capul, draga mea?

Janey roși.

— Nu, acum nu mai am atât de multe dureri de cap. Cred că am reușit să scap de ele pe măsură ce am crescut.

— Doamne, spuse Catherine privind-o atent, dar blând, cu ochii ei albaștri. Cred că ar fi cazul să te oprești din creștere. La

un moment dat am crezut că vei depăși înălțimea de doi metri deoarece creșteai foarte repede și destul de constant. Arăți foarte bine, Jane, și am impresia că te-ai maturizat.

— Așa sper și eu. Conștientă de privirea răutăcioasă a lui Theo îndreptată asupra ei, Janey nu reuși să nu roșească. Să-l ia naiba! își spuse ea, frustrată. Cum îndrăznește să-i arunce astfel de priviri în timp ce mătușa ei vorbea cu sinceritate? Știa atât de bine, ca și când i-ar fi spus chiar el, că Theo se gândea la după-amiaza petrecută la Sandy Bay, când ea se simțise pentru prima dată femeie în brațele unui bărbat. Roși mai tare, dar nu avea de gând să-i dea vreun motiv de bănuială mătușii Catherine.

— Acum reușesc să-mi controlez mișcările dacă mă concentrez, spuse ea amuzată. Cel puțin, reușesc să mă deplasez printr-o cameră fără să dărm lucrurile din jur, așadar pot spune că am un autocontrol deplin. Îți amintești când m-am împiedicat de bufet și am răsturnat masa care era așezată cu grijă pentru cină?

Catherine râse, bine dispusă.

— Îmi amintesc... chiar prea bine! Nu cred că ai văzut vreodată o expresie mai descumpănită ca a mea în momentul în care priveam salata împrăștiată pe jos! Acum propun să luăm prânzul pentru că altfel mâncarea se va răci.

* * *

Interviul nu fusese așa cum se așteptase Janey. Acolo erau trei persoane, două femei și un bărbat, care nu o făcură să se intimideze.

Într-un fel, părea doar o simplă formalitate, pentru că păruseră mult mai interesați de activitatea ei școlară decât de

persoana ei! Dar discutaseră mult la o ceașcă de cafea și-i explicaseră cum e viața la un colegiu de specialitate, punându-i întrebări asemănătoare cu cele pe care le rostise Theo, primind aceleași răspunsuri.

— Cel puțin, remarcă mirată una dintre femei, ești cinstită! Mă îndoiesc că vreo fată își dorește din tot sufletul să devină dactilografă, dar crede-mă, Jane, există multe oportunități pentru cei care se vor specializa în ceea ce-i învățăm noi. Chiar dacă nu vei lucra niciodată într-un birou, vei avea cum să-ți folosești specializarea și sper că faptul că vei învăța să te organizezi foarte bine îți va fi de mare ajutor în viață.

După toate acestea, Janey plecă de la interviu destul de încrezătoare și capabilă să savureze vizita la muzeu și să aștepte cu nerăbdare seara specială în care mătușa ei o va duce la restaurantul ei preferat, după care îi promisese că vor merge la teatru pentru a vedea o reprezentație a circului caucazian.

Restaurantul era foarte aglomerat, luminat discret, dar destul de bine pentru ca toată lumea să poată vedea ce se servește la mese. Janey era destul de intimidată și se simțea prost din cauza rochiei lungi și verzi despre care credea că-o face să pară mai înaltă și mult mai slabă decât fusese vreodată. Mătușa Catherine o ajutase să se machieze, așa că nu era prea impresionată de fețele frumoase ale celorlalte femei din restaurant, însă nu era nici o îndoială că purta cea mai demodată și nepotrivită rochie în comparație cu cele elegante ale femeilor de la mese.

— Arăți foarte bine, spuse mătușa Catherine care îi citise foarte bine gândurile. Nimeni nu se holbează la tine.

— Ce bine, murmură Janey. Am aruncat eu cumva priviri suspicioase peste umăr?

— Nu, dragă, dar se pare că ai rămas nemișcată în așteptarea unor reacții de dezaprobare. Vrei să comanzi singură?

— Nu, comandați și pentru mine.

În timp ce mătușa ei și chelnerul bătos făceau comentarii asupra meniului, Janey privi în jurul ei, dorindu-și din suflet să aibă încredere în sine, așa cum aveau majoritatea oamenilor aflați aici. Toate femeile, chiar și mătușa Catherine, ar fi știut exact cum să-l abordeze pe Theo Carrington. Chiar și Penny, care fusese rănită de el, înțelesese metoda prin care el făcuse față oricărei situații. Dar nu și Janey Bowden, care nu avea nici cea mai mică idee despre felul în care să se poarte cu el! Fără îndoială, își zise ea fixând cu invidie profilul frumos al femeii de la masa alăturată lor, că această femeie ar fi știut exact ce să facă, dar Janey Bowden, care îl iubea cu toată ființa ei, nu-l putea considera decât o enigmă.

De aceea i se păru foarte nedrept faptul că el apărură în restaurant câteva clipe mai târziu, însoțind o femeie care întruchipa toate invidiile lui Janey. Era înaltă, bine făcută, și în același timp fragilă în rochia ei de șifon negru care îți tăia respirația, croită cu un decolteu adânc și o tăietură superbă care evidenția liniile lungi și grațioase ale trupului ei.

Janey își luă repede ochii de la trăsăturile perfecte ale acelei femei, de la zâmbetul ei languros, plin de satisfacție și de la ochii negri strălucitori, pentru a întâlni privirea mătușii sale. În aceeași clipă văzu compasiune și înțelegere.

Așadar, știa. Ei bine, tatăl ei îi spusese întotdeauna că sora lui era foarte deșteaptă; după primul șoc, Janey se liniști cât de cât, mai ales pentru că era evident faptul că mătușa Catherine nu avea de gând să discute acest subiect până când nu-l va aborda Janey.

Theo le văzu și ridică o mână pentru a le saluta zâmbind ciudat. După aceea, lui Janey îi veni foarte greu să se comporte normal, dar reuși să vorbească, să râdă și să mănânce, după care urmări reprezentanția circului, bău cafea împreună cu mătușa ei când ajunseră acasă și reuși să adoarmă când se așează în pat.

A doua zi dimineata se trezi cu o durere de cap, care îi trecu după înghițirea unui medicament și în momentul în care își făcu apariția Theo, era gata de plecare. Mătușa Catherine își luă la revedere de la ei și Theo porni mașina pe străduța liniștită, pentru a intra apoi în traficul aglomerat spre autostrada care părea nesfârșită.

Conversară politicoasă până când ieșiră din oraș și călătoreau acum pe coasta liniștită și bogată care se întindea la nord de Auckland.

— Te-ai distrat bine aseară? întrebă formal Theo în timp ce depășeau un imens camion supraetajat care transporta vite.

Janey încuviință.

— Foarte bine. Dar tu?

Probabil că tonul ei era destul de tensionat, pentru că el o privi uimit.

— Foarte bine, o îngână el accentuând fiecare silabă cu vocea lui profundă, care avea rolul de a face cuvintele să sune cu totul altfel. Ți-a plăcut de Thora?

— Thora? Ah, fata... femeia... cu care erai?

— Da, e mai mult femeie decât fată... Thora Bradley. E decorator de interioare.

— E foarte frumoasă. Cu toate că încercase din răspuțeri, Janey vorbi tot cu invidie.

Theo râse.

— Ea a spus că ești dulce și înfloritoare. Nu e un compliment, din moment ce vine din partea Thorei.

Gândul că fusese prezentă în discuția lui Theo cu acea femeie o făcu pe Janey să se înfurie și să nu-și mai dea seama ce face. Nu încăpea îndoială că ei se cunoșteau foarte bine, pentru că în cele câteva dăți când îi privise, Thora Bradley încerca să fie cât mai seducătoare, zâmbind răvășitor și privindu-l cu ochi plini de pasiune, iar Theo părea să accepte cu plăcere toate acestea, își zise ea supărată.

Furia se transformă într-o durere imensă care îi dădu fiori reci. Pronunțând cuvintele foarte clar, murmură:

— Îmi pot imagina că a trecut foarte mult timp de când domnișoara Bradley nu mai are nimic de-a face cu naivitatea și puritatea.

— Răutăcioaso! spuse el uimit. Mă întreb ce v-a făcut să vă vorbiți de rău una pe alta? Thora nu este femeia care să se teamă de o școlărită și ție nu-ți stă în fire să vorbești cu atâta ranchiună despre una dintre membrele sexului tău.

Se părea că a venit timpul ca lucrurile să fie spuse pe față. Până în acel moment, Janey fusese destul de sigură că el nu bănuiește ce sentimente îi poartă ea. Ar fi fost un prost dacă nu și-ar fi dat seama că din punct de vedere fizic se temea de el; dar Theo nu era prost și felul cum răspunsese sărutărilor lui îl făcuse să-și dea seama de sentimentele ei. Însă majoritatea femeilor îl găseau pe Theo extrem de atrăgător și, deci, nu era nimic neobișnuit pentru el.

Dar Thora Bradley era cu siguranță îndrăgostită de el și arăta acest lucru în mod deschis, iar din ultima lui remarcă se putea înțelege foarte clar că el știa destul de bine că și Janey este... Cel

mai rău lucru era că el considera iubirea ei un subiect amuzant și făcea speculații despre felul în care domnișoara Bradley vorbise despre ea.

Umiliința era atât de apăsătoare încât îi oprea respirația, dându-i impresia că nu mai are mult de trăit și că va muri fără a mai rosti nici un cuvânt. Însă o dată cu umiliința veni și mândria, care o făcu să-și ridice capul, iar ochii începură să-i strălucească, transformându-se în două chihlimbare arzânde sub genele lungi și negre.

— Probabil pentru că suntem foarte diferite una de alta, zise ea cu o dulceață surprinzătoare. Ce impresie și-a făcut despre mătușa Catherine?

— A admirat-o. Mătușa ta e foarte cunoscută în Auckland. Mama mea lucrează împreună cu ea în mai multe comitete.

— Chiar așa? se minună Janey fără a se lăsa impresionată de familia lui care părea destul de interesantă. Desigur, mătușa Catherine lucrează în mai multe fundații de caritate.

— Asta face și mama mea. Cred că îți va plăcea de ea.

— Probabil.

El ridică o sprânceană și o privi surprins.

— Ce fetiță încăpățânată! De ce nu ți-ar plăcea mama mea? E mult mai drăguță decât mine, totuși mă plac și pe mine, așa cum sunt, nu-i așa?

Era greu să reziste în fața bunei lui dispoziții. Janey se hotărî că era mai bine să-i facă pe plac și să continue această conversație.

— Odată mi-ai spus că nu-i plac vederile, iar eu le ador, spuse ea. Îți poți da seama că nu avem nimic în comun.

— Îți amintești tot ce ți-am spus?

Da, spuse inima ei, dar...

— Nu, de ce mi-aș aminti? zise ea cu voce tare. Însă acest lucru mi-a rămas întipărit în minte. Cum va fi următoarea ta carte?

— Într-una din zilele trecute am refuzat să-ți răspund în momentul când ai schimbat subiectul. Acum sunt într-o dispoziție mai bună și îți voi răspunde. Nu va fi.

— Nu? Oare ți-a dispărut inspirația?

— Nu, bombăni el, schimbând viteza mașinii pentru că urmau să urce un deal abrupt. Nu, Jane, nu mi-a dispărut inspirația. Să spunem că a intervenit altceva.

— Oh! Nu găsisse nimic de spus. El nu-i va destăinui nimic despre ceea ce-l împiedicase să scrie și ea era prea preocupată să ridice un zid în jurul inimii ei pentru a fi în stare să-l întrebe cu un dezinteres prefăcut despre ce e vorba.

— Oh! Asta e problema, o îngână el brusc. Spune-mi, crezi că vei fi acceptată la cursurile de specializare?

— Cred că da. Au fost destul de mulțumiți de studiile mele.

— Nu ești prea entuziasmată.

— Nu, răspunse ea morocănoasă. Au spus că, cel puțin, sunt cinstită. El râse.

— E adevărat. Este una dintre cele mai frumoase calități ale tale. Chiar dacă buzele tale spun minciuni, ochii tăi nu pot face același lucru și roșeața obrazilor te dă mereu de gol. Așadar, ai de gând să urmezi sfatul lui Penny?

Era o excelentă ocazie pentru ea să-și dovedească faptul că poate merge mai departe, în ciuda faptului că fusese atât de proastă încât să se îndrăgostească de el și să descopere emoții care îi erau total necunoscute. Va fi nevoit să vadă că ea nu are de gând să-i ofere luna de pe cer, așa cum ar fi făcut revoltătoarea Thora Bradley!

— Da, răspunse ea încordată. Asta voi face. După ce rosti aceste cuvinte se simți atât de goală încât avu impresia că cineva îi smulsese inima din piept și o aruncase într-un abis.

— Ei bine, asta e, spuse el blând, mai mult pentru sine, și deschise radioul. Te deranjează? S-a ajuns la partida finală care se anunță foarte interesantă. Trebuie să înceapă.

Și Janey era interesată de cricket, mai ales acum, când se disputa o partidă între Anglia și Noua Zeelandă, moment în care simțea că aparține ambelor țări, dorind ca amândouă să câștige, însă realizează că, într-un fel, Theo se folosea de radio pentru a se apăra, ca o barieră în calea cuvintelor ei. Cel puțin, își spuse ea în timp ce vocea spartă a comentatorului se făcu auzită, el știa să lupte împotriva dragostei pe care i-o trezise. Nu va fi capabil s-o compare cu Thora Bradley, care îi demonstrase cu siguranță cât de mult îl iubește, după cina pe care o luaseră împreună seara trecută.

Imaginea creată de el în mintea ei o dezamăgi complet și, de aceea, întoarse capul spre geam pentru a privi peisajul în timp ce se concentra asupra partidei de criket, cu o hotărâre ce ar fi trebuit folosită pentru o cauză mai bună.

* * *

După o săptămână, colegiul trimise o scrisoare prin care era înștiințată că o acceptă drept elevă și că anul școlar începea în zece zile; pregătirile se dezlănțuiră și atmosfera deveni haotică. Vremea incredibil de caldă continua să-i deranjeze. Cisterna roșie plină cu apă devenise o priveliște obișnuită în timp ce cobora încet dealul pentru a-i aproviziona pe cei ale căror

provizii de apă se terminaseră. Proprietarii de livezi și cei ai grădinilor pentru comercializare ajunseseră la concluzia că nu mai aveau nici o soluție; acum se desfășurau adunări publice, chiar și unii dintre turiști păreau dezorientați din cauza acestei atmosfere.

Sam veni s-o vadă pe Janey și se arată foarte entuziasmat de hotărârea ei. Într-una din serile fierbinți în care stelele străluceau ca niște diamante pe cerul de catifea, vorbiseră mult și Sam îi promise că o va vizita destul de des când vor începe cursurile universitare. Janey privi lumina din cabina iahtului Toroa și îi răspunse cât de frumos putu.

— Nu vrei să mai rămâi acasă, zise el mai târziu. Toți am trecut prin asta, dar casa va fi întotdeauna aici, Janey. Nu-ți va fi atât de greu pentru că Penny și cu mine ne vom afla în preajma ta.

— Da, presupun că așa va fi, răspunse ea încet. Nu vreau să plec, Sam.

— Nimeni nu vrea, prostuț. Awakopu e un loc drăguț. Un port mic, câteva magazine, câteva livezi, grădini de legume și ferme, un estuar și câteva plaje, arbori de cauciuc, orhidee și pescăruși, însă vraja lui nu va dispărea niciodată din inima noastră. Ce s-a întâmplat, Janey?

— Suntem copleșiți de farmecul lui, răspunse ea. E un loc liniștit. E acasă. A pătruns în toate fibrele ființei noastre. Ce te face să te gândești la Awakopu când ești departe?

— Amintirea siluetei unui eucalipt pe cerul albastru, zise el repede. Marele Sam a fost de foarte multe ori emoționat când a revăzut arborii de cauciuc ce se înălțau mândri spre cer. Dar tu?

— O noapte liniștită și lătratul îndepărtat al unui câine pe dealuri. El râse fericit și îi mângâie mâna.

— Ei bine, nu-ți vei mai putea aduce prea limpede aminte de ceea ce îndrăgeai acasă, pentru că în momentul în care te vei afla în marele oraș nu vei mai putea auzi lătratul câinilor din cauza zgomotului traficului. Îți voi spune un singur lucru. Uneori, când vântul bate cu putere dinspre mare, vei putea simți același aer sărat și proaspăt de aici. Acest lucru te va face să fii mai veselă.

— Îl poți simți chiar dacă fumul de la rafinăria de petrol îneacă aerul? Vocea lui Janey era lipsită de entuziasm și indiferență, ca și când nimic n-ar mai fi contat. Fusesse luată de un curent foarte puternic și dusă departe de Theo, departe de Awakopu și de familia ei, departe de libertate și de inocența copilăriei. Nu avea nici un sens să încerce să le redobândească. Sam, care acum trasa cu degetul o linie în palma ei, nu era același Sam de anul trecut și dacă ar accepta să se întâlnească de prea multe ori cu el când se vor afla în Auckland, el îi va cere mai mult decât prietenie.

Lacrimi sărate îi umpleau ochii. Simți o povară imensă, un mare dor de casă, dorind ca timpul să se întoarcă înapoi și simțind că nu mai poate respira în clipa în care realizează cât de goală va fi viața ei fără prezența lui Theo. Când se afla acasă și Toroa era ancorat în port avea senzația unei oarecare apropieri, însă, în curând, când va pleca, această iluzie se va spulbera. Simțea că îl dorește cu disperare; nu-i aștepta mângâierile sau dragostea, dar știindu-l aproape simțea că îl îndrăgește din tot sufletul.

Se părea că Sam îi auzise oftatul.

— Hei, spuse el încet în timp ce-i înconjura umerii cu un braț pentru a o trage mai aproape. Dorul de casă vine atunci când ești departe, prostuțo. Intră înăuntru înainte ca mama ta să aibă impresia că te-am supărat.

Capitolul 6

— Janey, nu fi prostuță, spuse Joy îngrijorată. Am dat o petrecere atunci când Penny a plecat la universitate și vom proceda exact la fel și pentru tine. Tonul mamei sale îi spunea clar că petrecerea va avea loc chiar împotriva voinței ei. Ce fel de petrecere preferi?

Janey capitulă. Mama ei era palidă din cauza căldurii și dorința fiicei sale de a o scuti să muncească în plus nu fusese corect interpretată.

— Bine, mamă. Ce zici de o petrecere la piscină?

— Încântător, dragă; acum du-te și fă o listă cu persoanele pe care dorești să le inviți. O duzină sau mai mulți. Vom înota și vom face grătar, apoi, dacă dorești, se va dansa pe terasa de lângă piscină.

— Foarte bine, încuviință Janey cu un zâmbet slab, după care adăugă: Dar nu te apuca să faci prea multe pregătiri, mamă. Nu ne trebuie decât cotlete și sosuri.

— Ce vorbești? i-o întoarse Joy mirată. Într-adevăr, cotlete și sosuri! Putem face mai mult decât atât, prostuțo. Du-te și fă lista.

Janey porni încet spre dormitorul ei auster. Ultimul lucru de care avea chef era o petrecere, dar se părea că mama ei hotărâse deja că va marca plecarea ei de acasă în mod festiv.

Mai avea o săptămână până la plecare. Fără voie, ochii ei se îndreptară spre fereastră. Acolo era iahtul Toroa, plutind mândru și grațios în apele portului. Theo fusese foarte ocupat în ultimele zile; foarte des, când nu putea să doarmă, Janey privea în jos la lumina din cabina lui și se întreba de ce trebuie să scrie toată noaptea. Trecuse o singură dată pe la ei, când fusese invitat la cină și arăta foarte obosit; vitalitatea lui de altădată dispăruse complet. În jurul ochilor avea cearcăne, acei ochi zeflemitori, meditativi și răutăcioși îi întâlniseră pe ai ei cu o lipsă totată de interes și de emoție, ca și când ea ar fi aparținut trecutului și n-ar mai fi prezentat nici un interes.

Rănită profund, Janey se ascunsese sub masca ei rezervată în timp ce o privea pe Penny care se purta normal, ca și când el n-o sărutase niciodată și nu o făcuse nicidecum să plângă. Expresia lui Theo era plină de apreciere și de un anumit respect, așadar Penny avusese dreptate. El știa foarte bine ce face și ea îi câștigase respectul pentru că acceptase regulile fără să se plângă. Norocoasa Penny!

Rupând leneșă o hârtie din agenda de pe noptieră, începu să facă lista.

Căldura se mai domoli ziua următoare și se făcuse mult mai răcoare decât fusese până acum, așa că Paul anunță după ce citi temperatura pe termometru:

— Se va întâmpla ceva. Uitați, temperatura a scăzut foarte mult în douăzeci și patru de ore. Mă întreb dacă nu cumva vom avea parte de vreo furtună tropicală.

— Dacă aduce și ploaie, va fi binevenită, spuse încet Joy. Totuși, e cald! Cred că asta a fost cea mai cumplită vară din câte am îndurat.

— Problema e că nu te-ai așteptat la atâtea săptămâni de căldură, zise Penny atotștiutoare. Hai să fim realiști. Nordul are o climă subtropicală, așa că verile ar trebui să fie frumoase și calde, dar până acum nici o vară n-a fost atât de uscată și fierbinte.

Ian îi privi pe deasupra ziarului.

— Aici scrie că acesta este un an foarte secetos. Trebuie să recunosc că n-aș putea îndura încă unul ca acesta. Urăsc gândul că ni s-ar putea termina proviziile de apă. Știți că puțul familiei Martin a secat? Jim Martin mi-a spus că ieri a fost nevoit să care apă pentru uzul familiei, dar când se va termina și rezervorul pentru livadă, nu știe ce-o să mai facă.

Janey se trezise și privea pe fereastră cu o curiozitate ciudată pe care n-o mai simțise până acum. Probabil că apropierea furtunii tropicale era de vină, însă ar fi dorit să iasă afară și să alerge prin aerul răcoros. Shai părea foarte neliniștită. Mieunând sonor, sări repede în poala lui Penny.

— Mă întreb dacă vrea să mănânce pește, mormăi Joy. Se poartă foarte ciudat în ultimul timp. Oh, Paul, dragul meu, nu puteai crește atât de mult încât să nu mai încapi în acești pantaloni scurți!

— Ei bine, am crescut. El zâmbi destul de satisfăcut. Nu am nici o vină, mamă.

— Vei atinge înălțimea de doi metri, îi spuse Joy. Sper că nu se va întâmpla prea curând.

— Am deja câteva crăpături în pantaloni. Unde te duci, Janey?

— Mă duc în port să văd dacă prind ceva pește pentru Shai.

— Bine. Vin și eu cu tine. El își arată repede superioritatea câpătată prin faptul că acum crescuse, printr-o grimasă și un comentariu. Iahtul albastru este unul dintre vasele cele mai urâte pe care le-am văzut vreodată și a ancorat tocmai lângă Toroa.

Penny râse, mama lor arăta scandalizată și Ian se prefăcea că nu auzise nimic, cu toate că Janey era foarte sigură că îl văzuse mușcându-și buzele. El schimbă subiectul.

— Joy, ai pus crinul tău roșu lângă trandafirul galben. Trebuie să muți una dintre ele. Culorile intră prea mult în contrast.

Janey și Paul păstrară tăcerea în timp ce se îndreptau spre debarcader. Din cauză că întârziaseră la micul dejun era destul de târziu pentru o plimbare și o partidă de pescuit. Începuse carnavalul, așa cum numeau localnicii mulțimea de turiști care dădeau năvală în oraș. Se auzeau râsete, țipete de copii, iar bărbații și femeile bronzate făceau cumpărături și astfel își dez-morțeau picioarele după drumul pe care-l parcurseseră pe ocean. Portul era plin de ambarcațiuni foarte diferite ca mărime și opulență, cu toate că în acest an lumea prefera ambarcațiunile vechi, care aveau o mai mare stabilitate.

Toroa părea a fi o lebădă într-un stol de rațe sau, cel puțin, aceasta era impresia lui Janey. Nu numai a ei...

— Arată fenomenal, comentă Paul. Celelalte ambarcațiuni par a oferi numai plăcere în timp ce acest iaht îți dă impresia de seriozitate.

— Poate din cauză că a fost transformat într-o casă.

— Oh, cred că e mai mult decât atât. A fost construit pentru a străbate mările albastre, se vede asta în liniile lui. Ah!

El ridică din apă un șprot argintiu pe care îl aruncă în coșul galben de plastic, după care aruncă din nou undița în apă.

Pescuiră mult timp în liniște; din cauza gălăgiei pe care o făceau turiștii și a ambarcațiunilor care se plimbau încoace și încolo, peștii erau speriați și nu prea aveau de gând să muște, însă reușiră să prindă destui.

Janey se așezase în așa fel încât să nu poată vedea Toroa decât dacă întorcea capul.

Vocea lui Theo, care se auzi în spatele ei, o sperie și nervii ei se încordară. Avea impresia că el îi urmărise până acum.

— Bună, Theo. Paul era mai mult decât încântat să-l vadă, zâmbindu-i cu tot entuziasmul lui tineresc. Ai venit prea târziu ca să vezi monstrul. Janey a prins un șprot foarte mare, dar s-a bucurat atât de mult încât l-a scăpat.

— Așa se întâmplă întotdeauna. Privirea lui Theo era pătrunzătoare și o cerceta cu atenție, iar în momentul în care ea simți că n-o mai poate suporta, el îi zâmbi și-i întinse mâna.

— Vino să-ți petreci ziua împreună cu mine.

Era o nebunie, desigur, nebunie totală și iremediabilă să-i întindă mână și să încuviințeze, dar tocmai asta a făcut.

— Îți duc eu undița acasă, se oferi Paul. Mi-ar plăcea să merg cu voi, dar în această după-amiază mă duc să fac surfing. Îi voi spune eu mamei unde ești, Janey.

— Mulțumesc, șopti Janey, dorindu-și să fie îmbrăcată cu pantaloni scurți verzi ca aceia ai fetei care îl privea cu insistență pe

Theo, în loc de a fi îmbrăcată în șortul ei de blugi decolorat și într-o cămașă cu mânecile suflecate, al cărei nasture de sus lipsea, și încălțată cu teniși uzați.

Însă Theo nici măcar n-o privi pe fata cu pantaloni verzi. El o conduse pe Janey pe scara iahtului și o lăasă să se simtă confortabil în răcoarea brizei care adia acolo, în timp ce pornea motorul și se avânta cu Toroa pe valuri, cu îndemânarea lui caracteristică.

— Vino înăuntru, o invită el după ce ieșiră din port. Poți pregăti prânzul.

Era prima dată când cobora în cabină și expresia ei era uimită, pentru că găsisese mai mult lux decât se așteptase.

— Ți place?

Ea încuviință.

— E minunată, Theo. Nu e de mirare că nu ai nevoie de o casă.

El făcu o pauză, ca și când ar fi vrut să spună ceva, și după aceea se hotărî să schimbe subiectul.

— Aici este bucătăria. Uită-te în frigider și scoate de acolo tot ce-ți trebuie.

Frigiderul funcționa pe bază de curent electric, ceea ce însemna că iahtul avea un generator. Uimită de reținerea din vocea lui, Janey scoase untul și brânza, găsi câteva roșii și fructe într-un sertar și le împachetă repede într-o folie izolatoare. Theo luă trei cutii de bere, îi zâmbi și apoi scoase încă două de limonadă, spunând:

— Mai poți găsi castraveți, șuncă, niște friptură rece și portocale.

— Să fac puțină cafea pentru termos?

— Pune apă fiartă și cafea instant; nu bei cafea cu lapte, nu-i așa?

— Nu.

— Nici eu.

Când ea termină pregătirile, el despacketă tot ce se afla în folie și o privi întrebător.

— Nu ai fi femeie dacă nu ai vrea să arunci o privire în jur.

— Curiozitatea este caracteristică numai femeilor?

El râse satisfăcut, după care înșiră alimentele pe masă.

— Bine, îți garantez că și bărbații o împărtășesc destul de des. Vino!

Cabina principală avea covor pe jos, lambriuri de lemn, și hublourile erau acoperite cu draperii, dar se părea că Theo trăgea foarte rar minusculele draperii care protejau cabina de lumina puternică a soarelui. Sub unul dintre hublouri se afla o masă pe care erau mașina de scris și o cutie. Janey privi cutia și își dădu seama că manuscrisul fusese deja bătut la mașină.

— Da, l-am terminat, spuse Theo răspunzând întrebării ei nerostite. Am scris ultimul capitol mai devreme.

— Trebuie să fie o ușurare.

— Este. Dar m-a golit complet de putere. Înaintează.

În față se afla o baie mică, un dulap de plastic pentru hainele ude și unul de lemn pentru cele uscate, și, mai departe, chiar lângă proră, erau două cușete și un dulăpior încuiat. Existau și multe locuri de depozitare a proviziilor, în cazul unui drum lung.

— Unde dormi? întrebă ea.

El oftă ușor.

— În cabina principală. Canapeaua este extensibilă.

Apropierea lui o făcea să tremure. Janey clipi și se întoarse cu spatele, dar el se mișcă și ea încercă să se controleze.

— Ai văzut destul? o tachină el.

— Da.

Vocea ei era mai mult o șoaptă, dar el făcu un pas înapoi și intră puțin în baie pentru a-i face loc să treacă și Janey se avântă repede pe lângă el, urcând în viteză treptele. Făcuse o prostie când acceptase să petreacă ziua împreună cu el și asta o durea. Închizând ochii pentru o clipă, încercă să lupte împotriva panicii care o cuprindea și să se liniștească. Din fericire, el părea destul de preocupat; Janey simți cum Toroa trepidează ușor în timp ce el făcea diferite manevre și până când reapăru cu coșul plin de mâncare ea reuși să se calmeze și arăta foarte senină. Sau, cel puțin, era atât de calmă pe cât reușise vreodată să fie atunci când se afla în preajma lui Theo.

În curând va ajunge la Auckland și Theo va aparține trecutului, iar tot ce va avea de la el va fi amintirea sărutărilor lui și a zilei de azi. Se hotărâse să facă această zi perfectă pentru a avea o amintire pe care s-o alăture tezaurului ei când vara se va sfârși.

Merseră ușor în josul apei, spunându-și puține lucruri, majoritatea fiind banalități. Îngrijorarea pusese stăpânire pe ea și sângele i se înfierbântă în momentul când realizează că Theo o ducea spre micul golf unde petrecuseră acea după-amiază minunată, pe nisipul aproape roz care forma o semilună, unde arborii luxurianți creaseră un covor de petale vișinii și unde dealurile împădurite îi feriseră de privirile indiscrete. Aici îi povestise despre fantezia ei de a găsi casa potrivită pentru un anumit loc pe care-l îndrăgea de la prima vedere și el o încântase povestindu-i unele dintre aventurile lui, exact așa cum îi povestea și Othello Desdemonei despre victoriile pe care le dobândea în războaiele lui.

Aici își dăduse seama pentru prima dată că Theo avea o mare influență asupra ei și o impresiona până în adâncul inimii.

Fusese o după-amiază în care timpul se oprise; se părea că Theo dorea să retrăiască acel deliciu la fel de mult ca și ea, deoarece când ea zâmbi ușor, simțind o plăcere imensă, el îi atinse obrazul fără să spună nimic și-i aruncă o privire plină de blândețe.

Înainte de Crăciun, cicadele nu erau prezente aici, însă acum făceau mult zgomot și zburau foarte jos printre copaci, aproape deranjând-o pe Janey, până când urechile ei se obișnuiră cu țipetele lor stridente care formau zgomotul de fond.

— E foarte frumos, spuse ea în timp ce acostau. Dacă aș fi fost în locul familie Matthew și aș fi proprietara acestui loc, aș veni aici în fiecare zi. E un loc încântător.

Pentru ca ziua să pară extraordinară, un tui, acea minunată pasăre viu colorată care trăiește numai în Noua Zeelandă și care se hrănește cu miere, începu să cânte înălțându-și trilurile de pe dealul din spate, notele revărsându-se în aerul înmiresmat, și un porumbel de pădure începu să zboare printre copacii mari, iar aripile lui albe străluceau în lumina soarelui.

— E foarte departe de fermă, o asigură Theo în timp ce întindea o pătură pe iarbă. Și au un golf foarte frumos chiar în fața casei. Presupun că nu s-au deranjat niciodată să vină până aici.

— Probabil că așa e. Ea se așeză pe pătură, temătoare și timidă.

Însă era foarte încântată. În câteva minute își reveni complet și începu să râdă de glumele pe care le făcea el. Uitase că Theo o sărutase pe Penny și pe Phyl Talbot, uitase totul și era fermecată de prezența lui. Se ciondăniră în glumă, se plimbară până departe și descoperiră o peșteră întunecată în care mirosea a pinguini. Explorară locurile dintre ferigi și câmpia ce se întindea dincolo de plajă și își croiră drum pe deal pentru a vedea de

unde izvorăște râulețul care forma cascada, descoperind o mică vale în care mirosea a primăvară, înconjurată de arbori bătrâni.

Pe drumul de întoarcere, Theo o întreabă:

— Ți-ai terminat casa?

— Casa mea? Janey îl privi uimită, după care își reaminti discuția pe care o avuseseră cu mult timp în urmă și îl privi întâlnindu-i ochii amuzați și plini de veselie. Ah, acea casă! Nu, încă nu. Dar m-am hotărât în ceea ce privește sufrageria, care trebuie să înceapă aici. În acest fel poți avea o priveliște minunată asupra mării, fără a fi nevoit să privești arborii mari ale căror crengi se vor revărsa peste acoperișul ei.

— Ah, obiectă el cu gravitate, dar sunt aproape sigur că iarna afectează destul de serios acest loc. Privește cu atenție.

Ea își apără hotărârea cu entuziasm, iar o oră mai târziu îl văzu cum încă mai studiază plin de veselie locul pe care urma să se afle casa ei.

— Nu e absolut necesar să faci un studiu, spuse Janey pentru a-l provoca. Tata s-a descurcat foarte bine și fără asta. Un studiu prea aprofundat e demodat și creează ceva ostentativ.

— Aperi drepturile femeilor! i-o întoarse el aspru. Nu-ți place gândul că un bărbat dorește să fie sigur uneori. Haide, recunoaște!

Janey îi simți mâna pe umărul ei și se întoarse râzând pentru a-l face să se îndepărteze. Urmă un moment destul de tensionat care aproape că-i opri respirația, însă înainte de-a putea spune ceva, Theo făcu un pas înapoi și o privi indiferent, după care vorbi cu răceală:

— Așadar, insist asupra unui studiu, Janey, chiar dacă accepți sau nu acest lucru. Ți-e foame?

Șocată de faptul că își reamintise că sub masca acestei veselii entuziaste existau emoții puternice și primitive, nu reuși decât să încuviințeze. Însă Theo o făcu să-și recapete destul de repede echilibrul, probabil pentru că el nu părea niciodată impresionat de ceva.

După masă, ea se simți obosită. Theo se întinse pe spate, cu mâinile sub cap și ochii închiși pentru a se feri de razele soarelui. Probabil că adormise. Janey ațipi imediat.

Când se trezi era după-amiază și vremea începuse să se strice. Încă era foarte cald, însă din nord începuseră să se adune nori care se mișcau încet, dar aveau o direcție sigură, iar peste mare și pământ se împrăștia o lumină cenușie care nu prevestea nimic altceva decât furtună.

Janey rămase mult timp întinsă, rezistând impulsului de a se ridica în picioare. Dacă l-ar fi trezit pe Theo, acesta, având o fire practică, ar fi hotărât că trebuie să plece imediat și ea nu-și dorea acest lucru. Însă aerul rece îi înfiora spatele și sânii și, de aceea, se întoarse și se ridică.

— Arăți ca o fierbinte Frumoasă adormită, spuse el vesel. Stătea întins în aceeași poziție, dar ochii îi erau deschiși și o fixau cu o pasiune foarte intensă.

Era, desigur, un efect întârziat al somnului, care îi dădea tendința să halucineze, își zise Janey uimită. Cu voce tare, spuse:

— E imposibil! Crezi că va ploua, Theo?

— Probabil, pentru că altfel temperatura ar fi devenit insuportabilă. Va urma o furtună și tu știi foarte bine câtă forță au aceste fenomene după o căldură atât de mare. De ce nu te duci să înoți dacă te-ai încălzit? Avem timp. Norii nu se mișcă prea repede.

Ea oftă.

— Din păcate, nu am costumul de baie la mine.

Privirea lui era plină de ironie.

— Poți înota dezbrăcată, spuse el reținându-și un zâmbet.

— Nu, mulțumesc. Janey știa că tonul ei era îngrijorat și își întoarse capul pentru a evita privirea lui, simțindu-se stângace și naivă. Foarte mulți oameni înotau dezbrăcați și făceau nudism sub razele soarelui, și nu exista nici o îndoială că Theo considera acest lucru foarte normal, amintindu-și de frumusețile din insule care credeau că nu este deloc necesar să poarte costum de baie.

— Jane, spuse el întorcându-se pentru a-i strânge mâinile. Jane, ai încredere în mine?

Privirea ei nesigură fusese capturată de ochii lui. Un timp îl privi fix. Cicatricea de deasupra sprâncenei lui, era albă și parcă strălucea, iar buzele lui altădată aspre, îi zâmbeau cu blândețe.

— Da, șopti ea.

— Atunci știi că nu-ți voi face nici un rău.

— Da.

— Bine. El îi eliberă mâinile și se ridică, rămânând lângă pătura pe care se afla ea, înfricoșată și înfrigurată, dar simțind o exaltare care părea să crească în intensitate, pentru a pune stăpânire pe toată ființa ei.

— Eu am costum de baie, spuse el. Dacă vrei să-și scoți hainele sub crengile copacilor, îți promit că nu mă voi uita în acea direcție până când nu te vei afla în apă.

Prin urmare, ea își scoase hainele ascunsă de trunchiul mare al unui copac, le întinse cu grijă pe una dintre crengile acestuia și fugi repede spre apă. Cu toate că aceasta era caldă, dădea o senzație răcoroasă pielii ei și nu se compara cu aerul umed și înăbușitor. Theo înota la oarecare distanță de ea. La început

fusesse mulțumită de acest lucru, însă după mai puțin de zece minute fu îngrozită să descopere că era amărâtă din cauză că el o ignora și o trata cu indiferență. Era incredibil faptul că sperase că el va acționa altfel știind-o dezbrăcată. Și acest șoc nu făcu decât să-i sporească mânia, pe el și pe ea însăși.

Într-un târziu, ea strigă.

— Voi ieși!

— Așteaptă puțin, zise el și înotă repede până la ea.

Janey călca apa și aștepta, cu stomacul strâns de emoție. El zâmbi când ajunse lângă ea, cu acel zâmbet devastator care o impresionă, până când buzele lui le acoperiră pe ale ei și Janey închise ochii pentru a nu mai vedea dorința devastatoare și înfocată din privirea lui.

Fusesse un sărut blând și când se termină el o susținu cu brațele pentru a-i vedea fața și rosti printre buzele care abia dacă i se mișcară:

— Plec din Awakopu mâine dimineață, Jane. Așa că acesta e sărutul de rămas bun.

Dacă nu ar fi fost susținută de brațele lui, simți că s-ar fi scufundat în adâncuri și că n-ar mai fi revenit niciodată la suprafață. Îl privi fix, arătându-i tot ce simțea și el o luă din nou în brațe, ținând-o strâns, dar fără a arăta vreun pic de pasiune, în ciuda faptului că erau la fel de aproape ca doi amanți.

— Nu, Jane, spuse el aspru. Plângi, înjură, lovește-mă chiar... orice în afară de a mă privi cu această disperare mută.

— Îmi pare rău, reuși ea să spună în timp ce încerca să se elibereze din brațele lui care rămăseseră pe talie. Lasă-mă să plec, Theo.

Înainte de a face asta, el îi privi expresia inocentă și îndurerată, după care vorbi supărat:

— Dacă ai fi fost mai mare cu zece ani sau dacă eu aş fi avut cu zece ani mai puţină experienţă, ar fi putut merge, Jane, dar nu acum. Dragostea ta e altruistă, dar ai dat-o bărbatului nepotrivit.

— De unde să fi ştiut asta? întrebă ea îndurerată.

În zâmbetul lui nu era nici o urmă de veselie, ci numai o expresie îndurerată, de o intensitate înfricoşătoare.

— În curând vei şti. Habar nu ai ce fel de bărbat sunt, Jane. Am pierdut numărul femeilor cu care am făcut dragoste şi pe unele dintre ele le-am lăsat plângând. Leopardul nu-şi schimbă petele. Dacă... dacă sunt atât de nebun încât să accept ceea ce-mi oferi, dacă mă căsătoresc cu tine, crezi că după satisfacţia de a te iniţia în plăcerile dragostei şi atunci când pasiunea arzătoare se va stinge, îţi voi rămâne credincios?

— Nu ştiu, răspunse ea şocată de răceala avertizărilor lui. Nu ştiu, dar...

— Eu ştiu, crede-mă. E mai bine aşa; cel puţin nu voi fi nevoit să am muştrări de conştiinţă pentru o şcolăriţă. El o îndepărtă repede. Pleacă, îmbracă-te şi încălţă-te înainte de a-mi spune că sunt un prost şi de a alunga ultima urmă de cavalerism care mi-a mai rămas.

Janey încă se mai afla lângă el şi Theo îi spusese tăios:

— Pleacă, prostuţo!

Şi ea îl ascultă, pentru că expresia lui sălbatică începuse s-o îngrozească.

El lăsase un prosop lângă hainele ei şi ea începu să se şteargă, tremurând fără a se putea controla.

Reacţia ei era violentă şi nu-şi putea aranja hainele aşa cum trebuie, pe pielea încă umedă. Când ajunse înapoi pe plajă, Theo strângea pătura. Atunci când i se alătură timidă, el desfăcu o cutie de bere şi, întorcându-i spatele, o bău repede.

Respingerea lui fusese atât de brutală încât Janey simți o durere acută care o făcea să leșine, dar reuși să rămână în picioare înțepenindu-se bine în nisip.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse el ștergându-și buzele cu dosul palmei. Au început să se adune norii.

Aceștia acoperiseră și ultimul petic de cer albastru în timp ce iahtul acosta în port. Peste întregul peisajul domnea o lumină verzuie care conferea dealurilor împădurite și întregii vegetații o înfățișare și mai luxuriantă. Totul era nemișcat. Chiar și zgomoatoasele cicade erau acum liniștite, nemaiauzindu-se nici un bâzâit și nici vreun lătrat de câine.

În afară de Shai care-i întâmpină mieunând nerăbdătoare pe treptele cheiului și sărind în brațele lui Janey care se dezechilibra lipindu-se de umărul lui Theo. Apoi rămase liniștită în brațele lui Janey.

— La revedere, Jane, spuse el încet, cu o voce rece și lipsită de emoție în timp ce își ascundea expresia sub o mască de indiferență.

— La revedere, Theo. Drum bun. Ea îi zâmbi frumos, o fată înaltă și slabă, numai picioare și brațe, cu un păr ca valurile mării și niște ochi adânci cu străluciri aurii și ciudate.

El o salută cu mâna, dezlegă frânghia înfășurată pe un stâlp și trase cordonul motorului. Acesta se trezi la viață.

Janey îi întoarse spatele și începu să urce dealul cu pisica în brațe.

O dată ajunsă acasă, se opri în fața ușii de la bucatărie, din spatele căreia se auzea foarte clar vocea lui Penny.

— Sigur că nu ai de ce să-ți faci griji, mamă. Uite... Theo e un om în toată firea și cu multă experiență. Ce naiba crezi că are Janey pentru a-l putea atrage?

Veni o replică mormăită și Penny râse cu poftă, foarte sigură pe sine.

— Mamă dragă, nu toți bărbații cad pradă unei pasiuni devoratoare pentru orice virgină care apare în fața lor. Theo cu siguranță nu. O place pe Janey, atâta tot. Aparent te atrage... uită-te la Sam. El îi este mai mult decât devotat, dar pot pune pariu cu tine că nici măcar nu s-au sărutat cu pasiune.

Și, după câteva clipe:

— Mamă, o iubesc pe Janey și aș fi ultima ființă care ar lăsa-o să se piardă în brațele cuiva, dar ea încă mai e un copil. Theo este un bărbat cu multă experiență. Îi place ca femeile care au relații cu el să fie frumoase și sofisticate. Uită-te la Phyl Talbot. Cu riscul de a părea prea lăudăroasă, uită-te la mine! Phyl e îndrăgostită până peste cap de el și eu am fost nevoită să-mi înfrâng toate sentimentele pentru a nu ajunge în aceeași situație. Theo e cinic; pentru el, relațiile între sexe au un principiu de bază: dorința de a face dragoste și în rest nimic. El nu crede în iubire sau în fidelitate, ori în încrederea reciprocă, dar nu este parșiv și joacă foarte corect. Ce crezi că l-ar atrage la Janey? Mă îndoiesc de faptul că virginitatea este un motiv de atracție pentru un bărbat ca el. Probabil că preferă ca partenera lui să aibă experiență! Janey e o drăguță, dar nu are o mare putere de atracție și nu e sofisticată. Aș putea spune că Theo o place pentru că e clar că nu s-a îndrăgostit de el! Cred că a fost o surpriză pentru el.

Se auzi încă un murmur și apoi replica lui Penny:

— Dacă s-a îndrăgostit de el cred că a tratat-o cu cea mai mare blândețe. El o place, mamă. Și ea, de asemenea. E foarte simplu.

Janey își privi degetele încleștate. Descoperirea faptului că sora ei nu era întotdeauna corectă o făcu să se simtă prost și să

se îndepărteze de ea într-un fel. Probabil că Penny își exprima o dorință ascunsă în momentul în care spunea că Janey nu are nimic ieșit din comun pentru a-l atrage pe Theo; probabil, se gândi visătoare Janey, că inima surorii sale fusese serios rănită. Având încă senzația sărutului lui și încă mai auzindu-i vocea, ea realizează că, oricare ar fi fost motivul, sora ei se înșelase de această dată. Theo găsisese ceva foarte atrăgător la ea, dar se disprețuia pentru că simțea asta.

Când se trezi în dimineața următoare, Toroa nu se mai afla în port; putea vedea foarte bine prin cortina ploii care se lăsase între casă și port, însă acea dimineață goală o făcea să-și simtă inima cuprinsă de un val de durere.

* * *

Urmă cea mai agonizantă săptămână din viața lui Janey, ore întregi de suferință atât de grea încât părea s-o cuprindă definitiv și iremediabil, astfel că se strădui să-și compună o mască dintr-un zâmbet plăcut în spatele căruia nu avea voie să pătrundă nimeni.

Părea să meargă. De câteva ori o surprinse pe mama ei privind-o îngrijorată, ca și când ar fi așteptat un semn, dar nepri-mind nici unul, Joy nu făcu nici un efort pentru a intra sub masca rezervată a fetei sale.

Desigur, se vorbise despre Theo. Toți erau mirați de plecarea lui bruscă, dar sosi o scrisoare prin care el le explica totul. Spunea că oricum intenționa să plece, dar nu atât de curând. Se întâmplase ceva care i-a grăbit plecarea fără a-i da timpul necesar pentru a-și lua rămas-bun. Se îndreptase foarte repede spre

Auckland, înfruntând furtuna, dar ajunsese acolo la timp. Le mulțumea tuturor pentru bunătate. Și rămânea al lor, cu afecțiune, Theo Carrington.

Dacă vreunul dintre ei crezuse că telefonul urgent pe care-l primise fusese doar un pretext, acest lucru rămase nerostit. Furtuna adusese ploaia care nu se mai termina și în următoarele două sau trei zile toți fuseseră preocupați de creșterea nivelului apelor, așa că Janey nu mai fusese supusă chinului de a asculta supozițiile făcute pe seama plecării lui sau asupra a ceea ce se ascundea în spatele acelei scuze.

Iarba verde crescuse foarte frumos, grădina era înmprospătată cu tot felul de boboci care se dezvoltaseră ușor sub picăturile de ploaie, în timp ce plantele crescuseră destul de mult și vremea se transforma în cea de dinainte, cu zile fierbinți, dar cu nopți destul de răcoroase. Vara nu se terminase, dar soarele nu mai avea aceeași putere.

Janey îi surprinsese pe toți, chiar și pe ea însăși, când anunță că de acum încolo dorește să i se spună Jane. Janey, le explicase ea, era un nume prea copilăresc.

— Și Jane nu? întrebă Penny, privind-o curioasă. Nu mai ești un copil, nu-i așa? Ai crescut, Janey... Jane. Foarte bine, îți voi spune Jane de acum înainte.

— Desigur, toți vom face asta, admise Joy, atentă să nu privească prea fix pe vreunul dintre ei, în special pe fiica ei mai mică, a cărei transformare fusese atât de rapidă. Ar fi mare păcat să-ți folosim numele din copilărie acum, când ai crescut. Am avut întotdeauna sentimentul că atunci când te oprești din creștere începi să te maturizezi.

— Se pare că toată familia mea a crescut, glumi Ian. Tânărul Paul este aproape la fel de înalt ca mine. Janey... Jane pleacă,

Penny a plecat de mult. Nu va mai trece mult timp până când vom ajunge o pereche de bătrânei care nu au altceva de făcut decât să vorbească uneori cu câinele, Joy.

Toți râseră, dar Jane observă că tatăl ei are de gând ca de acum încolo să înceapă s-o trateze cu respectul plictisitor pe care i-l acorda lui Penny; un alt semn al maturității, presupuse ea.

Pregătirile pentru petrecere și pentru ea însăși ocupară cele câteva zile rămase până la plecarea ei și îi oferiră lui Janey o preocupare și un alt motiv de meditație. Uneori se gândea că nefericirea ei este atât de mare încât nu o putea duce, dar fusese surprinsă să descopere că are mai mult curaj decât credea. Găsise tăria de a merge mai departe. Și chiar dacă ochii ei aveau umbre întunecate care acopereau strălucirile auri, nimeni nu părea să fi observat asta.

A fost o petrecere reușită. Toți prietenii ei s-au distrat de minune, ca și familia ei, iar când Sam deveni prea drăgăstos, Janey găsi puterea să-l domolească folosind o tactică surprinzătoare pentru amândoi.

Însă când ajunse în pat seara târziu, nu reuși să adoarmă, gândindu-se la un lucru pe care i-l destăinuise Karen, desigur, cu strictă confidențialitate.

Stăteau pe banca mare construită în jurul trunchiului unui copac și priveau invitații care înotau în piscină la luminile felinarelor în stil hawaian. Era genul de scenă pe care fotografi obișnuiau s-o immortalizeze pentru a înfățișa viața oamenilor bogați, își spuse mirată Janey, cu toate că acesta era un lucru obișnuit în Noua Zeelandă, unde piscinele private erau extrem de folosite, chiar și pentru sistemul de irigații sau pentru stingerea incendiilor, deoarece unele case se aflau foarte departe de sediul pompierilor.

— E o petrecere superbă, spuse Karen extaziată. Îmi va fi foarte dor de tine, Jay. Hei, ai auzit de Phyl Talbot?

— Nu, răspunse îngrijorată Janey, nu foarte sigură că ar fi dorit să afle. Știa că Theo se întâlnise de multe ori cu ea înainte de a pleca și nu dorea să știe nimic despre strălucitoarea Phyl care se dovedise a fi mult mai atrăgătoare decât ambele surori Bowden.

— Ei bine, continuă Karen, știi cât de încrezută e domnișoara Talbot, numai aere și grații din cauză că familia ei e bogată, cu toate că mama mi-a spus că nu e nimic de capul lor. Familia Sutherland are pământuri întinse pe coastă până la Whangatopu, mulți bani și o situație foarte bună, dar nu dau dovadă de snobism. Mama știe că domnișoara Sutherland a mai născut încă un copil, o fetiță.

Janey oftă. Karen avea un singur defect, acela că-i făcea o deosebită plăcere să bârfească, ajungând uneori foarte departe de subiect. Ce naiba avea de-a face familia Sutherland care era cunoscută de toți pentru că avea pământuri întinse, moștenite de la strămoși, cu Phyl Talbot, ea nu-și putea da seama.

— Bine, bine, să ne întoarcem la subiect, chicoti Karen. Ei bine, se pare că domnișoara Kirk a făcut o vizită familiei Talbot și a luat cafeaua cu Phyl căreia i-a venit rău după aceea. Când mama ei a întrebat-o ce s-a întâmplat, aceasta i-a răspuns: „Sunt însărcinată“.

E ciudat felul în care inima îți este caldă și apoi rece, chiar dacă știi foarte bine că acest lucru nu s-ar putea întâmpla decât dacă ai muri. Pentru o clipă, Janey avusese impresia că totul dispăruse și se îndepărtase atât de mult încât luptă din răspuțeri să-și recapete controlul. Dacă s-ar fi dat de gol în fața lui Karen,

tot districtul ar fi aflat povestea ei în mai puțin de o săptămână și Dumnezeu știe la ce concluzii ar fi ajuns persoanele mai mult sau mai puțin respectabile.

— Un mod foarte frumos de a-ți anunța mama, comentă ea. În fața celei mai mari bârfitoare din Awakopu.

Aparent reușise să dea vocii sale o notă suficientă de dezgust deoarece Karen ridică sprâncenele și încuviință.

— Da. Se pare că doamna Talbot a început s-o certe, Phyl s-a enervat și i-a spus: „Oh, mamă, taci din gură. Nu e mare lucru. Înseamnă doar că nunta va avea loc mai repede“. Ce crezi despre asta?

— Sper... sper că pentru binele copilului, tatăl este de acord cu această idee.

Karen încuviință cu o expresie serioasă, însă destul de șocată.

— Trebuie să fie vorba despre Theo Carrington, desigur. Îl cunoști doar, Janey. Crezi că se va căsători cu ea? Nu pare genul de bărbat care să creeze necazuri unei femei și apoi s-o lase baltă, dar nici genul care să se lase prins în capcana căsătoriei printr-un truc atât de vechi. Crezi că de aceea a plecat atât de repede?

Furia pusese stăpânire pe Janey, care nu putea să-și exprime sentimentele și nu îndrăznea să comenteze. Își privi mâinile care îi căzuseră în poală, gândindu-se că unghiile oricărei femei puteau zgâria în momentul în care provocarea era prea mare.

— Ei bine, nu poți ști exact că e vorba de Theo, comentă ea încercând să pară calmă și să nu trădeze nimic prin vocea ei. Vreau să spun că sunt de acord cu aceste suspiciuni, dar Phyl nu a spus asta, iar eu îți pot destăinui ceva. Theo este genul de bărbat care nu va ezita niciodată să distrugă pe cel care va

împrăștiat un zvon neadevărat la adresa lui, indiferent care au fost motivele care l-au determinat pe acel individ să facă asta.

— Crezi? Karen părea speriată de cuvintele ei, așa cum dorise Janey să fie. Continuă cu o voce pierdută. De fapt, cred că ai dreptate. Nu mi-l pot imagina privind necazurile altuia și distrându-se pe seama lor. Mi s-a părut un om destul de serios, cu o reputație considerabilă ca autor de romane, nu-i așa? Îmi voi aduce mereu aminte de asta.

Așa că Janey își atinsese scopul și oprise această sursă a bârfelor, dar acum, în timp ce stătea întinsă în patul ei îngust și privea tavanul întunecat, putea simți durerea care o făcea să aibă grețuri.

Și, dintr-o dată, cunoscându-l destul de bine, își spuse că Theo nu era capabil să se poarte așa. De ce continuase el să se întâlnească mereu cu Phyl, Janey nu știa, însă își dădea seama că el nu era cel care o trădase. Și el se dovedise un foarte experimentat judecător al caracterului femeilor, pentru a nu recunoaște că sub masca sofisticată și sociabilă a lui Phyl exista numai o fetiță nervoasă care tânjea după afecțiunea părinților ei, pe care n-o avusese niciodată. El n-ar fi sedus-o și nu s-ar fi lăsat sedus de ea, așa că bietul copil al lui Phyl aparținea altcuiva, probabil unei persoane la care s-a întors în momentul în care a realizat că Theo nu are de gând să se căsătorească.

Era ciudat faptul că putea fi atât de încrezătoare, dar credea că a ajuns să-l cunoască puțin, suficient pentru a fi convinsă că el are destulă integritate pentru a nu se folosi de Phyl ca de o jucărie pe care o arunci după aceea la gunoi.

Capitolul 7

În cele din urmă, Janey plecă la Auckland și descoperi după un timp că viața putea fi așa cum fusese mai înainte. Întotdeauna se emoționa când vedea un bărbat înalt și blond, dar, după un timp realizează că suferă din cauza unei obsesii, așa cum ar fi denumit-o psihiatrul. Credea că singurul bărbat pe care-l iubise vreodată fusese Theo Carrington, care se părea că dispăruse de pe fața pământului și care, în afară de o scurtă vizită la Awakopu pentru a-și lua cățelul lui dintre cei salvați din noroiul de lângă port, nu mai dăduse vreun semn de viață.

„Arăta foarte obosit, îi scrisese mama ei, dar în rest, era același dintotdeauna și a ales puiul negru, cel care îți plăcea ție cel mai mult, luându-l cu el. L-a botezat Simba. L-am întrebat ce are de gând să facă în continuare și mi-a spus că e foarte atras de Australia, așa că presupun că va scrie o carte despre asta“.

Janey își adusese cu ea toate romanele lui, însă după ce începu să le citească, le puse deoparte și nu le mai privi nicio-

dată. O durea prea mult faptul că personalitatea lui era perfect imprimată în fiecare pagină și povestirile erau o combinație complexă de inteligență și sălbăticie. Era mai bine să încerce să-l uite.

Era plăcut să înveți la un colegiu, dar munceai din greu. Janey rămase surprinsă să descopere că îi plăceau toate subiectele abordate și era mândră că absolvise cu cele mai mari note din clasă. În același timp, mătușa Chaterine decise că poziția pe care o ocupa în organizația ei necesita o secretară. Ceea ce implica faptul că aceasta trebuia să călătorească împreună cu ea, în interesul copiilor refugiați și cum ea și cu Janey se plăceau reciproc și se respectau, era foarte normal ca acest post să-i revină celei din urmă, care acceptă încântată și entuziasată.

Era genul de post care cerea mai mult decât abilitatea de-a utiliza dictafonul și de a bate corect la mașina de scris. Pe parcursul a doi ani cutreieră lumea în lung și-n lat, mutându-se mereu din moteluri, căsuțe și hoteluri superluxe, lucru ce o cam speriasse pe Janey la început, până se obișnuie cu această viață. Avusese de-a face cu cei bolnavi de holeră și aflase că pe continent, în țările musulmane, femeile erau considerate numai ca ființe folosite pentru plăcerile bărbaților și erau bune numai pentru a da naștere copiilor și erau învățate numai cum trebuie să abordeze aceste lucruri, cum să le facă față.

În acest timp renunțase la Janey și se gândea la ea ca fiind Jane Bowden. Când ajunsese la Londra, întâlnise un bărbat care îi spusese că o iubește și că vrea să-i ceară mâna. Deoarece încă mai purta în minte imaginea unui alt bărbat, își permise să-și ia o vacanță și să se întoarcă la Awakopu, sperând că în acest fel îl va putea înlătura pentru totdeauna din mintea ei pe Theo Carrington.

Nu era prima vizită pe care o făcea aici de când plecase de acasă, dar era pentru prima dată când va rămâne acolo mai mult de câteva zile; fusese uimită de toate schimbările petrecute acasă și întristată din cauza lor.

— Nu mă așteptam ca acest loc să rămână neschimbat atâta timp, le explică ea părinților ei în timp ce se arunca în hamacul comod. Pur și simplu am crezut că schimbările nu vor fi atât de majore. Vreau să spun... sunt sigură că nu mi-ați spus că drumul de pe coastă a fost vândut!

Joy râse ușor.

— Ți-am spus, Jane, acesta e adevărul.

— Ei bine, dar n-ai zis nimic despre felul în care a fost divizat dealul Kowkai, nu-i așa? Nu mă așteptam.

— Dragă, ți-am spus asta când ți-am scris despre plecarea lui Karen și a lui Mark.

Jane le zâmbi mulțumită părinților ei.

— Prin urmare mi-ați spus, se minună ea. Nu-mi pot aduce aminte. Oh, ce bine e să fii din nou acasă! Vremea e perfectă, nu-i așa? Știți, nimic nu se aseamănă cu toamna de aici. Zilele sunt superbe, cu toate că e cam răcoare; nopțile sunt destul de reci pentru a putea dormi bine, și stelele... stelele sunt mai mari decât oriunde în această lume. Și florile încearcă din răspuțeri să te încredințeze că încă mai este vară. Oh, e atât de bine să fii din nou acasă!

— Ne bucurăm că te-ai întors, spuse fericit tatăl ei. Trebuie să-ți spun că abia dacă te-am recunoscut. Mătușa Catherine ți-a dat posibilitatea de a te maturiza complet.

Jane zâmbi și își trecu degetele prin părul roșcat care era aranjat foarte frumos, desfăcându-l din coc.

— Uite, acum arăt ca Janey cea de altădată? îl tachină ea. Sunt necizelată și neglijentă?

— Nu se poate spune asta, draga mea, dar îți spun că mă bucur pentru că ai învățat să ai o ținută dreaptă și că ai început să ai un excelent gust pentru îmbrăcăminte. Joy îi vorbise destul de aspru, probabil pentru a-și ascunde emoția, dar adăugă imediat. Trebuie să sărbătorim întoarcerea ta împreună cu toți prietenii tăi... cel puțin, cu cei care au mai rămas aici. Știu că Mark și Karen ar fi vrut ca tu să vii la nunta lor. E păcat că n-ai reușit să ajungi; Karen arăta minunat, o adevărat mireasă primăvărată. Cred că ai fi putut face asta măcar pentru Penny. Ai văzut-o când ai trecut prin Auckland?

— Da, căsătoria îi priește. E mai drăguță ca niciodată, nu-i așa? Julian al ei este total fermecat de ea și nu știe ce să-i mai facă.

— E foarte bine că sunt amândoi avocați, sau că vor fi în momentul în care Penny își va lua diploma.

Joy își turnă încă o ceașcă de ceai, aruncându-i apoi pe furis lui Harod o jumătate de corn. Paul nu era de acord cu faptul că acest cățel era hrănit în timpul mesei, dar Joy nu se putea dezobișnui, cu toate că întotdeauna privea vinovată în jur pentru a se asigura că n-o văzuse nimeni.

— Spune-mi mai multe despre bârfele care circulă prin oraș, o invită Jane care întindea mâna pentru a lua o piersică foarte coaptă de pe masă.

— Nu s-a întâmplat nimic în ultimul timp, murmură Joy. Phyl și soțul ei s-au instalat în casa familiei Talbot; tatăl ei a avut un accident vascular, bietul om, dar acum se simte mai bine.

— Cum merge căsnicia lui Phyl? întrebă Janey pe un ton prefăcut dezinteresat, conferind întrebării destulă indiferență și

dând impresia că nu așteaptă un răspuns. Phyl Talbot se măritase la o lună după plecarea lui Jane din Awapoku, cu unul dintre băieții de aici, în ciuda opoziției mamei sale.

— Destul de bine, acum. Desigur, s-a bârfit mult și urât în legătură cu copilul ei, dar e suficient să-l privești pentru a-ți da seama că nimic nu era adevărat. Copilul seamănă leit cu Dick și Phyl îi adoră pe amândoi. A devenit o mamă foarte bună și o soție la locul ei, iar eu cred că este fericită pentru prima dată în viața ei.

— Și doamna Talbot?

Joy râse, bine dispusă.

— A refuzat să-i vorbească fiicei sale până când s-a născut copilul, dar nepotul a avut puterea de a o face să treacă peste încăpățânarea ei. Acum îi îndrăgește pe toți și are de gând să-l facă pe Dick să devină un om de societate pentru ca astfel să se potrivească situației pe care o are Phyl. Ciudat și amuzant este faptul că nici Phyl și nici Dick nu-și doresc o astfel de viață.

— Ce poveste cu sfârșit fericit! spuse Jane încântată, mișcându-și picioarele pentru a se legăna cu hamacul. Era înaltă, frumoasă și gingașă în rochia ei albastră de vară, asortată cu sandale aurii care o făceau să pară extrem de elegantă, chiar fermecătoare.

Hainele ei erau foarte moderne, își spuse Joy în timp ce își privea plină de mulțumire fiica. Cumpărate din străinătate și foarte potrivite cu relațiile sociale pe care le avea acum.

Jane văzu expresia de pe fața mamei sale și fu plăcut impresionată. Cât de ciudat era faptul că, după atâția ani, reușise să trezească admirația mamei sale, însă cât de satisfăcută era! Dacă

cei doi ani pe care-i petrecuse în exil n-o ajutaseră la nimic altceva, măcar o ajutaseră să treacă peste gândul că nu-l va mai întâlni niciodată pe Theo, și rezultatele se vedeau în felul în care arăta acum. Cu ajutorul lui Catherine reușise să-și rafineze gusturile, învățase să aprecieze hainele moderne care o ajutau, prin croiala lor, să nu mai pară atât de înaltă și ciolănoasă.

Ei bine, reușise să facă asta. Mișcările ei erau grațioase acum, figura ei era mult mai distinsă în comparație ale altor femei, și coafura pe care și-o alesese era foarte șic și ușor de realizat. A trebuit să țină regim pentru a-și menține greutatea, dar reușise impunându-și disciplină.

Și recompensa ei? În acea seară, după cină, ieși încet pe terasă și privi constelația Orion de pe cerul de deasupra ei, apoi toate celelalte constelații care însemnau acasă pentru ea. Recompensa ei fusese câștigarea unei mari încrederi în sine ca femeie și, probabil, dragostea unui bărbat bun. La Londra, Stuart o aștepta, deoarece ea îi spusese că va răspunde curând propunerii lui, însă nu se putea mărita cu el știind că tot ceea ce făcuse până acum și ceea ce devenise în acest timp fusese pentru Theo Carrington.

Dacă ar fi vrut s-o facă și-ar fi putut reaminti foarte bine fața lui, atât de vie în memoria ei încât avea impresia că nu trebuia decât să se întoarcă pentru a vedea că el se află lângă ea. Venise acasă pentru a-l uita, dar se afla aici de trei zile și în loc ca imaginea lui să dispară pentru totdeauna, se părea că devenise și mai puternică, mai vie în mintea și în inima ei.

Începu să se întrebe pentru a nu știu câta oară dacă era condamnată să-și petreacă tot restul vieții iubindu-l pe singurul bărbat pe care nu putea să-l aibă. Și dacă era așa, dacă în inima

ei nu va mai exista altcineva în afară de Theo, oare se putea mărita cu Stuart pentru a-și petrece toată viața împreună cu el?

Privind stelele reci care parcă erau absorbite de Calea Lactee, și cerul albastru-închis de deasupra ei, luă o hotărâre. Măine va lua barca lor cu motor și va porni singură până la micul golf unde își construise casa visurilor ei și Theo îi spusese că dacă n-ar fi iubit atâtea femei ar fi putut s-o iubească pe ea, iar acolo va lua o hotărâre definitivă.

Viața împreună cu Chaterine o învățase că trebuie să doarmă oricând are ocazia, așa că nu mai irosi nici o secundă pentru a rămâne trează, după ce luă această hotărâre, dar era prea emoționată că va parcurge acel drum în dimineața următoare. Probabil că va găsi arborii tăiați, locul ar fi putut să arate cu totul altfel... poate era îngrădit... S-ar fi putut întâmpla orice cu acel golfuleț pe parcursul a doi ani.

Așa că simți o fericire deplină când trecu și de ultima curbă a râului și pătrunse printre boschetele care marcau intrarea în golf, și văzu că locul rămăsese neschimbat. Abia după ce ajunsese în mijlocul golfului realizează, șocată și dezamăgită, că cineva construise acolo o casă, o casă mare, chiar sub imenșii copaci luxurianți.

Ochii i se umplură de lacrimi. Cu un gest enervat, trase brusc cârma pentru a se întoarce pe unde a venit, dar se răzgândi, opri motorul și înaintă încet, dusă de curent, în timp ce scotea binoclul din cutie și îl ducea la ochi.

Casa era lungă și joasă, construită din lemn neted, cu mari porțiuni de sticlă prin care puteai vedea nisipul roz al plajei și împrejurimile. Din spatele ei se forma un drum care mergea printre copaci și dispărea în spatele dealului, iar într-una din

părțile laterale ale golfului era un debarcader, nu foarte mare, dar potrivit pentru acostarea unui iaht. O șalupă mică se afla lângă trunchiul unui copac, un năvod era întins la uscat pe crengile joase; două vâsle stăteau sprijinite de un ciot noduros. Pe fațada casei se aflau două uși mari de sticlă, deschise spre terasa de piatră care se afunda în nisip și pe care crescuseră deja plante verzi astupând dalele mari, dându-le un aspect plăcut.

Jane puse binoclul jos, luă o vâslă și împinse barca cu motor până la mal unde o înțepeni bine în nisip.

Era o casă nouă, terminată destul de recent, pentru că plantele dintre lespezile de piatră erau încă mici, cu toate că unele dintre ele înfloriseră în boboci mici roz, liliachii și purpurii care se îmbinau cu verdele aprins ale frunzulițelor lor ce păreau argintii în razele soarelui. Miroși aerul puternic înmiresmat de mirosul trandafirilor, în timp ce urca pe terasă pentru a intra în casă prin ușile glisante de sticlă.

Casa îi era cunoscută și primitoare, era propria ei casă, așa cum și-o imaginase pe parcursul întregii zile de vară pe care o petrecuse împreună cu Theo înainte de a-și lua rămas bun. Nimic cu fusese schimbat. Era foarte puțină mobilă înăuntru pentru că imaginația ei nu trecuse mai departe de arhitectura clădirii. Tot ce era aici avea o frumusețe proprie; un paravan chinezesc lustruit și o măsuță joasă din lemn negru se aflau chiar lângă fereastră, pe ea tronând un porțelan alb Kuan-Yin. Jane zâmbi în timp ce degetele ei mângâiau porțelanul rece. Zeul chinezesc de aur al milei îi zâmbea încremenit și Jane își reaminti ocazia în care Theo îi vorbise despre pasiunea pe care-o avea pentru obiectele chinezești.

Cât de tânără fusese în acea vară și totuși îl iubise pe Theo cu toată ființa ei neîntinată și fragilă, cu o pasiune pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Dragostea ei nu dispăruse și nici nu scăzuse în intensitate; suferise modificări și devenise mai profundă, însă acea primă întâlnire cu iubirea o făcuse să se transforme. Făcuse o prostie când crezuse că doi ani de absență vor reuși să stingă toate aceste emoții. Realiză că atâta timp cât lucrurile vor rămâne așa, nu se putea căsători cu Stuart. Va fi dezamăgit, își spuse ea, dar nu va suferi prea mult.

Nu o surprinse nimic din ceea ce găsi în acea casă. Era o casă minunată, erau visele ei transpuse într-o realitate perfectă și-i era atât de familiară ca și propriile ei mâini. Iarna va fi călduroasă și confortabilă, suficient de sigură pentru a face față ploilor și frigului acestui sezon, ca și căldurii fierbinți pe care o aduceau verile. Nimic nu fusese modificat. Theo era bogat, desigur, acum avea deja publicate șase romane de succes, dar nu-și dăduse seama că este atât de bogat decât acum, când se plimba prin casă și găsea din ce în ce mai multe dovezi ale bogăției, chiar și o icoană minunată pe care ea insistase s-o aibă într-o nișă din interiorul unei camere. El își amintise totul, își spuse ea îndurerată, evitând calmul din ochii Fecioarei care o privea cu bunătate, totul! Avea memoria unui scriitor... sau cea a unui îndrăgostit?

Simțea o dorință acută de a-l vedea. Pașii ei nu făceau nici un zgomot pe pardoseală și se grăbi să străbată holul lung și gol care ducea la ușa din spate pe care el insistase, în urma studiilor, ca ea s-o includă în planul casei.

Și aici întâlni singurul lucru pe care ea nu și-l imaginase o dată cu casa și anume un câine mare, negru, frate geamăn cu

Harod al lui Paul, întins pe pragul ușii pe care-l păzea, capul lui frumos fiind întins pe preș ca și cum ar fi dormit adânc.

— Simba? Se apropie nesigură pentru că ochii lui maronii nu erau răutăcioși, cu toate că o priveau fix și stăruitor.

El își ridică ușor capul, căscă și se ridică în picioare. Apoi lătră de două ori.

Urmă un moment în care ea și câinele se priviră fix, stând unul în fața altuia, apoi ușa din spatele lui se deschise de perete și apărură Theo, care rămase încremenit.

Era mai slab și arăta mai bătrân, avea riduri fine în jurul ochilor și al buzelor, ca și când petrecuse mult timp încercând să-și găsească liniștea sufletească, dar ochii lui cenușii-verzui erau adânci și strălucitori în timp ce o studiau pe îndelete, așa cum fuseseră în seara în care o părăsise.

El spuse repede:

— Jane... Apoi o trase spre el pe deasupra lui Simba și o strânse în brațe ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul nicio dată. Trecură clipe lungi în care el o strivi de trupul lui; Jane savura durerea provocată de puterea lui, plăcere care era mai presus de ceea ce-i putea oferi oricine altcineva.

Apoi el spuse pe un ton ciudat, aproape pierdut:

— Îmi pare rău! Te-am rănit?

— Nu. Tu nu mă poți răni, îi spuse ea plină de iubire în timp ce toate grijile și întrebările ei dispărură, dar dacă slăbești puțin strânsoarea aș putea... Ah, așa e mai bine.

Mâna ei îi atinse obrazul și el o prinse pentru a-i apăsa palma pe buzele lui.

— Dumnezeule, spuse el după o clipă, aproape că-mi pierdusem speranța. Vrajitoare rea ce ești, nu te-ai gândit deloc să te întorci și m-ai făcut să trec prin toate chinurile iadului.

— Eu? Ah, tu... tu. Cuvintele i se terminaseră, așa că îi zâmbi fermecător și îi sărută bărbia. Tu ești cel care a plecat pe mare lăsându-mă pradă durerii devastatoare, îți amintești? Și nu mi-ai scris niciodată, nu mi-ai trimis nici măcar o ilustrată. Cine este vrăjitoarea cea rea?

El îi privi fața ca și când nu se putea uita la altceva, ca și când petrecuse multe nopți singuratice de insomnie în care își amintise fiecare detaliu al trăsăturilor ei. El surâse și buzele lui deveniră mai blânde în timp ce-și apleca ușor capul pentru a opri cuvintele ei printr-un sărut care avea darul să-i unească din nou, să-i aducă mai aproape unul de altul, mai aproape decât fuseseră vreodată.

Jane putea simți, sub degetele ei, bătaile repezi ale inimii lui; abia atunci, cu o forță care părea să-i mistuie tot trupul, se convinge cu adevărat că el o iubește.

El părea foarte hotărât să-i demonstreze ce fel de sentimente avea pentru ea. În timp ce o ridica în brațe pentru a străbate camera mare până la o canapea, Jane auzi un clopoțel care dădea alarma, dar îl ignoră. El era Theo și ea era a lui, numai a lui, complet și irevocabil, iar altceva nu mai conta. Dacă el dorea să fie a lui aici și acum, ea nu avea de gând să-l oprească, deoarece mâinile și buzele lui o mângâiau frenetic trezindu-i o pasiune care devenea din ce în ce mai puternică și nu mai putea fi controlată.

După un timp, el îi cuprinse fața cu mâinile și o sărută ferm, dar scurt.

— Nu mă mai seduce, Jane. Nu e nici timpul, nici locul potrivit.

— Bine, murmură ea ascultătoare, însă când începu să-și încheie nasturii bluzei, el zâmbi și-i cuprinse sânii cu multă dragoste, depunând un sărut chiar între ei.

— Îmi place de tine așa, spuse el în timp ce ochii lui aruncau flăcări de pasiune. Nu, încheie-ți bluza pentru că altfel voi cădea pradă tentației și te voi pune în situația în care vei fi nevoită să te căsătorești cu mine pentru a-ți salva reputația!

Obrajii ei deveniră palizi, dar îl întrebă suspicioasă:

— Vrei să te căsătorești cu mine, Theo? Vorbești serios?

— Oh, da!

Degetele lui se încheștară pe umerii ei, care începură s-o doară. Gemând, ea îi luă mâna și o așeză deasupra inimii ei, lăsându-l să-i simtă bătaile puternice pentru a-i arăta fără vorbe cât de mult îl iubește.

— Îmi pare rău, spuse el impresionat. Țiți promit că nu te voi atinge nici măcar cu o floare, dar, pentru Dumnezeu, închieie odată nasturii ăștia!

În timp ce vorbea, se ridică de pe canapea și o lăsă întinsă acolo, ochii lui făcând-o să înțeleagă că mângâierile ei îl făcuseră s-o dorească enorm de mult.

— Grăbește-te, spuse el cu aroganța lui familiară. Nu sunt făcut din piatră și am așteptat prea mult să te strâng în brațe, continuă el privind-o plin de ardoare.

Jane râse, dar se bucură când el ajunse în cealaltă parte a camerei și se uită pe fereastră, deoarece acum își putea aranja hainele fără a fi observată. Niciodată până acum, nici măcar în visele ei cele mai sălbatice nu realizase puterea dorinței lui. Acum știa că pasiunea lui era la fel de mare ca a ei, dar pentru binele amândurora, își spuse ea fericită, autocontrolul lor nu trebuia pus atât de des la încercare! Mângâierile lui o făcuseră să atingă pragul unei pasiuni înnebunitoare, care nu putea fi satisfăcută decât printr-o unire completă.

Desigur, ea venise să-l caute. În subconștient, știuse mereu asta. Dragostea ei era atât de puternică încât se bazase mereu pe faptul că undeva, în adâncul sufletului ei era încredințată că Theo are aceleași sentimente. Și, de aceea, bietul Stuart aștepta neliniștit, la Londra, răspunsul ei. Jane nu putea să aibă vreo părere de rău pentru el. El n-o iubea cu adevărat, știa asta, și numai mândria lui va fi rănită din cauza refuzului ei. Însă nu va fi rănit prea tare, spera ea; în această clipă spera ca toată lumea să fie la fel de fericită ca ea.

Însă, mai întâi, trebuiau lămurite câteva lucruri. În timp ce se apropia de silueta lui Theo, care privea cu încăpățănare peisajul de afară, ea întrebă:

— De ce m-ai părăsit atât de brusc, Theo? Cred că ți-ai dat seama că eram îndrăgostită până peste cap de tine, chiar din momentul în care te-am întâlnit, cu mai multe săptămâni înainte.

El îi înconjură umerii cu un braț și-i răspunse cu o voce răgușită:

— Sigur că știam, poate chiar dinainte ca tu să-ți dai seama de asta, draga mea. M-ai îngrozit.

— Te-am îngrozit? Ea începu să râdă, apoi realizează șocată că el îi spunea adevărul. Haide, Theo! Cum aș fi putut să te îngrozesc? Toate avantajele erau de partea ta.

— Ah, chiar așa? M-am îndrăgostit de tine, prostuțo, și, ca să fiu sincer, era pentru prima dată când nu mă puteam controla pentru a depăși situația... a fost un sentiment neplăcut pentru mine, crede-mă. Știam ce aveam de făcut, trebuia să plec naibii de aici și să te las singură, dar nu-mi dădeam seama cât voi avea de suferit și cât mă voi chinui după aceea.

— Dar de ce? îl întrebă ea, îngrijorată de sentimentele pe care i le dezvăluia. De ce trebuia să pleci? Puteam să ne căsătorim... după cel puțin un an. Pentru că părinții mei ar fi insistat să așteptăm pentru că eram foarte tânără. În loc de asta, noi am pierdut mult mai mult timp.

— Noi? o chestionă cu asprime Theo, întorcându-se și strângându-i umerii cu mâinile, atât de puternic încât o făcea să stea la distanță. Ochii lui erau limpezi și atenți, în timp ce privirea lui neîncrezătoare o făcea să se simtă prost. Draga mea, eu am pierdut câțiva ani, probabil. Tu ai mers mai departe și ai crescut.

— Ce s-a întâmplat? Eram prea tânără, prea naivă?

— În parte. Jane, erai un copil, o școlăriță care habar nu avea ce i se întâmpla. Te doream... Dumnezeu, te doream și te iubeam dar voiam mai mult de la tine decât o adolescentă care s-a îndrăgostit de primul bărbat cu personalitate pe care l-a întâlnit. Mă înțelege?

El insista pentru că dorea s-o facă să-i înțeleagă motivele, cu toate că-și reprimă supărarea și neliniștea în timp ce degetele lui îi strângeau cu putere umerii. Jane încuviință. El fusese mult mai înțelept decât ea, o iubise atât de mult încât găsisese puterea să plece și să suporte consecințele, oricare ar fi fost acestea. Probabil că el o cunoscuse îndeajuns pentru a fi sigur că ea se va întoarce în brațele lui, și cu toate că nu a fost pe deplin sigur de asta, o lăsase singură.

El probabil că-i interpretase greșit lacrimile pentru că ofta trist și o strânse în brațe cu înfocare.

— Îmi pare rău, draga mea. Se pare că nu sunt în stare să nu te fac să suferi, dar, cel puțin atunci când vom fi căsătoriți, voi fi

capabil să îndrept toate astea. Am făcut ceea ce am crezut că e mai bine pentru tine și dacă m-am comportat mai brutal decât era necesar, îmi pare rău.

— Oh, nu, mormăi ea, sunt foarte mulțumită că ai fost atât... atât de al naibii de egoist! Cel puțin, ar trebui probabil să fiu mulțumită când mă voi obișnui cu ideea că sunt iubită de tine.

El râse cu poftă și îi sărută cu tandrețe ochii închiși, după care îi șopti la ureche:

— Ți-am oferit o șansă. În timpul călătoriei la Auckland, când ai mers la interviu. Dacă ai fi părut nefericită sau mai nehotărâtă în ceea ce privește viitorul, aș fi fost nevoit să te cer de nevastă chiar atunci. Însă erai foarte hotărâtă să mergi mai departe și acum mă bucur pentru asta. Întotdeauna m-am întrebat dacă n-am fost cumva necinstit cu tine. Nu m-am priceput niciodată să mă joc cu un copil.

Jane încuviință, amintindu-și foarte bine întrebările pe care i le pusese și felul în care o încolțise supunând-o tuturor acelor probe, așa încât ea se apăraseră prin hotărârea de a pleca la colegiu, susținând asta cu mai multă convingere decât avea. El făcuse, desigur, ce era mai bine, dar, oh! Dacă ar fi știut atunci cât de aproape era de a-i deveni soție!

— Crezi că ai putea suporta să trăiești cu un bărbat atât de rece și de calculat ca mine? o întreabă el blând.

— Oh... Theo! Alese cel mai bun mijloc de a-l asigura de asta, strângându-l în brațe cu toată puterea mâinilor ei tinere, în timp ce-i săruta ușor ridurile fine de pe frunte. Te iubesc cu adevărat, șopti ea cu tandrețe. Și asta în ciuda faptului că ești prea mărinos. Te voi ierta pentru toți acești ani care au trecut.

— Mărinimos? El îi cuprinse fața cu mâinile și-i privi fix ochii, ca și când ar fi vrut să-i vadă sufletul. Încă un lucru. Știi câte ceva despre viața mea de dinainte de a te întâlni, știi ce fel de viață am dus. Nu știu dacă Penny ți-a spus ceva, dar mi-a dat foarte clar de înțeles că reputația mea era cea care o atrăgea. Știu foarte bine că tu nu ești ca ea. Te dezgustă trecutul meu?

Jane își mușcă buzele, îngrijorată de faptul că trebuia să-l convingă că n-o interesează trecutul lui acum, înainte de-a merge mai departe și a descoperi cum va fi viața lor împreună.

— Nu, nu mă dezgustă. Nu-mi place să mă gândesc la... la felul în care ți-ai câștigat experiența. Dar toate astea s-au întâmplat înainte de a mă cunoaște pe mine, ceea ce înseamnă că toate femeile din trecutul tău, cel puțin o parte dintre ele, te-au făcut să devii bărbatul pe care-l iubesc. Ea râse ușor. Oh, Theo, mă faci să mă simt atât de rușinată. Te iubesc. Nu-mi pasă dacă ai făcut dragoste cu un milion de femei înaintea de a mă cunoaște pe mine, dacă îmi vei dovedi că, de acum încolo, nu vei mai face asta!

El îi zâmbi fără veselie.

— Faci ca lucrurile să pară foarte ușoare pentru mine, dar, de când te-am cunoscut pe tine, nu a mai existat nici o femeie în viața mea. Îți pot promite...

— Nu, nu face promisiuni, îl întrerupse ea repede, superstițioasă. Nu vreau să trăiești cu impresia că-mi ești dator.

— Nu? El își îndreptă spatele și o privi cu amuzamentul și ironia de altădată. Încă nu crezi că te iubesc, nu-i așa? Îți sunt devotat, trup și suflet, așa cum ești și tu legată de mine prin lucruri mult mai puternice decât promisiunile, sau vreun schimb de jurăminte, oricât de importante ar fi acestea. Când te-am

văzut pentru prima dată privind în jos, pe puntea lui Toroa, vinovată și îngrijorată de ceea ce făcuse Shai, inima mea și-a găsit jumătatea.

— Oh! exclamă ea surprinsă. Oh, e minunat! Dragul meu, dragul meu Theo, sunt atât de fericită. Te iubesc cu disperare și te iert pentru că m-ai părăsit. Acum sărută-mă, te rog.

— Nerușinată e cuvântul potrivit, murmură el înainte de a-i acoperi buzele cu ale lui și alungându-i toate temerile pentru a le înlocui cu o pasiune nestăpânită.

De această dată, Simba fu cel care-i trezi la realitate atingând piciorul lui Jane cu botul lui mare, simțindu-se, desigur, mai mult decât gelos pentru că fusese ignorat atâta timp.

Theo râse ușor, având pe fața îmbujorată o privire triumfătoare și plină de iubire și privind-o apoi posesiv în timp ce ea își trecea degetele prin părul lui ciufulit.

— Mm, te-aș putea ține în brațe toată ziua, spuse el amuzat, dar Simba are dreptate. Vino să-ți arăt casa ta.

Înainte de a face acest tur, el îi îndepărtă șuvițele de păr care-i cădeau pe față și îi sărută ușor vârful nasului.

— Sper că totul a ieșit bine.

Casa era perfectă, așa cum o plănuise ea, chiar și culorile în care era decorată bucătăria; erau aceleași, verde, auriu și bej, cu un pisoai mare de culoarea marmeladei, care dormea în razele soarelui ce scăldau linoleumul verde.

— Cum de ți-ai amintit? îl întrebă ea nelămurită.

El oftă.

— Îmi amintesc tot ce mi-ai spus. I-am spus arhitectului tot ceea ce îți doreai și el a proiectat casa.

— Ai făcut o treabă minunată, spuse ea încet. Când am văzut casa, am știut că acest coșmar s-a sfârșit și că mă iubești. Știai că mă voi întoarce?

El zâmbi.

— Dacă nu apăreai în câteva luni, aveam de gând să te caut și să te aduc înapoi. Te-am urmărit îndeaproape.

— Cum?

— Prin mătușa Catherine.

— Ah!

În timp ce el scotea o sticlă de șampanie din frigiderul imens și turna în pahare, Jane realizează că fusese îndemnată să facă această vizită acasă; cu tact și foarte subtil. Și ea nu avusese nici cea mai mică idee despre tot ce se întâmpla.

— Ce drăguț din partea voastră, spuse ea acceptând paharul oferit de el. Și mama?

— Oh, i-am cerut tatălui tău mâna ta încă de acum șase luni, când am terminat casa. El zâmbi privindu-i expresia uimită și își atinse paharul de al ei. Bea, draga mea. Știi doar că nu mai aveai nici o speranță să mă întâlnești. Poți să numești totul o conspirație de familie.

Măi rămăsese un singur lucru de lămurit înainte de a bea pentru viitorul lor împreună.

Privind bulele care circulau prin lichidul auriu, Jane rosti cu seriozitate:

— Dar Penny, Theo?

— Penny?

— Da. Ea îl privi fix, cu toate că știa că n-ar fi trebuit să-l privească astfel, însă acele sărutări pe care el i le dăduse surorii ei încă o mai deranjau și îi umbreau oarecum fericirea.

El nu pretinse că nu înțelegea despre ce e vorba.

— Ea a crezut că aş fi o partidă interesantă şi era atât de răsfăţată încât ar fi fost în stare să facă orice pentru a pune mâna pe mine. Vocea lui era rece şi lipsită de sentimente, dar privirea pe care i-o aruncă lui Jane era ascuţită.

— Chiar trebuia s-o săruţi? Vocea îi tremura puţin, dar ignoră acest lucru. Ai rănit-o foarte tare.

— Jane, ea n-ar fi acceptat un refuz din partea mea. A făcut multe cuceriri cu destulă uşurinţă, fapt care a convins-o că nu trebuie decât să-şi fluture genele pentru ca orice bărbat să-i cadă la picioare. Dacă aş fi ignorat-o, ar fi început să-mi facă şi mai multe avansuri, lucru ce ar fi fost stânjenitor pentru toată lumea. Nu am mai vrut să creez complicaţii.

— Aşa că te-ai comportat cât ai putut de brutal cu ea.

El oftă şi păstră distanţa între ei

— Nu sunt o persoană răbdătoare. Dacă ar fi existat o cale mai blândă de a rezolva această situaţie, aş fi urmat-o; nu aveam timpul necesar şi, ca să fiu sincer, n-am avut chef să fac acest lucru. Ştiam deja că sunt îndrăgostit de tine şi mă gândeam cum să rezolv situaţia noastră. Nu conta nimic în afară de tine.

Jane încuviinţă, îngrijorată de cuvintele lui, Theo nu era un iubit prea omenos. Spre deosebire de alţi bărbaţi, devenise cinic din cauza experienţelor pe care le trăise încă de la o vârstă fragedă şi nu avea de gând să-şi împartă bunătatea cu alţii. Dar indiferenţa lui în ceea ce-i privea pe cei care-l înconjurau nu se extindea şi asupra ei. Îi era suficient să-l privească pentru a-i vedea iubirea oglindită în ochi.

Zâmbind fericită, ea îşi luă paharul şi bău.

— Aceasta a fost ultima fantomă care mai bântuia, spuse ea.

— Bine. Însă expresia lui era îngrijorată și se vedea clar că avea de gând să lămurească totul. De fapt, când ai apărut din casă și păreai atât de îngrozită, puteam foarte bine să cred că s-a terminat, recunosc eu. Mi-am dat seama atunci că am fost prins și că situația era imposibilă.

— De aceea erai atât de îngrozit?

El părea amuzat.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de îngrozit. Cred că am fost stăpân pe situație și n-am încercat măcar să te fac să te îndrăgostești de mine urcându-te într-un pat pentru a face dragoste cu tine, pasionat și sălbatic, pentru totdeauna. El băuse jumătate din paharul lui de șampanie, îl luă pe al ei pentru a-l pune pe masă și se așezară pe banca de lângă aceasta. Am intenția să fac acest lucru cât mai curând posibil, însă numai după ce îmi vei fi soție, spuse el strângând-o posesiv în brațe.

Înainte de a se lăsa pradă mâgâierilor lui încântătoare, care o făceau să se înfioare, Jane își spuse că nu merita o dragoste atât de devotată. Theo o iubise atât de mult încât găsisese puterea s-o părăsească, fiind conștient de faptul că își putea lua rămas bun pentru totdeauna. I-ar fi fost foarte ușor să se căsătorească de atunci cu ea; Ian și Joy ar fi protestat din cauză că era prea tânără, dar ar fi cedat până la urmă. Puțini oameni i s-ar fi putut împotrivi lui Theo, și printre aceștia nu se aflau și părinții ei.

Pierdută în visele ei romantice, crezuse că plecarea lui era o trădare; acum realizase că el se sacrificase pentru a avea o șansă la fericire, deoarece dorise ca ea să fie sigură de sentimentele ei înainte de a se uni unul cu altul pentru totdeauna. Avusese, desigur, dreptate. Timp de doi ani el își testase și dovedise

dragostea și ea știa foarte bine, acum, că este suficient de matură pentru a avea deplină încredere în el. El nu era cavalerul în armură strălucitoare, dar era Theo, care putea fi crud și deseori răutăcios, al cărui temperament era uneori dur și care nu accepta prostia sau lipsa de seriozitate. Era deja însurat cu mașina de scris și ea trebuia să învețe să n-o considere o rivală, pentru că viața ar fi devenit insuportabilă dacă nu-l accepta așa cum este, ca pe o persoană care arată asemenea unui prinț blond din basme, dar care se putea comporta ca un înger al întunericului.

Penny, care îl dorise atât de mult, îl considera un bărbat ascuns și periculos. Jane era destul de inteligentă pentru a-și da seama că sora ei mai mare nu reușise să pătrundă în complexitatea caracterului lui, deoarece el nu-i oferise nimic în afară de câteva sărutări, refuzându-i o apropiere mai profundă în afară de cea fizică, și asta numai pentru câteva clipe.

Și, totuși, acest bărbat o iubea, se încăpățânase și plănuise să câștige dragostea ei, a lui Jane Bowden, care era deschisă și transparentă, nu foarte deșteaptă, a cărei singură calitate pentru a-i fi soție era faptul că-l iubea cu toată ființa ei!

— Ei bine? o întreabă grav Theo.

Ea îi sărută obrazul cu vârful buzelor.

— Totul e în ordine.

— Bine, pentru că acum nu mai există cale de întoarcere. Dacă mă părăsești, te voi urma până la capătul lumii.

Uimită de această recunoaștere a vulnerabilității lui, ea îl privi și zări un fel de durere întipărită în ochii lui. Arătându-i că avea nevoie de ea, devenea un bărbat care aștepta să fie rănit și îndurerat, iar acest ultim angajament care venea din partea lui o încântă enorm și ochii începură să-i strălucească de bucurie.

— Chiar și certurile noastre vor fi distractive, spuse ea îmbrățișându-l înfrigurată, cu toată puterea pe care-o avea.

El râse bine dispus, o sărută și apoi spuse:

— Bine, iubito, hai să mergem. Le vom spune părinților tăi că ne căsătorim, și când ne vom întoarce acasă, vei fi soția mea.

— Acasă, spuse ea încet. După Theo, acesta e cel mai frumos cuvânt de pe fața pământului.

— Nu sunt într-un totu de acord.

Când ea se opri pentru o clipă pe terasă, închizând visătoare ochii, înainte de a porni pe iarba mare care crescuse în umbra arborilor luxurianți, el îi privi încântat părul și o trase după el.

— Haide, iubita mea. Avem înainte o viață întreagă pentru a ne bucura unul de altul.

Porniră ținându-se de mână printre copacii umbroși și ajunseră în lumina strălucitoare a soarelui, în timp ce Jane realizează că acum se afla într-adevăr acasă.

Sfârșit